Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Ellis, Edward S.
Titel | Title:	Den indiske Diamant.
Udgivet år og sted | Publication time and place:	København : Dansk Literært Forlag, 1918
Fysiske størrelse | Physical extent:	283 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

DEN INDISKA DIAMANTEN

EDWARD S. ELLIS

DEN INDISKE DIAMANT

Ag19 4536

DEN
INDISKE DIAMANT

AF

EDWARD S. ELLIS

KØBENHAVN
DANSK LITERÆRT FORLAG
1918

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Chr. Cato, Kbhvn.

PROLOG

Efter Maaneders rasende Kamp i hed, pestbefængt Luft, hvor Kolera, Solstik, Tørst, Feber og Udmattelse daglig udtyndede Rækkerne, stod 1200 engelske Soldater overfor 5000 sortsmudsede Indere, som indtog en stærk Stilling, hvis Midtpunkt forsvaredes af en fireogtyvepundig Kanon og en mindre paa højre Fløj, og som førtes af selve Nanah Sahib, Sepoyoprørets djævelske Leder.

I Spidsen for sine haardføre Soldater red en lille, mager, spinkel Mand, med skraa Skuldre, graat Kindskæg, tynde Læber, stor Mund og kortklippet Haar, hvor Alderen havde lagt tæt Rimfrost. Hans høje Stemme overdøvede Skotternes Sækkepiber, Kanonernes Brummen, Trommernes Rullen og Slagets Tummel, og den lille, tredsindstyveaarige Mand — han hed Henry Havelock — førte sine Folk i Ilden ligesaa uimodstaaelig tappert som Gotfred af Bouillon. Urokkelig og nidkær i Troen som Cromvell eller Stonewall Jackson saà han overalt Guds Finger og slog løs paa de sorte Djævle med en Iver og en Harme, som intet kunde standse.

„Saa Drenge! Nu frem!“ raabte han, og de udtyndede Rækker, der kendte Nanah Sahibs bloddryppende Bedrifter, svor, at ikke et af disse Umennesker skulde slippe levende ud af Kampen. Bagved Indernes Horde, paa en Elefant med prægtigt Seletøj, under et Telt, hvis Guld- og Sølvsmykker glimtede i Solen, svingedes Nanah frem og tilbage, medens hans hylende Stemme opfordrede Sepoyerne, som alle var indekscercerede af engelske Soldater, til at slaa for

deres Din... Din! (Religion). Det fede, flade, brune Ansigt drev af Sved, medens han hoppede op og ned i Hawdahen (Teltet), fægtede med Armene og satte Mod i sine Folk. Her kæmpede de deres sidste Kamp, her gjaldt det at sejre eller dø, og de havde al deres vilde Fanatisme behov; thi de Soldater, der nu susede af Sted gennem Støv og Hede, var Resterne af det otte og fyrretyvende Regiment, som havde kæmpet under Wellington i den spanske Krig; det var 300 Sikher af Ferazapareregimentet og Højlænderne, og alle dirrende af Raseri over det skrækkelige Blodbad, der nys havde fundet Sted indenfor Stadens Mure.

„Saa! Der fik du din Bekomst! Det er altid én mindre," brummede Kaptajn Howard, idet han spiddede en hujende Sepoy, der sprang løs paa ham med sin Yatagan og stak efter ham som en Giftslange i Dødskampen. Men i næste Øjeblik kom en ny Djævel farende, det sorte Haar stod som Slanger om det kobberbrune, svedglinsende Ansigt, Øjnene lynede, de hvide Tænder gnistrede under det tynde, mørke Overskæg; som en Tiger sprang han løs paa Kaptajnen, der netop fik Tid til at vende sin bloddryppende Sabel mod hans Bryst og slagte ham saa net, som om han havde været en fed Hane.

Sepoyen faldt sammen med et højt Skrig, og idet han opgav Aanden, spyttede han noget ud, der lignede et brændende Stykke Kul, det traf Kaptajnens Haand, han greb det med Lynets Hast, puttede det ind paa sit Bryst og kæmpede videre, indtil hele Oprørsbanden i vild Flugt satte af Sted, forfulgt af de engelske Soldater, der jog dem, som havde de været en Flok Svin. Cawnpore fik Undsætning, skønt for silde til at redde de 200 Kvinder og Børn, der blev Ofre for Nanah Sahibs blodtørstige Grusomhed.

Udmattet og træt til Døden laa Kaptajn Howard i Skyggen af Præsidentboligens Mure. Han havde kun ét Ønske, bad kun om Hvile, Fred, Ro. Den søde, velsignede Hvile i Søvnens Arme var alt, hvad han og mange andre tapre Soldater bad om. Med ét kom han

i Tanker om det, Sepoyen mod sin Vilje havde spyttet ud i Dødskampen. Langsomt og træt stak han Haanden inden for sin Uniformsfrakke, fik fat i en haard Genstand og saà nu, at det var en Diamant, fulde halvfjerdsindstyve Karat i Vægt, lysende som en Stjerne, sleben som Brillant, af reneste Vand, den vidunderligste Juvel, hans Øje havde set, et Kongerige værd. Det var den store Himalayadiamant, der er berømt i Historien og bærer Navnet: „Solens Øje".

I.

17de Juli 1893.

Seks og tredive Aar efter Cawnpores Undsætning sad Varnum Howard, den tapre Kaptajn Fitzjames Howards eneste Søn alene i sin Stue. Han beboede en Ungkarlelejlighed i Hampstead i den nordlige Ende af London. Begge Forældrene var døde, han havde ingen Søskende; og hans Husholderske Hannah Preston var allerede gammel i Gaarde, da den raske, unge, femogtyveaarige Mand begyndte at gaa alene.

Varnum var nu en smuk, ung Englænder med brede Skuldre, dyb Bringe, senestærke Lemmer, rødmosset Ansigt, brunligt Overskæg og Haar og Øjne saa klare som en ufordærvet ung Piges. Han spillede Fodbold som den bedste, førte med Berømmelse en Aare i Væddekampene paa Themsen og var en af Landets fineste Skytter. Faderen havde efterladt ham en betydelig Formue, og rejselysten som enhver ægte Engelskmand havde han allerede to Gange været Jorden rundt, én Gang om Bord paa Lord Merlins Yacht, hvor han reddede Skipperen, da denne under en Tyfon blev kastet over Bord i den arabiske Bugt.

Han havde desuden arvet den vidunderlige Diamant, der paa en saa mærkelig Maade var falden i Hænderne paa Kaptajn Howard i den frygtelige Kamp under Cawnpores Mure. Varnum holdt meget af at vise sine fortrolige Venner den uvurderlige Skat, hvis Lige kun ejedes af kongelige Familier i Evropa. Uhyre Summer var ofte budt ham, to kronede Ho-

veder havde gennem deres Agenter villet købe Ædelstenen, men hver Gang havde han høfligt afslaaet et hvilketsomhelst Tilbud. „Solens Øje“ var en Gave fra hans hedengangne Fader, og Sønnen kunde ikke tænke sig, at han nogensinde skulde kunne skille sig af med den dyrebare Arv.

I de første Aar efter Kaptajn Howards Død havde han som Faderen ladet Diamanten opbevare i Englands Bank; men efterhaanden som Tiden gik, syntes han, at han ligesom slet ikke ejede Juvelen, naar der maatte hengaa Maaneder, uden at han kunde fryde sig over Besiddelsen af den mageløse Skat og glæde sig over dens spillende Glans. Derfor fik han den en skøn Dag hjem i sin Bolig, hvor han anbragte den i et dirkefrit Pengeskab, som anskaffedes i denne Hensigt; det stod paa første Sal i hans Sovekammer, som stødte op til Dagligstuen, saa at han, naar han fik Lyst, kunde tage Diamanten frem, vende og dreje den, holde den i Haanden, lade den spille i Lyset, og beundre dens overvældende Skønhed.

Tyve kunde selvfølgelig bryde ind hos ham — og London er berømt for sine Indbrudstyves Mod og Snedighed; men der udkrævedes flere Timers Arbejde for at komme igennem Skabets. vældige Dør med de kunstige Laase. Derfor mente Varnum Howard, at han var forholdsvis sikker i en saa tæt befolket Bydel som Hampstead, og han sov ret roligt uden større Bekymringer med Hensyn til den kostelige Sten.

Desuden var netop Diamantens fyrstelige Størrelse og Glans i og for sig en Art Sikkerhed, thi „Solens Øje“ var saa berømt, at ingen i lang Tid kunde have den i sit Eje, uden at det blev bekendt, og den, der vovede at udbyde den til Salg, løb Fare for at røbe den Tyv, som havde tilegnet sig den.

Efterat Kaptajn Howard var vendt tilbage fra Indien og havde taget sin Afsked, anvendte han megen Tid og stort Arbejde paa at skrive sin Prises Historie. Som alle den Slags Stene, som Kohinoor, som den Pittske Diamant, som Orloffdiamanten, kunde man følge „Solens Øje“ flere Aarhundreder tilbage i Tiden.

Kaptajn Howards Efterforskninger var interessante nok, men ikke ganske udtømmende. Sagnet fortalte, at Stenen var funden i Himalayabjergene en Gang i det tiende Aarhundrede af en Stammehøvding, og at mange Krige var førte om dens Besiddelse; dette antages for Grunden til, at den undertiden omtaltes som „Himalayas Diamant".

Det er en Kendsgerning, at den tilhørte Cootub, den afghanske Erobrer, som i Aaret 1205 gjorde Delhi til Indiens Hovedstad, det er hævet over al Tvivl, at den sad i Babers Sværdfæste, da han i 1525 dræbte den sidste afghanske Konge og grundlagde Mogulernes Rige; men medens dette Riges Magt styrkedes og naaede Højdepunktet under Aurung Zeb, tabte man i to Hundrede Aar hvert Spor af Diamanten. Saa viste den sig paany i en anden Høvdings Sværdfæste; han anbragte den dér, fordi han mente, det var det sikreste Sted for en saadan Kostbarhed — men efter et Par Maaneders Forløb blev han myrdet, og Diamanten røvedes fra ham. Rygtevis hørte man om dens Tilsynekomst i Kalkutta, Bombay og Madras, men intet vides med fuld Sikkerhed. Man antog, at den omsider kom i Hænderne paa Nanah Sahib, men det er urimeligt, skønt det er fastslaaet, at han, da han flygtede op i Bjergene for at dø i Ensomhed, medtog den skønneste Rubin, der nogensinde har eksisteret.

Det var netop seks og tredive Aarsdagen efter Lucknows Befrielse, at Varnum Howard sad i sin Stue, mageligt lænet tilbage i en Stol, med Fødderne i Morgensko hvilende paa Skrivebordspladen og i den nedhængende Haand et aabent Brev, som han samme Dag havde faaet fra Robert H. Durfree, en meget rig Købmand i New York og den afdøde Kaptajn Howards mangeaarige Ven. De to havde ofte besøgt hinanden, og Venskabet gik efter Faderens Død over paa Sønnen, der for næppe en Maaned siden havde huset Amerikaneren i sin Bolig under et flere Ugers Ophold i London.

Det var især den sidste Del af Brevet, som beskæftigede Varnum Howard. Medens han tankefuldt trak

paa den lange Pibe, gav han sig til at gennemlæse det paany, ja, han mumlede Ordene saa tydeligt, som det var muligt, uden at fjerne Pibens Mundstykke.

„Det er nu snart tre Aar siden, De besøgte mig i Amerika, og De maa ikke opsætte at komme herover nu, thi den store columbiske Udstilling er mere værd end en Rejse om Jorden. Dersom De ikke faar den at se, vil De angre det hele Deres Liv. Et saa vidunderligt Skue faar Verden ikke de første hundrede Aar, og jeg er bange, at hverken De eller jeg til den Tid har videre Interesse for sligt.

Ikke alene skal De komme, kære unge Ven, men De maa medbringe „Solens Øje", og den maa De ikke alene medbringe, men ogsaa anbringe i Udstillingen, hvor Millioner Mennesker vil kunne glæde sig over at betragte denne Sjældenhed. Der har været store Vanskeligheder ved at skaffe Udstillerne Plads, men Diamanten fordrer saa lidt Rum, og Udstillingskomitéen vil selvfølgelig gøre det Umulige for at faa „Solens Øje", saa De vil selv komme til at vælge den Plads, der passer Dem bedst. Den vil blive sikkert bevogtet, og skønt jeg véd, hvor liden Pris De sætter paa den Slags Berømthed, vil der dog falde en vis Glans over Dem fra denne Sten, der efter min Mening er den skønneste af alle hidtil kendte ædle Stene.

Skriv nu straks, kære Varnum, med hvilken Damper jeg maa vente Dem. Min Hustru sender Dem sin kærligste Hilsen, hun længes lige saa meget efter at se Dem hos os som Deres hengivne . . ."

I hele to Maaneder havde Varnum tænkt paa, om han ikke skulde tage over og se den store Chikagoudstilling. En Gang havde han bestemt at rejse med et sluttet Selskab, men der var kommet noget i Vejen, og Vennerne var dampede af Sted uden ham. Han hadede at være mellem mange Mennesker og vidste, at Chikago vrimlede af Folk fra alle Verdens fire Hjørner. Desuden var det forfærdelig hedt og tørt paa denne Tid, og han havde allerede saa omtrent opgivet sin Plan, da dette Brev fra Hr. Durfree vakte alle hans slumrende Ønsker og overbeviste ham om

Nødvendigheden af at ryste sin Dovenskab af og se Verdens nyeste Under. Han fattede sin Beslutning, den lød saaledes:

„Jeg rejser til Amerika — jeg tager „Solens Øje“ med og udstiller den i Chikago, hvor den vil overstraale alle andre Seværdigheder.“

II.

En sildig Gæst.

Ingen kunde bo hyggeligere end Varnum Howard. Det store, smukt møblerede Værelse, hvor han opholdt sig, naar han ikke var i sin Klub eller paa Udflugter, vendte ud til Gaden, og havde desuden to Sidevinduer til Gaarden med grønne Planter og en ulastelig holdt Græsplæne. som var rigtig fornøjelig at se paa.

I Stuen stod hans Skrivebord, paa Væggene hang nogle gode Malerier, Bøsser, Fiskeredskaber og en Masse Smaating, som velhavende Ungkarle holder af at have om sig. Ved Siden af var et lyst, kønt Værelse med Sengen og det dirkefri Skab, hvor han hver Aften laasede sin uvurderlige Skat inde.

Da Varnum havde fattet den Beslutning at rejse til Chicago og medtage den vidunderlige Ædelsten, som skulde forbavse hans amerikanske Fættere, var det ganske selvfølgeligt, at han nu gav sig til at lægge en detailleret Rejseplan. Fra sine tidligere Besøg hinsides Atlanterhavet havde han medbragt flere Vaner; f. Eks. holdt han meget af at sidde tilbagelænet i en polstret Gyngestol med Fødderne paa Bordet, Piben i Munden, Hænderne foldede bag Hovedet medens han drømmende fulgte Røgen, som i lette Slyngninger steg op mod Loftet. Naar han sad saaledes, dvælede hans Tanker ved Oplevelser og Omgivelser fra de fjerne Egne. Maaske gjorde de undertiden et lille Strejftog til Frøken Morton, en meget smuk Amerikanerinde,

som han havde truffet i Paris for et Aar siden, og som han havde gjort Kur til dér.

En dejlig Aften i Juli med yndig kølig Luft og usædvanlig klar Himmel hengav han sig til denne sin Yndlingsbeskæftigelse, medens en svag Duft af Blomster svævede ind gennem de aabne Vinduer, og den store Bys dæmpede Susen og Rumlen dannede et Akkompagnement til hans Tankers Flugt. Han elskede denne Lyd, den dyssede ham i Søvn og var en af de faa Ting, han virkelig savnede, naar han vendte London Ryggen og søgte Ensomhed, hvis mest tiltrækkende Egenskab netop laa i Modsætningen til hans sædvanlige Tilværelse.

„Ja, jeg tager altsaa til Chicago, og „Solens Øje" skal med. Jeg har allerede været i Paris med den, og mere end en af Amsterdams Diamanthandlere har ligeledes set den. Naturligvis er der Fare ved saaledes at vise den frem, men endnu har ingen stjaalet den, og saa vidt jeg véd, er der kun én Gang gjort Forsøg i den Retning: i Allahabad, hvor den sortsmudsede Muselman sneg sig ind i mit Værelse paa Hotellet og ikke rokkede sig af Pletten, før jeg muntrede ham med min Revolver. Mine Venner har tidt nok advaret mig; men det er mig saa stor en Fornøjelse at se Folks Forbavselse og høre deres Beundringsudbrud. Jeg hader at have en Tjener i Hælene paa mig, dog tror jeg nok, at jeg denne Gang vil se mig om efter en, forudsat, at jeg kan faa Fingre i en Fyr, der passer mig."

Det forekom Varnum, at han kun havde siddet hensunken i disse behagelige Tanker en Timestid; saa han blev højst forbavset, da han ved at kaste et Blik paa sit Taffelur opdagede, at Klokken allerede var lidt over elleve.

„Det er jo umuligt," udbrød han, idet han hastigt tog sit Ur op af Lommen og paa samme Tid bemærkede, at det var længe siden, Ilden i hans Pibe var gaaet ud af Mangel paa Tobak. „Ja, sandt for Dyden, er det rigtigt! Og jeg, der maa tidligt op imorgen for at lave mig i Stand til Afrejsen! Alle Dampskibene

er fulde i denne Tid, og jeg kan jo umuligt melde Durfree min Ankomst, inden jeg har taget Billet og véd, med hvilket Skib jeg skal rejse."

Femten Minutter senere var alle Lys slukte, og Varnum Howard laa i sin Seng; han havde endnu ikke faaet elektrisk Lys lagt ind i sin Lejlighed, da han var overmaade veltilfreds med den Gasbelysning, han nu i Aaringer havde haft. For længe siden havde han ofte tænkt paa, at det vilde være en smal Sag for Indbrudstyve at skaffe sig Adgang til det Hus, han beboede, og undersøge det fra Kælder til Kvist. Man kunde næsten sige, at Huset var en staaende Indbydelse til disse Hædersmænd, men hvad vandt man egentlig derved? Det eneste, der var rigtig værd at stjæle, laa jo under tidobbelt Laas og Slaa i det tykke Jernskab, som stod i Sovekamret, hvor han ogsaa gemte sit værdifulde Sølvtøj og de faa Smykker, han besad. At faa Skabet brudt op, var baade et farligt, besværligt og langvarigt Stykke Arbejde, som ikke mange vilde gaa i Lag med. Dersom Tyvene brugte Krudt eller Dynamit, vilde Eksplosionen sikkert lokke Politiet til. Og dersom de gik til Værks med Dirk og Mejsel, vilde det, som ovenfor bemærket, vare mange Timer, inden de naaede til det inderste Rum med Skatten, og i alle disse Forudsætninger regnede man ikke paa selve Ejeren, den unge, stærke, aarvaagne Varnum, som befandt sig i umiddelbar Nærhed, med ladede Bøsser og Revolvere, som han kunde faa fat i blot ved at strække Haanden ud. Ingen kunde liste sig ind gennem de laasede Døre uden at vække Skattens Ejer, og han var Mand for at tage mod Tyvene, hvad enten der var en eller seks.

Højst mærkeligt var det, at han, naar han var saa forudseende, havde glemt en overmaade vigtig Omstændighed! Den Kendsgerning, at begge Sidevinduerne til Gaarden stod paa vid Gab! Dersom Tyven kunde naa over Vindueskarmen, stod han uden Vanskelighed lige midt i Sovekamret, og det var den Vej, enhver nogenledes fornuftig Indbrudstyv vilde vælge. Howard var saa vant til Friluftsliv, at han

aldrig prøvede paa at sove i en Stue, hvor Vinduerne var lukkede; Sommer og Vinter stod et eller to aabne, naar han beboede sin Lejlighed i Hampstead. Hvis en eller anden havde gjort ham opmærksom paa det urimelige ved at laase Døre og smække Vinduer op, vilde han sagtens have svaret: „De har ganske Ret, men Skabet er Sikkerhed nok.“ Den unge Mand havde sovet over en Time, da han med ét blev lysvaagen. Hvorfor han saaledes pludselig reves ud af Søvnens Arme, kunde han ikke begribe, thi han havde et udmærket Sovehjerte og følte sig fuldkommen rask og vel tilpas, men nu laa han ikke desto mindre med vidt aabne Øjne stirrende paa det usynlige Loft, forbavset over, at han ikke sov.

Han havde i lang Tid været vant til at tælle Timeslagene fra et nærliggende Taarnur, og han plejede ufravigelig at vaagne netop tidligt nok til at høre Slagene, der altid var fem. Derefter faldt han igen i en blid Slummer og hørte saa ingen Klokker, førend de otte Slag lød, og Jorden laa badet i Sollyset, forudsat, at det ikke netop var taaget.

Fem kunde Klokken umuligt være, thi i Juli var det lyst paa den Tid, men nu skinnede Fuldmaanen fra en skyfri Himmel, og det var dens Straaler, som kiggede ind i Stuen ved Foden af hans Seng gennem det Vindue, der altid var lukket om Natten.

Howard laa og spekulerede over Grunden til denne mærkelige Aarvaagenhed, da Klokken lød; han lavede sig til at tælle, men det var snart besørget, thi der kom ikke flere Slag; altsaa var Klokken et.

Netop i dette Øjeblik hørte han en let Støj, for svag til at han kunde forklare, hvad der foraarsagede den, dog forekom den ham at ligne sagte, forsigtige Fodtrin, ikke i selve Sovekamret, heller ikke i det tilstødende Værelse. Det lød snarere, som om nogen gik over Græsplænen i Gaarden og dér stødte mod noget haardt. Lyden var saa svag, at den unge Mand undrede sig over, at den havde naaet hans Øren.

Han tænkte paa de to aabne Vinduer, kun et Par Skridt fra Sengen, og for første Gang slog det ham,

at de maatte være en stor Fristelse for Tyve, som havde onde Hensigter med hans Hjem.

„Maaske er der En i den anden Stue," tænkte han. „Ja, de kan ogsaa være flere, de kan være her i Sovekamret."

Maaneskinnet oplyste kun et Par Fod lige for ham. Resten af Værelset var ganske mørkt. Fodenden af Sengen tegnede sig skarpt mod den sølvblanke Rude. Jernskabet stod til venstre, saa nær ved ham, at han kunde naa det, men Omridsene var det umuligt at skelne. Han rakte Haanden ud, tog Revolveren, som laa paa det lille Natbord mellem Skab og Seng, saa satte han sig overende og lyttede. Storstadens mægtige Aandepust susede i hans Øren, afbrudt af dæmpede Lokomotivhyl i det Fjerne, han hørte Klokker langt borte og slæbende Skridt ude paa Gaden, naar en eller anden Nattesværmer listede hjem, eller naar en Politibetjent betænksomt gjorde sin Runde. Men alt det kendte han saa godt, at det umuligt kunde have vækket ham.

Varnum Howard laa lidt og betænkte sig, omsider fattede han en Beslutning:

„Jeg vil se mig lidt om i Lejligheden, inden jeg prøver paa at falde i Søvn igen," og med disse Ord stod han forsigtigt ud af Sengen med Revolveren i Haanden. Med Kattefjed listede han sig hen til Dagligstuen, der ligeledes var delvis oplyst af Maanen. Træernes Skygger tegnede sig paa Ruderne af det Vindue, der laa længst borte, Maanens Straaler trængte gennem Grene, saa at Skyggerne paa Tæppet antog Form af en Masse Pletter. Et sagte Vindpust satte de smaa Kviste i Bevægelse, saa at det fine Støv paa Gulvet svingede frem og tilbage som et feagtigt Pendul, lydløst som den krybende Streg paa Solskiven. Varnum Howard var ganske fri for overtroiske Fornemmelser, Maanestraalernes Dans brød han sig fejl om, han frygtede for noget overmaade virkeligt, som ikke havde noget at bestille i hans Bolig. Hans skarpe Øje kunde ikke trænge gennem Mørket, men hvis et Menneske laa og krøb sammen etsteds i Stuen, maatte

han snart røbe sin Nærværelse, thi Ejerens Bevægelser havde været saa lydløse, at intet Øre kunde have opfanget dem. Og saaledes blev han staaende i et, to, tre Minutter med Fingeren paa Aftrækkeren af det dødbringende Vaaben.

„Jeg er alene her for Øjeblikket," tænkte han saa, „men jeg har en Anelse om, at jeg med det allerførste faar Fremmede.

Han gik et Par Skridt frem og stillede sig ved det nærmeste Vindue, saa at han ikke kunde ses udefra, og kiggede ned i den lille Gaard med Græspletten. Blomsterrabatten og de tre, fire Træer.

Han kendte omtrent hvert Blad og hvert Straa, saa at han næsten ikke behøvede Maanelyset for at orientere sig. Ved første Blik saà han intet usædvanligt, men ved det næste gjorde han en mærkelig Opdagelse. Den Skygge, der kastedes af den mærmeste Træstamme, havde en underlig Form; den hulede ud paa flere Steder, og Varnum saà snart, at dér stod en Mand og undersøgte Vinduerne i hans Lejlighed. Den unge Mand stod ubevægelig paa sin Post med Blikket fæstet paa Skikkelsen dernede, som han efterhaanden saà tydeligere, altsom hans Øjne vænnede sig til Mørket. Lidt efter kom den frem, stod stille og løftede Hovedet, og nu stod den i Maanelyset, der skinnede saa klart, at Howard skelnede alt, som om det var midt paa Dagen.

Manden var lille, firskaaren og hjulbenet, med vældige Skuldre, som om Musklerne formelig laa i Bunker; han var iført en toradet Pjekkert, knappet op i Halsen, saa at man ikke kunde se Skjortekraven; paa det kuglerunde Hoved sad en Hue, der sluttede saa tæt, at Manden saà ud, som om han ikke havde anden Hovedbedækning end sit korte, sorte Haar. Det opadvendte Ansigt var skægløst, med brede Bulbiderkæber. Howard saa ham saa tydeligt, at han over Braknæsen kunde skelne et frygteligt Ar, som ikke pyntede et Ansigt, der allerede var meget stedmoderligt behandlet af Naturen.

Som han stod dér, lagde Howard ogsaa Mærke til

Armenes uforholdsmæssige Længde, de uhyre store Hænder naaede næsten til Knæene. Manden mindede om en Bjørn eller en umaadelig stor Buldog, der besad overnaturlig Styrke, og hvis Tag kunde bringe Døden. Det var Idealet af en Indbrudstyv, og han kom i Embeds Medfør, derom var der ingen Tvivl.

Lydløst gled han tilbage i Skyggen, men kom snart igen, bærende en lang, tynd Stige, der sandsynligvis var slaaet ud eller sammenføjet inde i Gaarden, thi han kunde ikke have baaret det lange Redskab hen ad Gaden. Nu gik han hen til Huset, satte Stigen til, den naaede omtrent op til Karmen af det Vindue, hvor Varnum stod paa Lur, og skønt den saà spinkel ud, kunde den bære den svære Skikkelse, der nu entrede op ad den med den samme næsten fuldkomne Lydløshed, som kendetegnede alle hans Bevægelser.

III.

Buggs.

Howard stod bestandig ved Vinduet, forsigtigt kiggende ud, holdende Revolveren i Haanden, mens han overvejede, hvilken Fremgangsmaade han skulde vælge. Han følte, at han her havde Overtaget, thi han behøvede kun at gaa et Skridt til Side, sigte paa Tyven og skyde ham ned, medens han langsomt steg op ad Stigen. Intet kunde være lettere, men denne Fremgangsmaade tiltalte ham ikke. For det første havde han en vis Modbydelighed for at dræbe et Menneske; han mente, at en saadan Handling kun kunde undskyldes, naar man selv var i Livsfare, og det, syntes han, ikke var Tilfældet her, thi han var overbevist om, at Tyven vilde tage Benene paa Nakken, dersom han viste sig i Vinduet.

Han traadte et Skridt tilbage, ja, hvad mere var, han lagde Revolveren fra sig paa en Stol, hvor han

kunde naa den, og saa strammede han sig op til at tage imod Fyren.

Han havde nemlig besluttet, at han vilde tage Livtag med sin ubudne Gæst, ikke bruge andre Vaaben end de bare Hænder, han af Naturen havde faaet til sit Forsvar. Det kunde se ret dumdristigt ud, men Varnum var ikke alene en vel træneret Sportsmand, han havde al Fordelen paa sin Side, og hans Modstander vandrede i dette Øjeblik lige lukt i Fælden. Havde den unge Mand taget det Parti at give Tyven et Slag paa Issen, netop som hans Hoved kom til Syne over Karmen, kunde han have slaaet saa haardt, at der var gaaet Brud paa Hjerneskallen, og Manden var dejset bagover ned i Gaarden, død som en Sild.

Men dette var ikke Howards Hensigt.

Han gik saa langt tilbage i Stuen, at Mørket skjulte ham, og dèr afventede han roligt det kritiske Øjeblik. I den dybe Stilhed kunde han følge alle Tyvens Bevægelser, skønt de var næsten saa lydløse som en Tigers. Da han manglede tre Trin fra at naa Karmen, stod han stille for at orientere sig.

Den tætsluttende runde Hue dukkede langsomt op som en formørket Maane over Synskredsen, saa kom det grimme, brede Fjæs; de vældige Skuldre; og de uhyre Hænder greb om Karmen som en graa Bjørns Labber. Tyven kiggede lyttende ind i det mørke Værelse.

Og ikke ti Fod fra ham stod den unge Mand i sin Natdragt, usynlig, men med Blikket fæstet paa den menneskelige Buldog, der krøb sammen udenfor Vinduet for i næste Øjeblik at springe løs paa ham og slaa sine Hugtænder i hans Strube.

Nu vendte Fyren Siden til for bedre at opfange den mindste Støj indenfor, og Howard saà hans Profil i al dens usigelige Hæslighed. Huen var trykket helt ned over Panden, og Griseøjnene kiggede ud under Kanten som en Ulv, der kigger under et Hegn efter et Stykke Vildt, som den ikke kan naa. Det store Ar havde ødelagt det øverste af Næsen, men

til Gengæld stak Tippen frem paa den mest udfordrende Maade. Underkæben var uhyre svær og skød sig en Smule længere frem end Overkæben. Naar man betragtede dette Ansigt, fik man uvilkaarligt det Indtryk, at hvis den Fyr slog Tænderne i et eller andet, kunde de med Lethed bære hele Mandens ret betydelige Vægt.

I Værelset ovenpaa lød den gamle Husholderskes Snorken, Tyven hørte den, men han lod til at vide, hvorfra denne Støj kom. Ellers var alt stille, Husets Herre sov vel sagtens paa sit grønne Øre... alting var i den bedste Orden.

Haand og Skulder skød sig opad, standsede, løftede sig igen. Nu stod Fyren paa det øverste Trin, man saà ham til Livet. Bred, svær, muskelstærk og vældig som han var, kunde man nok blive bange for at slaas paa Næverne med ham, men det var netop det, Varnum Howard havde i Sinde.

Nu krummede Skikkelsen sig; den ene Lab greb fat i Rammen om Vinduet, en umaadelig Fod i Gummigaloscher løftedes og syntes at lede efter et Sted, hvor den kunde faa Fæste. Knæet rørte næsten ved Slubbertens Hage, og hans venstre Arm bøjedes rundt om det, som om han støttede Benet, til det fandt den rigtige Plads. Og det skete hurtigt nok, hvorpaa den svære Fod langsomt svingedes ind gennem Vinduesaabningen, mens Skuldre og Krop fulgte med, indtil de fandt Støttepunkt paa Gulvtæppet.

Nu var det ene Ben altsaa indenfor og det andet udenfor Stuen, og i denne Stilling blev Fyren staaende et Øjeblik som forstenet, rede til at krybe helt ind eller til at springe tilbage, hvis det skulde gøres behov.

Selv nu kunde den, der stod paa Vagt et Par Skridt borte, springe frem og jage ham ud af Vinduet, men Howard rørte sig ikke, stod saa stille, at man skulde tro, han var forstenet. Endnu var Øjeblikket ikke kommet.

Men det kom straks efter. Nu tog begge Labberne fat om Vindueskarmen, og med en vis kluntet Maje-

stæt væltede den sammenbøjede Skikkelse sig fremad og fyldte omtrent hele Vinduesaabningen; saa naaede den anden Fod Gulvet, og Tyven stod paa sit Operationsfelt. I dette Øjeblik naaede en sagte, raslende Lyd hans Øre, og Hovedet vendte og drejede sig tilhøjre og tilvenstre med abeagtig Livlighed, mens han prøvede at gætte, hvad der var i Vejen, men førend dette lykkedes, slyngedes et Par Arme om ham, hurtige i Vendingen som et Piskesmæld, faste i Taget som en Skruestik, og skønt han var stærk som en Bjørn, mærkede han, at det var ham aldeles umuligt at røre Armene, der pressedes ind mod hans Krop med uimodstaaelig Kraft. Han prøvede at stemme Fødderne mod Væggen, men blev i en Haandevending løftet op fra Gulvet, som havde han været en femaars Purk, saa hans vældige Bropiller af Ben sparkede om i Luften uden Støttepunkt. Han gryntede, brummede, masede, vrikkede og stammede, men den Kæmpekarl, der holdt ham fast, var Herre over Stillingen.

„Dersom De kommer her for at gøre Visit, maa jeg bede Dem være saa venlig at ringe paa ved Hovedindgangen og sende mig Deres Kort ind, som ordentlige Folk plejer!“

Mens Varnum Howard gav Fyren dette vel anbragte Raad, bed han Tænderne sammen og lavede sig til at gøre den Kraftanstrengelse, der udfordredes for at udføre det Kunststykke, han havde planlagt. Og det lykkedes over al Forventning. Den stakkels Indbrudstyv, der saa uventet havde fundet en saadan Modstander, var som Ler i Pottemagerens Hænder. Da han kom ind, havde han fyldt hele Vinduesaabningen, men han fo'r ud paa Hovedet som en Sten fra en Blidekaster. Den ene Galoschetaa kom til at hænge fast i Vindueskarmen, og herved forandredes Retningen af hans Fald, saa at han i Stedet for at slynges midt ud i Gaarden tørnede mod Stigen, slog en Kolbøtte, gled ned ad de sidste Trin og havnede i Grusgangen, idet han stødte ikke Hovedet men den ene Skulder mod Jorden, saa det dundrede.

Et almindeligt Menneske vilde have slaaet sig ihjel paa Stedet eller brækket Arme og Ben; men Fyren var sejg og vant til, at man tog haardt paa ham. Han stod langsomt op, rystede sig som en Hund efter en Dukkert og saà op til Vinduet.

„Aa, hør lidt De der! Det var jo noget Helvedes Lumskeri. De stak mig en under Bæltestedet! Kom lidt herned, hvor der er Plads, at vi kan faa os en regederlig Omgang.“

„Ja nok! Vent lidt, saa er jeg der!“ svarede Howard, idet han stak en nøgen Fod ud ad Vinduet, og han skulde lige til at sætte den paa det øverste Trin, da den anden spurgte:

„De mener da ikke, at De kommer ned til mig?“

„Jo, selvfølgelig!“

„Naa — men saa tager jeg Udgangsbillet, med Deres Tilladelse.“

Og med en Hurtighed, der var aldeles forbavsende hos et Menneske med hans svære Legemsbygning, fo'r han hen til Stakittet, svang sig over det og forsvandt i Mørket.

Varnum Howard trak Foden til sig, faldt om i en Lænestol og lo, saa han rystede. Dette var endnu det morsomste, han havde oplevet, og hans Liv var dog rigt paa underlige Tildragelser.

„Jeg troede, jeg skulde have knækket Halsen paa ham, men det glæder mig, at han slap helskindet fra mig. Forresten tror jeg ikke, han vilde have stødt sig noget videre, dersom han var falden lige paa Hovedet... Hvad Udfald vor Kamp havde faaet, hvis han havde ventet paa mig — det er ikke let at sige; thi jeg maa indrømme, ot jeg saa at sige kom over ham her som Samson over Filistrene. Naa, man kan aldrig vide, om jeg ikke alligevel havde kastet ham!“

Med disse Ord bøjede han sig ud ad Vinduet og trak Stigen ind til sig. Saa tændte han Gassen og undersøgte sit Fund, den var af Jern, sammenføjet af flere Stykker, som han havde tænkt sig, spinkel

og let, men alligevel i Stand til at bære en stor Vægt, naar den var ordentligt sat sammen. Tyven havde sagtens bragt den ind i Haven, skjult under den tilknappede Pjækkert.

Om Fyren var kommen for at stjæle „Solens Øje“ eller begaa et ganske simpelt Indbrud, om han arbejdede paa egen Haand eller for andre, det kunde Varnum aldrig faa at vide, og han opgav derfor at spekulere over disse forskellige Ting, han var aldeles sikker paa, at Besøget ikke straks vilde blive gentaget, derfor lod han Vinduerne staa aabne, drejede Gassen ned, gik paa Hovedet i Seng og sov uden Afbrydelse, lige til Klokken slog de otte Slag, der ellers plejede at vække ham.

Saa saare han var paaklædt, gav han sig til at haandtere den lille Jernstige, indtil han havde forstaaet Mekanismen. Naar den var foldet sammen, kunde den magelig faa Plads ovenpaa Pengeskabet, og der lagde han den, thi han mente, at den dèr vilde undgaa hans Husholderskes Opmærksomhed. Han havde nemlig aldeles ikke Lyst til at meddele hende Nattens Oplevelser, da de let kunde gøre hende bange, saa at hun ikke turde være alene, naar han rejste til Amerika.

Han besluttede endvidere slet ikke at omtale denne Historie. Ved at henvende sig til Politiet kunde han maaske faa sin natlige Gæst opsporet og anholdt, men mærkeligt nok fandt den unge Mand egentlig ingen Uvilje mod Fyren. Der var noget grundkomisk i hele Sagen; Tyvens Nederlag havde været saa overvældende, at Sejrherrens Følelser for ham lignede Medlidenhed meget mere end Vrede.

Desuden maatte han først og fremmest tænke paa at tage Billet. Den ny Oceandamper „Lucania“ sejlede fra Liverpool om tre Dage, og skønt han ikke ventede at finde Plads, prøvede han alligevel og var til sin store Forbavselse saa heldig at faa en Separatkahyt, fordi den Herre, der havde lagt Beslag paa den, i sidste Øjeblik fik Forhindringer og over-

lod den til Howard. Denne sendte straks et Telegram til Durfree og gav sig derpaa til at gøre de nødvensige Forberedelser.

Han kom ikke hjem førend Klokken tre, og hans Husholderske modtog ham med den Besked, at der sad en Mand i Dagligstuen, hvor han nu havde ventet i over to Timer.

„Jeg synes aldeles ikke om hans Udseende," bemærkede hun, „men han siger, at han m a a tale med Herren, og at han ikke rokker sig af Pletten, selv om han maa vente en hel Uge, hvilket jeg finder højst paatrængende, men, som jeg har sagt, man kan sagtens vente alt af saadan en Person, han huer mig aldeles ikke; men nu kan Herren selv se paa ham."

Temmelig forundret traadte Varnum ind i Stuen, hvor Gæsten sad paa Kanten af en Stol, med Huen krammet sammen i Hænderne og et bredt Velkomstsmil om Munden. Varnum Howard havde, som bemærket, set og oplevet en Del, men han blev alligevel højst overrasket, thi et Blik var nok til at overbevise ham om, at han stod overfor den selvsamme Indbrudstyv, som han i Nat Kl. 1 havde sendt paa Hovedet ud ad Vinduet.

Her var ingen Fejltagelse mulig. De brede, skraa Skuldre, de vældige Muskler, der laa som store Knuder over Lemmerne og Kroppen; det runde Hoved, det hæslige, simple Ansigt med Stubskægget, den gyselige, i Ordets bogstavelige Forstand, Braknæse, alt passede. Han bar endnu sin mørke Pjækkert knappet helt op i Halsen, sagtens for at skjule Skjortens Fraværelse. Kun ét var anderledes end i Nat: han havde i Dag ikke Gummigaloscher, men et Par svære, nye Sko, der bar tydelige Spor af Blanksværte.

Da Howard ved sin Indtrædelse fæstede et spørgende Blik paa ham, stod han op fra Stolen, gjorde et ubeskriveligt Skrabud med Foden, bukkede og viste i et nyt Smil op til Ørene, at han havde to ulastelige Rækker hvide Tænder. Saa tog han Ordet:

„Jeg beder saa mange Gange om Undskyldning; men jeg maatte herop; jeg maatte se Dem ved høj-

lys Dag; skønt jeg j'unte var ganske vis paa, at De saadan længtes svært efter Undertegnede."

„Hvad hedder De?" spurgte Howard forbavset.

„Buggs," lød Svaret, der ledsagedes af et nyt Skrabud.

IV.

Herre og Tjener.

Varnum Howards Gæst satte sig ned; hans Holdning røbede, at han mente, at Forklaring var overflødig, naar han havde meddelt, at han hed „Buggs". Howard var en dannet Mand, som læste sine Aviser, saa han maatte vel vide, hvem Buggs var, men uheldigvis hørte Varnum i Dag for første Gang dette berømte Navn.

„Buggs," gentog han, „ikke andet?"

„Jo, jeg er døbt Burton Buggsby af min Moder, men baade i Bladene og af mine Bekendtere omtales jeg immer som Buggs."

„Hvorfor det?" spurgte Howard, der begyndte at more sig over ham.

„Jeg har været med i tretten Turneringer og vundet i de tolv; den trettende blev jeg mulet, men det var, fordi jeg brak min Tommeltot paa den andens sure Kæft, det maa De da selv have læst i vores Blad „Næven"; her saà Buggs paa Varnum med et bedrøvet Blik, der tydeligt udtrykte, hvor ondt det gjorde ham, at den unge Mand saa daarligt fulgte med Tiden.

„Jeg læste i „Næven" i mine unge Dage, men senere... aah! De skulde da vel aldrig være den berømte Buggs, vor store Boksemester?"

Her fo'r Varnum op, gik helt hen til Fyren og greb med straalende Ansigt hans Haand. „Det glæder mig at gøre Deres Bekendtskab, Buggs! Kom op med mig og lad os faa en Pibe sammen."

Hele dette Udbrud var Komediespil, men han kunde ikke modstaa den Trang til at more sig, som var saa stærkt udviklet hos ham. Han førte sin Gæst op i det selv samme Værelse, hvor de i Gaar havde truffet hinanden første Gang, da den anden spillede Indbrudstyv; Buggs traskede efter ham og modtog Fredspiben med et tredje Skrabud.

Derefter satte de sig ned begge to. Buggs krammede Huen sammen og stoppede den ind under sin Stol. Saa lagde han Benene overkors, trak et Par Drag af Piben, smilede huldsaligt og spurgte i en fortrolig Tone:

„Hvad træner De til lige i Øjeblikket?“

„Jeg! Jeg har min Sandten aldrig trænet!“

Nu var det Fyren, der satte et forbavset Ansigt op.

„De er Mand for at tage Mesterskabet i England, er De, dersom jeg maa have Lov at give Dem et Par Vink, vise Dem Fiffet; de tror derovre i Amerika, at de har Nævekæmpere, d. v. s. det bilder de sig ind. Men dersom jeg træner Dem en fjorten Dags Tid, kan De udfordre to og møde Dem begge paa en Dag, og jeg lover Dem, at De skal mule dem af, inden de faar sagt Prosit.“

Nu kunde Varnum ikke mere, han lo, saa det rungede, og han brast paany i ustandselig Latter ved Synet af Gæstens stumme, bebrejdende Øjne. Det var tydeligt, at Buggs mente, hvad han havde sagt.

Da han omsider kunde tale, spurgte han:

„Hvor kan det være, De har saa høje Tanker om mine Evner som Nævekæmper?“

„Fordi De er den første, der nogensinde har smidt Burt Buggs ud ad et Vindue uden at komme galt af Sted.“

Lige til dette Øjeblik kunde Howard formode, at Fyren ikke havde genkendt ham, men nu indrømmede han aabent og ærligt, hvad han havde haft for om Natten; ja, det saà næsten ud, som om han med Glæde afgav denne Tilstaaelse. Han maatte paa sin Maade være en modig Mand, thi han kunde umuligt

være uvidende om de Følger, hans natlige Færd kunde faa.

Denne Aabenhjertighed tiltalte Howard, saa at han, trods alt, fik en vis Sympati for den underlige Fyr.

„Men Buggs," bemærkede han, „De véd jo godt, at jeg aldrig kunde have gjort det, dersom jeg ikke havde haft hele Fordelen paa min Side! Jeg holdt jo paa Deres Arme, saa at De ikke kunde røre dem."

Buggs tog Piben af Munden, bøjede sig frem og understregede sine Ord ved at prikke til den unge Mand med Mundspidsen:

„Det er jo netop Humlen. De holdt paa mine Arme; og det har aldrig nogen kunnet gøre! Skypumpen fra Buckley, ser De, han prøvede at spille Skruestik, men han kom saa beskidt fra den Leg, at han aldrig mere forsøgte sig i nogen Kamp! De husker naturligvis vores Omgang ude i Klitterne?"

„Det gør jeg, men der gik det anderledes til. De saà ham gaa løs paa Dem, og hvis jeg mindes det, prøvede han Overarmstag flere Gange?"

„Akkurat, hvad han gjorde, det Fjols!" sagde Buggs, idet han puttede Piben i Munden og nikkede fornøjet uden at ane, at den vel underrettede Varnum aldrig havde hørt et Ord om den Sag, han her omtalte.

„Men, ilirumveller, naar en regederlig Fyr, mestens en Mesterbokser som Undertegnede, lader Benene slaa fra sig, enten han har Fordel eller inte, enten han slaas i Embeds Medfør eller anderledes; De hører, jeg siger „anderledes", saa er det en bandsat flov Historie, og jeg v i l da haabe, det inte skal ske igen med det første, for saa kunde det nemt ske, at jeg inte mer blev et saa fint Papir, som jeg er, uden at rose mig selv, og som jeg har været i de ti Aar, jeg har arbejdet redeligt med disse hersens Næver."

„Jeg lover Dem, at den Sag skal blive mellem os. Men jeg kan ikke indrømme, at den paa nogen Maade skulde kunne skade Deres gode Navn og Rygte. Forresten var det vel ikke det, De vilde tale om, da De kom herop til mig i Dag, vel?"

„Jeg syntes forresten lige nu, jeg sagde Dem, hvad jeg kom efter. Jeg sagde, at jeg vilde træne Dem, saa at De kunde mule disse hersens Karle, som gaar og tjatter derovre i Amerika.“

Howard gjorde sig al tænkelig Umage for ikke igen at briste i Latter.

„Ikke for nogen Pris faar De mig til at gaa ind paa det Forslag, bedste Buggs, i Morgen Eftermiddag rejser jeg ganske vist til Amerika, men som en lovlydig Borger, der ikke vil slaas med noget Menneske.“

„Er det nu Deres rammeste Alvor? Narrer De mig inte?“ Buggs mistænkte øjensynlig Howard for at have planlagt en international Turnering derovre.

„Jeg giver Dem mit Æresord paa, at jeg kun rejser til Amerika for at se Udstillingen i Chicago.

Buggs trak tankefuldt paa Piben i et Minut, medens hans Øjne hvilede paa den brede Fod, som stod paa Tæppet.

„Jeg har hørt dem snakke om Chicago. Det er jo, hvad man saadan kan kalde — en By — ikke?“

„Aa jo, den har en Million Indbyggere.“

„Den kan inte hamle op med London,“ faldt Buggs ham i Talen med en haanlig Skulderbevægelse.

„Nej, ganske vist, men det er alligevel et storartet Sted at se, og den By vokser paa en saa vidunderlig Maade, at den snart vil blive en af Verdens allerstørste Steder.“

„Naa, det vil jeg da se først, inden jeg hopper paa den,“ bemærkede Buggs i samme foragtelige Tone.

„Ja, det ser ellers ud, som om vi ikke kommer til at vente saa overmaade mange Aar. Har De nogensinde været i Amerika?“

„Nej, men jeg kunde nok lide at kigge derover,“ svarede Buggs, medens han sukkede som en Blæsebælg.

Medens de talte sammen, havde Varnum Howard faaet en underlig Idé: Hvorfor skulde han ikke tage denne Fyr med sig som Tjener?

Dersom han havde faaet Tid til at sove paa denne Beslutning, vilde han vist aldrig have bragt den til Udførelse. Manden var professionel Nævekæmper. Howard havde gjort hans Bekendtskab, da han brød ind for at stjæle! Det var virkelig en net Ledsager for en ung velopdragen Mand.

Men netop i de ovenomtalte Omstændigheder var der noget, der anbefalede Fyren. Han besad usædvanlig Styrke, Mod og Behændighed, og den Slags Folk er undertiden paa en vis Maade ridderlige nok til at føle sand Taknemmelighed mod dem, der virkelig er deres Velgørere. De kan nære samme Følelser for deres Herre som en Hund, der trodser enhver Fare, naar Talen er om at forsvare det ene Menneske, den hænger ved med sine hele Kærlighed.

Dersom Burton Buggs var saaledes, kunde han blive en god Støtte for Varnum Howard, som denne Gang havde i Sinde at tage den uvurderlige Skat med sig over Atlanterhavet. Det var højst sandsynligt, at han paa denne Rejse kunde møde Oplevelser og Farer, hvor en koldblodig og hengiven Ven, der tillige var snarraadig og frygtløs, kunde yde ham store Tjenester.

Set fra denne Side var hans Idé aldeles ikke saa forrykt, som den ved første Betragtning kunde synes, skønt det selvfølgelig var voveligt at medtage en Rejsekammerat, om hvem man kun vidste, hvad ondt var, og som vistnok ikke vilde være i Stand til at fremlægge et eneste anbefalende Ord fra en nogenledes hæderlig Mand eller Kvinde. Men Varnum plejede at tage sine Beslutninger i en Fart. Det var aldeles tydeligt, at Fyren nærede den varmeste Beundring for ham, intet gør saa mægtigt et Indtryk paa den Slags Mennesker som legemlig Styrke. Han vilde altid mindes deres første Møde her i Stuen som noget, der var flovt for ham selv og paa samme Tid hævede Howard højt over den øvrige Menneskehed. Det var den Grund, paa hvilken den unge Mand vilde bygge.

„De siger, at De gerne vilde til Amerika, Buggs.“

Den mægtige Blæsebælg pustede igen et uhyre Suk ud i Stuen.

„Jeg skulde gerne staa paa Hovedet i en hel Uge, dersom jeg saa kunde komme af Sted. Jeg er formelig syg efter at vise de Skvatmikler, hvorledes en Englænder kan mule dem; men den Tand kan jeg li'saa gerne slaa ud!“

„Jeg rejser i Morgen med „Lucania“, hvis De vil følge med mig som Tjener, vil jeg give Dem 6 Pund om Maaneden og fri Station; jeg antager, jeg bliver borte omtrent et Fjerdingaar. Dersom det passer Dem, og De ingen andre Forretninger har, kan De faa Pladsen.“

Buggs tog højtidelig Piben ud af Munden og blev siddende over et halvt Minut med stirrende Øjne og aaben Mund. Saa havde Tanken arbejdet sig gennem hans tykke Hjernekiste.

„Det er vel ikke Grin, dette hersens?“

„Nej, det er s'gu ramme Alvor.“

„Saa siger vi Top. Og Tak for det gode Tilbud, Lønnen passer mig storartet, men jeg tog med for Ingenting, selv om jeg ikke havde saa Pokkers Lyst til at komme over og se Landet paa den anden Side af Vandet.“

„Men hvorfor da?“

„Barestens for Fornøjelsen ved at passe den Herre, der ku' smøre Bristols Skræk ud ad Vinduet, uden at man ku' saa meget som pille ved ham med sin Lillefinger, og som inte var bange for at liste ned ad Stigen i den bareste Skjorte og tage sig en Omgang paa lige Vilkaar!.... Se, der har De mine Grunde.“

Da Buggs havde udtalt, fæstede han Øjnene paa Varnum med en Mine, som om han følte sig lettet ved at afgive en Erklæring, det var hans Pligt at aflevere til rette Vedkommende, skønt han ikke ret vidste, hvorledes den vilde blive modtaget.

„Buggs,“ svarede Howard, der nu blev meget alvorlig, „jeg vil vise Dem, at jeg har Tillid til Dem,

skønt hver af mine Venner sikkert vilde fraraade mig det, jeg har i Sinde. Første Gang, jeg saà Dem, prøvede De at bryde ind hos mig, og jeg vaklede mellem at skyde Dem ned eller knække Halsen paa Dem.“

„Hvis De havde muntret en anden, som De muntrede mig, vilde han nok have brukket Halsen — hvilket viser, at man altid gør bedst i at være ordentlig trænet — og det er, hvad jeg passer. Altid parat! Jeg har ingen Fejl, det tør jeg nok sige. Jeg skraar og ryger, jeg tager mig en høj Kæfert sommetider, og jeg kan daarligt gaa forbi aabne Vinduer og den Slags uden at kigge indenfor, om der muligvis skulde være lidt at negle — men saadan Smaatterier er ikke værd at tale om. Det maa De da give mig Ret i — De, som er en dannet og pæn Herre.“

„Det var altsaa ikke første Gang, De var paa Spil i Nat?“

„Nej, det kan De være muggen paa! Det gør mig ondt, De ser mig an for en Grønskolling.“

„Naa, men naar De paatager Dem at være min Tjener, maa De opgive alle den Slags Tossestreger. De maa ikke drikke Dem fuld, og De skal holde Dem fra alskens Nævekamp; med mindre De er nødsaget til at slaa et Slag for at forsvare Dem selv eller Deres Herre!“

„Det er hørt! Denne Gang har jeg skudt Papegøjen!“ udbrød Buggs, der straalede over hele Ansigtet, efterhaanden som det gik op for ham, hvilket Held han havde haft.

„Ja, alt afhænger af Dem. Saa længe De holder Deres Ord, skal jeg holde mit, hvis De skejer ud, skilles vi for bestandig. Har De Kone og Børn?“

Fyren rystede stiltiende paa Hovedet.

„Trænger De til Penge?“

„I Nat kunde jeg have gjort en god Forretning, hvis jeg ikke var bleven smidt ud ad Vinduet,“ lød det mærkelige Svar, der ledsagedes af et nyt uimodstaaeligt Smil.

„Det tvivler jeg om!... Naa, her giver jeg Dem

saa meget, at De kan købe de nødvendige Klæder til Rejsen; og saa maa De være her i Morgen tidlig for at hjælpe mig med at pakke mine Kufferter."

Med disse Ord rakte han Buggs en rund Sum, der modtoges med Tak; hvorpaa Fyren rejste sig for at tage Afsked.

Men nu sagde Howard:

„Aa, bliv siddende, jeg maa gøre Dem tre Spørgsmaal: Hvad ventede De at finde, da De i Nat gjorde Indbrud her i Huset? Kom De af Dem selv, eller arbejdede De for andre?"

V.

Rejsekammerater.

Varnum Howard saà sin Gæst lige ind i Øjnene, medens han stillede ham dette Spørgsmaal. Meget afhang af Svaret, og han vilde nødig lade sig narre, hvis han ellers kunde undgaa det.

Buggs betragtede ham med sine smaa, sorte Øjne uden at prøve paa at undvige hans Blik. Det talte i det mindste til Gunst for Fyren, at han kunde se Folk lige ind i Ansigtet, naar det gjordes nødvendigt.

„Jeg er inte rigtig paa det rene med, hvad det er, Herren mener. De spørger, hvad jeg ventede at faa, da jeg kiggede herind i Morges? Og jeg kan med Sandhed svare, at jeg fik noget, jeg inte havde ventet: nemlig en Vippetur paa Hovedet ned i Gaarden."

Buggs' Beundring for denne Bedrift var saa stor, at han maatte give den Luft. Men i dette Øjeblik var Howard ikke oplagt til at spøge.

„Sig mig saa, hvorfor De netop valgte at bryde ind hos mig?"

„Natyrligvis, fordi De vinkede ad mig!".

„Nu forstaar jeg Dem aldeles ikke."

„For en tre Dage siden kom jeg her forbi, det var langt ud paa Aftenen forresten, og saa stod Deres

Vindue paa vid Gab, akkurat som om det var højlys Dag; men Maanen skinnede udenfor, og Gassen brændte indenfor. Det lagde jeg Mærke til Nat efter Nat, enten det var tørt eller vaadt i Vejret, var Vinduerne smækaabne, som om De vilde sige: Værsenartig, lille Ven, kom De barestens indenfor og lad, som om De var hjemme. Og saa mente jeg, det var simpel Høflighed at sige Top og kigge ind."

„Var det en bestemt Genstand, De vilde tage? Vidste De, at her fandtes noget, der var værd at faa fat i?"

„Nej, det tør jeg ta' Gift paa, at jeg inte vidste noget om. Herren maa huske, jeg har jo inte saadan haft min Gang her i Huset."

„Var De forberedt paa at bryde et Jernpengeskab op?"

„Jeg vidste j'unte før nu, at her var saadant et Stykke Møbel. Men naar jeg gaar ud i den Slags Forretninger, saa har jeg altid min Kompagnon Bill med. Det er no'ne tunge Asener, disse hersens Skabe, og dem er vi altid to om at haandtere, skal jeg have den Ære at sige Herren."

„Var der nogen, der havde raadet Dem til at stjæle hos mig?"

„Nej, jeg plejer inte at gaa til andre for at faa Raad. Dem faar vi hos Undertegnede."

„I mit Soveværelse staar et stort dirkefrit Skab, hvor jeg gemmer en meget kostbar Diamant; vidste De noget om den Ting?"

„Har aldrig hørt saa meget som et Muk om den, skønt forresten, naar jeg ser et Skab af den Kaliber, saa plejer jeg at tænke, der maa være lidt af hvert indenfor Døren; det er saa naturligt, ikke?"

Saaledes meddelte Buggs Howard, at han ikke kendte noget til „Solens Øje", at han ikke havde tænkt paa at bryde Jernskabet op, at ingen anden end han selv havde planlagt Indbrudet.

„Han ser ud, som om han talte Sandhed," tænkte Howard, „men han kan jo ogsaa være en Mester-

løgner. Han kan være udsendt fra Folk, der vil have Fingre i min Diamant, og dette Besøg er maaske netop en List, ved hvilken han prøver at komme i Lag med mig; hvis saa er, maa jeg indrømme, at han har opnaaet, hvad han vilde, thi nu rejser han til Amerika med mig, og Himlen maa vide, hvilke Følger min Ubesindighed vil faa."

Dagen efter, da den mageløse „Lucania" kløvede Atlanterhavets Bølger, og hvert Døgn lagde fem Hundrede engelske Mil bagved sig, var Varnum Howard og Burton Buggs blandt de talrige Passagerer, den havde om Bord. Buggs med et Ansigt, saa renskuret og nybarberet, i en Dragt saa net og ulastelig, at han vilde have været et nyt og bedre Menneske, hvis han ikke havde haft sine Hjulben, sine vældige Lemmer, sin Braknæse og øvrige Kendetegn.

Og Varnum medbragte et lille, firkantet Safiansetui med lyseblaat Atlaskesfoer, der var lavet til „Solens Øje", saa at den laa fast og sikkert, naar Laaget med den stærke Fjeder var smækket i. Og i den unge Mands Vest var syet en Inderlomme, i hvilken det lille Etui kunde puttes ind med stor Lethed. Dér skulde hans Skat ligge paa Rejsen fra England til Amerika, og paa samme Maade haabede han, at han skulde bringe den hjem nogle Maaneder senere. Men —

Den unge Mand havde kun været et Par Timer om Bord, da han gjorde den allerbehageligste Opdagelse. Medens Buggs saà efter Bagagen, spaserede han om paa det prægtige Skib for at se, om der muligvis blandt de Rejsende skulde være Folk, han kendte. Og han havde ikke gjort mange Skridt, førend han pludselig stod Ansigt til Ansigt med Frøken Muriel Neville, en af de mest fortryllende unge Amerikanerinder, han nogen Sinde havde truffet. Det var ifjor, paa en Rejse i Ægypten, at han havde gjort hendes Bekendtskab en Dag, da han red ud til Pyramiderne. Han travede af Sted paa sit Æsel lidt bagved et Selskab, bestaaende af tre, fire Personer, da han lagde Mærke til en ung Dame, som halvvejs utaalmodigt, halvvejs venskabeligt prøvede at faa sat Fart i sit dovne Dyr,

der uden saa meget som at blinke tog imod hendes opmuntrende Tilraab og smaa Piskeslag.

Howard kunde ikke se hendes Ansigt, men han maatte uvilkaarligt beundre de yndefulde Armbevægelser, den smækre Midje og det lille, nydelige Hoved, og han følte sig overbevist om, at han sjælden havde set en smukkere Figur, endogsaa den lille Fod i Stigbøjlen var Fuldkommenheden selv, det saà han, da han red hen ved Siden af hende.

„Hendes Ansigt er naturligvis ogsaa kønt; men selv om det modsatte er Tilfældet, er jeg vis paa, at hun er baade munter og aandrig.“

En halv Time efter lykkedes det ham at blive forestillet for den unge Dame, hvis Ansigt ikke lod noget tilbage at ønske.

Howard hørte snart, at Frøken Neville rejste med en ældre Tante, en meget stilfærdig Dame, at hun selv var forældreløs og boede i St. Louis, mere fik han ikke at vide, skønt de ofte talte sammen, forresten var det jo ogsaa tilstrækkeligt, thi han kunde selv baade se og høre, at hun var livlig og dannet, en fuldblods Amerikanerinde, der var stolt af sit Fædreland og upaatvivlelig af udmærket god Familie.

Det lykkedes ham at lægge Beslag paa en stor Del af hendes Tid i de tre Dage, de tilbragte i hinandens Nærhed, og hun optog hans Tanker i højere Grad end nogen af hans øvrige Damebekendtskaber, maaske med én Undtagelse. Om hun gengældte hans Følelser, det vidste han endnu ikke, men selve Uvisheden gav deres Omgang en vis Fortryllelse, idet den afvekslende fyldte ham med Haab, Tvivl, Uro og Forjættelse.

Dog betragtede han Fremtiden med alle de Forventninger, der spirer frem i et forelsket, ungt Hjerte. Han vidste, at den der forstaar at vente, altid naar sit Maal, og han havde en Anelse om, at Ventetiden her ikke vilde blive overvættes lang. Han var rask i Færd med at glemme Frøken Morton.

Han havde indrettet sig paa at følges med Frøken Neville op ad Nilen ved snedigt at udfinde hendes

Rejseplan, men netop som han var naaet saa at sige til Paradisets Port, netop som han lavede sig til at erklære sig for inden Rejsens Slutning at besegle sin Skæbne, styrtedes alle hans Forhaabninger i Grus ved den ufattelige Kendsgerning, at Frøken Neville med samt Tanten Fru Carslake pludselig gjorde sig usynlige, forsvandt! I Stedet for at gaa om Bord paa den lille, prustende Damper blev de to Damer borte, som om de med ét var sunkne i Jorden. Det viste sig, at de var rejste til England; og den dybt skuffede Tilbeder fulgte hurtigst muligt deres Spor, men tabte det, da de et eller andet Sted havde forandret deres Beslutning og var forblevne paa Fastlandet. Muligvis kunde han have fundet dem, hvis han havde anstrengt sig, men dertil var han for stolt.

„Siden de ikke ønsker mit Selskab, skal jeg vist ikke være paatrængende," erklærede han saa ubekymret, som han kunde, „og jeg skal gøre mit bedste for snarest muligt at glemme hende."

Dette var lettere sagt end gjort, thi det søde, indtagende Ansigt, den velklingende Stemme, den fortryllende Personlighed hjemsøgte ham, enten han drømte, sov eller vaagede, og forlod ham ikke, da han kom hjem til London. Det lykkedes ham ganske vist at komme nogenledes i Ligevægt, men han havde saa lidt glemt hende, at han, mærkeligt nok, netop tænkte paa hende, medens han sad og talte med Buggs om „Solens Øje", og, hvad der var endnu mærkeligere; den Gang han laa paa Lur og ventede paa Tyven, der krøb op ad Stigen, svævede den yndige, lille Skikkelse aldeles tydeligt for hans Øje, han saà hende, som hun gik og stod dernede i Nordafrika. Hendes Bortrejse havde været saa uventet, at de slet ikke havde taget Afsked med hinanden, de havde ikke vekslet Kort, han havde aldrig modtaget nogen Indbydelse til at besøge hende, skønt alt dette kunde man naturligvis have raadet Bod paa, hvis Skilsmissen ikke var kommen over dem paa denne grusomme og pludselige Maade.

Og nu fandt han hende som Rejsekammerat paa

„Lucania“, hvor intet kunde adskille dem — i nogle Dage i det mindste — med mindre en af dem sprang over Bord, en Mulighed, som ikke passede i hans Formodninger.

Hans eneste Bekymring udsprang af den Kendsgerning, at „Lucania“ var en af de hurtigste, om ikke den allerhurtigste Damper, der pløjede Atlanterhavet, og dersom alt gik vel, vilde den naa New York fem Dage efter Afgangen fra Liverpool. Det var kedeligt, at „Lucania“s Maskiner ikke som „La Gascogne“s havde den Vane at komme i Ulave midt paa Vejen, hvilket gav de Rejsende saa rig en Lejlighed til at stifte rigtig fortroligt Bekendtskab og knytte varige Venskabsforbindelser.

Men her sad Frøken Neville altsaa i sin Stol. Tanten var i Kahytten, og den unge Dame læste i en Bog, fra hvilken hun løftede Øjnene, netop som den unge Mand stod stille foran hende og løftede Hatten, idet han udtalte hendes Navn. De mørke Øjne straalede af Glæde, da hun rakte ham Haanden med Forsikring om, hvor glad hun var over at træffe ham. Han trak sin Stol hen til hendes, og snart fløj Spørgsmaal og Svar som Fjerbolde mellem de to unge Mennesker.

Hun forklarede, at de havde forladt Ægypten saa pludseligt, fordi de havde faaet et Telegram fra Tantens Broder, der bad dem komme til London lige straks. Frøken Neville havde haabet at kunne tage Afsked med Hr. Howard, men i Hastværket havde hun ikke faaet fat i ham, og meget mod sin Vilje maatte hun tage bort uden saa meget som at sige ham Tak for den Høflighed, han havde vist hende under deres korte Samvær. Paa Vejen til England mødte de Onklen, og de rejste saa en Tur rundt i Schweiz med ham. Han blev i Paris, medens de to Damer nu var paa Vejen til St. Louis, Frøken Nevilles Hjemstavn.

„De vil naturligvis tage Chicagoudstillingen med?“ spurgte han.

„Selvfølgelig! Den er jo et rent Vidunder, som jeg ikke for nogen Pris vil gaa glip af at se.“

„Den gamle Verden har ogsaa sendt smukke Bidrag!“ svarede han med et lidt udfordrende Smil.

„Og nu sender den sine Beboere over, for at de kan se, at de staar tilbage for os.“

„Det er dog ikke saa vist!“

„Har De været i Chicago?“ spurgte hun.

„Ja, men det er over tre Aar siden.“

„Saa venter der Dem Overraskelser i alle mulige Retninger; der er formelig sket Mirakler med Hensyn til alle mulige og tænkelige Fremskridt.“

„Derom nærer jeg ingen Tvivl, ellers vilde jeg ikke ulejlige mig over Havet.“

„Tager De lige gennem New York til Chicago?“

„Nej, jeg bliver et Par Dage hos en gammel Ven af min Familie,“ svarede Howard. „Og det passer mig rigtig godt, thi jeg hører, at der for Tiden er næsten lige saa varmt som i St. Louis.“

„Men om Vinteren er vort Klima altid meget behageligere end Chicagos, og mange paastaar, at vor Sommer er bedre trods Heden.“

„Ja, for Folk, der bor i Nærheden af Ækvator, kan der maaske være ganske svalt i St. Louis. Men De har vel ikke synderligt Hastværk med at naa hjem?“

„Tværtimod. Vi tager det første Eksprestog i Jersey-City.“

„Atter en Skuffelse,“ mumlede Howard hen for sig.

„Hvad mener De?“

„Jeg haabede, at jeg skulde have den Fornøjelse at følges med Dem og Deres Tante.“

„Tak, men St. Louis ligger lidt langt fra Chicago; det vilde være en slem Omvej for Dem.“

„Aa, ikke længere, end at jeg jo kunde komme tilbage, selv om jeg fulgtes med Dem. Naa, men jeg faar jo finde mig i min Skæbne; De taber intet. Maaske træffer jeg Dem, naar De tager op for at se Udstillingen. Véd De, naar De kommer til Chicago?“

„I Slutningen af Avgust eller Begyndelsen af September. Det afhænger altsammen af min Tantes Hel-

bred. Desværre har denne Udenlandsrejse ikke virket heldig paa hendes Sundhed. Naar tager De til Chicago?“

„Aa, det véd jeg ikke rigtigt! Maaske straks, maaske først om en Maanedstid,“ svarede Howard i en ret afdæmpet Tone.

VI.

En velment Advarsel.

Ung Kærlighed bliver meget let stødt. I Frøken Nevilles Ord og Holdning troede Varnum Howard at læse en vis Kulde, og han besluttede derfor, at han for Fremtiden vilde undgaa hende. Han vilde, hvis det var ham muligt, bestemt udfinde, naar hun begav sig til Udstillingen, og saa skulde han nok sørge for paa den Tid at være hvorsomhelst, undtagen i Chicago.

„Dersom De siger, at De er der sidste Uge i Avgust eller den første i September, kan vi maaske mødes.“

Medens hun ytrede denne uventede Sætning, hvilede de udtryksfulde Øjne paa ham, og om hendes Mund spillede et svagt Smil, der fik hans Hjerte til at banke foruroligende stærkt.

„Hvilken Tid passer Dem bedst?“

„Det kan jeg ikke vide nu, men lad os sige den sidste Uge i Avgust.“

„Godt, saa er det en Aftale, som kun Forsynet skal hindre mig i at holde! Jeg bor i Grand Pacifik-Hotel.“

„Der vil Tante og jeg netop opholde os, mens vi beser den „hvide Stad“.

„Saa er det ganske bestemt, ikke sandt?“

„Saa bestemt som de Planer, vi stakkels Dødelige plejer at lægge, man véd jo aldrig, hvad der kan ske.“

Varnum Howard var lenrykt. Hvor det var lavt af ham at mistænke denne elskelige, unge Pige for

Koketteri. Han var vis paa, at hun brød sig om ham. Og Haabets Regnbue spændte sig atter over hans Himmel.

„Jeg tror forresten, at jeg ogsaa vil optræde som Udstiller," bemærkede han muntert.

„De!" udbrød hun i en overrasket Tone. „Naa, det er jo ikke saa underligt, thi De maa jo paa Deres mange Rejser have samlet mange Ting, der nok er værd at se."

„Jeg har kun én Udstillingsgenstand, og den optager saa lidt Plads, at jeg sagtens kan faa den anbragt."

„De gør mig ganske nysgerrig. Det første, jeg leder efter, bliver da Deres Montre."

„Det behøver De ikke. De skal faa den at se straks, jeg skal vise Dem — min Diamant: „Solens Øje"."

Og med disse Ord stak han Haanden ind under Vesten og tog den lille Saffiansæske frem, trykkede paa Fjedren og rakte den til Frøken Neville, netop som Laaget fløj op.

Muriel Neville udstødte et dæmpet Forundringsskrig, thi aldrig havde hendes skønne Øjne hvilet paa noget saa mærkeligt, med sagte Stemme mumlede hun:

„Dette er altsaa „Solens Øje". Uden Fejl og Lyde straaler den i alle Regnbuens Farver. Aldrig har jeg forestillet mig noget saa skønt, saa vidunderdejligt."

Hun tog den og holdt den i sin fine, behandskede Haand, medens hendes Blik stirrede paa Stenen, som om hun ikke kunde vende Øjnene bort. Hun sad i aandeløs Stilhed, henrykt, blændet af den overvældende Pragt, medens Varnum betragtede, ikke sin Skat, men den unge Piges Træk, der næsten havde faaet et forklaret Udtryk. De smaa, hvide Tænder glimtede bag de rosenrøde Læber, den letbøjede Næse, de sorte Øjenbryn, den mørke Hud med den fine Rødme, Ansigtets fuldendte Oval, de nedslagne Øjne, alt syntes at faa forøget Glans i Genskinnet af den Juvel, hun holdt i Haanden. Han tav, indtil et dybt Suk afbrød Fortryllelsen. Hun lod Haanden synke

og saà op paa ham, og der var en næsten højtidelig Klang i hendes Stemme, da hun omsider hviskede:

„Hvor har De faaet den fra?“

„Den er en Gave fra min afdøde Fader, Kaptajn Fitzjames Howard ved det 48de Infanteriregiment.“

„Og han —“

„Han tog den fra en Sepoy, som han dræbte udenfor Cawnpores Mure for 36 Aar siden, da Fyren fo'r løs paa Fader. I Dødskampen vilde han sluge Diamanten, men den faldt ham ud af Munden, Fader tog den op fra Jorden og bragte den hjem til England.“

Atter løftede hun det lille Etui op og frydede sig ved Beskuelsen af den herlige Sten.

„Der er vel ingen Tvivl om, at dette er den rigtige Diamant?“ spurgte hun.

„Ikke Spor af Tvivl. Den er bleven undersøgt af de fineste Kendere i Holland, Paris og London, alle er enige om, at den er af reneste Vand, og at der aldrig er funden en bedre Diamant i Golcondas Gruber.“

„Den bliver en af Udstillingens Seværdigheder! Alle kender Kohinoor og andre berømte Stene; men efter min Mening kan ingen maale sig med denne. Den maa være mere værd end „Lucania“ og alt, hvad Passagererne har med om Bord.“

„Aa, en saadan Stens Værdi er jo næsten en Følelsessag. Ingen Sum vilde friste mig til at skille mig af med den; thi den er for mig et Minde om den tapreste og bedste Fader.“

„Men,“ vedblev hun i en dæmpet Tone. „De udsætter Dem jo for store Farer ved saaledes at føre den med Dem.“

„De har til en vis Grad Ret, men jeg har allerede rejst temmelig meget om med den, skønt dette ganske vist er første Gang, jeg sejler over Atlanterhavet. Jeg bærer den altid paa mig — og — ingen faar den fra mig med min gode Vilje, det kan De stole paa.“

„Maa jeg faa Lov at vise den til min Tante?“

„Med Fornøjelse.“

„Jeg kommer lige straks tilbage med den.“

Hun stod op og ilede af Sted med Etuiet i Haanden. Howard lænede sig tilbage i sin Stol og opdagede

først nu, at tre, fire Herrer og Damer havde nærmet sig, de havde sagtens set et Glimt af Diamanten. En af Herrerne saà ud, som om han vilde sige noget til Howard, men dennes Mine afskrækkede ham sagtens, thi han gik forbi, medens de andre ligeledes spredtes i forskellige Retninger. Den unge Mand gad ikke tale med andre end Frøken Neville i dette Øjeblik.

Medens han lod sit Blik glide omkring, lagde han Mærke til Buggs, der med Hænderne i Lommen kom slentrende. Som sædvanlig bar han Hatten trykket ned over Panden, saa at de smaa, gnistrende Øjne kiggede frem, akkurat som da han krøb op ad Stigen og saà ind ad Howards Vindue hin mindeværdige Morgenstund.

Da Buggs mødte sin Herres Blik, rystede han advarende og misbilligende paa Hovedet, gjorde omkring og vandrede videre op og ned ad Dækket.

„Hvad mon han mener med sine Tegn," tænkte den unge Mand. „Har han lagt Mærke til noget, der er undgaaet min Opmærksomhed? Eller er der ellers noget paa Færde?"

En fem, ti, femten Minutter gik hen, og Frøken Neville var endnu ikke kommen tilbage. Howard begyndte at blive lidt uhyggelig til Mode. Siden hun ikke var den eneste, der havde set Diamanten, kunde det jo godt hænde, at en og anden vristede hende Etuiet ud af Haanden og stak det til en Forbundsfælle.

„Jeg burde have ledsaget hende til Tantens Kahyt og ventet paa hende udenfor Døren — aah — — Frøken Neville kom trippende, glad og fornøjet, med straalende Ansigt.

„Jeg haaber da ikke, jeg blev for længe borte. Men Tante Esther var saa henrykt, at hun ikke kunde se sig mæt paa Deres Skat. Hun holder saa forfærdelig meget af Diamanter, hun ejer selv nogle, og hun maatte sammenligne dem med Deres. Ak, de saà tarvelige ud. Mange, mange Tak for Deres Venlighed, kære Hr. Howard."

Med disse Ord rakte hun den lille Æske til Howard, der af Glæde over at finde Naade for hendes Øjne rent glemte sin Ængstelse. Instinktsmæssig trykkede han paa Fjedren, saà, at Stenen laa paa sin Plads, inden han puttede den i Lommen, og knappede Vesten til.

„De troede da vel ikke, jeg havde tabt den?“ bemærkede Frøken Neville med et lyst Smil.

„Nej, men jeg plejer altid at kigge i Æsken, naar jeg tager den frem eller lægger den hen. Jeg har ejet „Solens Øje“ saa længe, at jeg maaske undertiden er en Smule ubetænksom, men der er dog visse smaa Forsigtighedsregler, jeg aldrig forsømmer at tage.“

„Jeg haaber, intet maa tilstøde den, thi Tabet vilde jo være uerstatteligt.“

„Jeg er ikke vis paa, det var klogt af mig at tage den med mig, men jeg kan ikke godt vende om paa Halvvejen, jeg maa gennemføre min Beslutning og haaber, at jeg vedblivende maa have Held med mig.“

Et Par Minutter senere viste Fru Carslake sig og hilste venligt paa Howard, der straks skaffede hende en Stol, hvorpaa de to snart kom i en livlig Samtale om fælles Oplevelser og især om den store Diamant med det romantiske Navn. Tanten var en lille, spinkel Dame med et tiltalende Væsen og stilfærdig, fornem Holdning, hendes Haar var stærkt isprængt med Graat, Stemmen blid og dæmpet, Smilet moderligt overbærende. Hun havde i flere Aar været Enke; hendes to Børn var ogsaa døde, saa at Muriel var traadt hende i Barns Sted. Varnum Howard havde halvvejs mistænkt Tanten for at nære Skinsyge mod alle dem, der optog Niecens Tid og Tanker — og at hun af den Grund havde opfundet Historien om det Telegram, der saa pludseligt havde kaldt dem hjem fra Ægypten.

Men dersom denne Formodning var grundet, havde den lille Safiansæske været det „Sesam“, som aabnede hendes Hjerte paa vid Gab, thi den gamle Dame lagde aldeles ikke Skjul paa den Interesse, hun følte

for Ejeren af en saa mageløs Skat. Han maatte gentage Fortællingen om den varme Dag foran Cawnpore, som han havde den fra Faderens Læber, og det saà ud, som kunde hun ikke blive træt af at høre ham tale om „Solens Øje“. Hun gjorde ham blide Bebrejdelser, fordi han saa ubesindigt vovede sig ud paa en lang Rejse med Stenen, og hun raadede ham til at faa den anbragt i Damperens Jernpengeskab, indtil de landede i New York; men han forklarede hende, at den mindst farlige Del af Rejsen var Opholdet om Bord paa „Lucania“, hvor ingen vilde finde paa at overfalde ham. Hans Kahyt var omhyggeligt laaset hver Nat, og — tilføjede han med dæmpet Stemme:

„Min Tjener er en sand Herkules, der ikke er bange for noget mellem Himmel og Jord, og han holder sig altid i Nærheden af mig.“

Skønt denne Meddelelse beroligede Damerne, maatte han dog love Damerne at passe godt baade paa sig selv og paa Skatten, naar han havde naaet den nye Verden.

Tiden havde Vinger i saa behageligt Selskab, men Varnum var alt for klog til at misbruge Damernes Forekommenhed; han vidste desuden af Erfaring, at man aldrig skal overdrive noget. Derfor undgik han dem Resten af Eftermiddagen og mødte dem først ved Bordet, hvor de sad saa langt fra hinanden, at al Samtale var umulig. Mod Aften blev Søen urolig; mørke Skyer varslede Storm. Damerne holdt sig i deres Kahyt, og Howard vidste, at naar man er søsyg, ønsker man frem for alt Fred og Glemsel.

Men han kom til at tænke paa Buggs og de Tegn, han havde gjort, den Gang han sad og ventede paa Frøken Nevilles Tilbagekomst; derfor kaldte han sin Tjener hen til sig, og da de var komne til Sæde et Sted, hvor ingen kunde belure dem, spurgte han:

„Hør en Gang, Buggs, hvad mente De med at ryste saa vredt paa Hovedet ad mig?“

„Jeg mente, at Herren skulde passe paa!“

„Det gjorde jeg netop ogsaa; jeg sad og passede

paa, at den unge Dame, som er en god, gammel Bekendt, skulde komme tilbage med Diamanten.“

„De sku'nte have ladet hende rende af med Stenen!“

Det var rene Ord for Pengene, men Howard blev ikke stødt.

„Det var ganske vist voveligt, men jeg kunde ikke saa godt sige Nej, og desuden kom hun jo tilbage med den, saa der er ingen Ulykke sket.“

„Ja, det er nok muligt, men jeg har noget at sige Dem,“ tilføjede Buggs, idet han dæmpede Stemmen og saà sig om, „her er en Løjser om Bord paa denne hersens Skude, og han er ude efter Diamanten! Faar han ikke Fingre i den her, slipper vi ham ikke, naar vi kommer paa det tørre; han rendte i Hælene paa Damen lige til hendes Kahytsdør og ventede paa hende udenfor; dér snakkede han med hende! Jeg skal vise ham til Herren. Halløj, dér gaar min Sandten Kalurius!“

VII.

Fuglen paa Limpinden.

Den unge Mand, som Buggs udpegede, var klædt efter nyeste Mode, men lidt smagløst, han var meget rødmosset, havde en stor, kroget Næse, tilbagetrædende Hage, rødligt Haar og Overskæg. Begge Hænder var borede dybt ned i den tærnede Jakkes Lommer — i højre Haand holdt han en tynd Spaserestok, hvis Dupsko stak bagud og ragede et Par Tommer op over Skulderen. Hatten sad flot paa det ene Øre, mens han slentrede af Sted, idet han nu og da saà sig om, som om det var hans Hensigt at vække Opmærksomhed hos de unge Damer der befandt sig paa Dækket, nogle læsende, andre spaserende to og to i den friske Brise, der strøg henover deres Ansigter og bragte Pandekrøllerne i en malerisk Uorden. Den unge Herre var saa optaget af det Liv og den Munter-

hed, der herskede omkring ham, at han slet ikke lod til at bemærke Howard og Buggs, skønt han gik lige forbi dem paa sin Vej til Trappen, som førte ned til Salonen, hvor han forsvandt.

Varnum var mest oplagt til at smile ad sin Tjeners Mistanke — men han kunde ikke tvivle om hans gode Tro.

„Saa De tror, at den Fyr har ondt i Sinde?“ bemærkede han, da den unge, pyntede Herre var kommen ud af Hørevidde.

„Det t r o r jeg inte — for det véd jeg!“ lød Svaret i en overbevist Tone.

„Maa jeg spørge, hvor De har den Viden fra?“

„Først har han et skidt Fjæs, det kan man da se med et halvt Øje! Han formelig uglesaa Dem, mens De snakkede med Damen og viste hende Stenen, som han gloede paa, saa Øjnene hang ham ud af Hovedet. Han gjorde ogsaa lange Øren, kan De tro, og da Herren saamænd ikke just hviskede, er jeg vis paa, han hørte alt, hvad han vilde. Da hun saa svansede af med Æsken, drev han bagefter nok saa lumsk — men han gjorde Regning uden Undertegnede, for jeg saà hans Luskerier; derfor var det, jeg gjorde Miner til Dem, inden jeg listede efter ham, og jeg fandt ham nok saa net lurende udenfor hendes Dør.“

„Han mente maaske, han kunde snappe Æsken ud af Haanden paa hende.“

„Det mente jeg med, men dér tog vi fejl begge to.“

„Hvor kan De vide det?“

„Jo, for dersom han havde villet negle Stenen, hvorfor sku' han saa have ladt være?“

„Han har maaske ikke haft Lejlighed dertil; der var sagtens for mange Mennesker i Nærheden i det Øjeblik, saa han ikke kunde komme bort hurtigt nok!“

„Nej, slets inte!“ paastod Buggs stædigt. „Han ventede barestens for at snakke med den lille Dame — og det kom han ogsaa til.“

„Hvad sagde han?“

„Ja, nu spørger De om mere, end jeg véd, for jeg ku'nte høre, hvad de hviskede om."

„De! hviskede hun til ham?"

„Ja, temmelig meget! De hviskede og de tiskede sammen, og hun skævede hele Tiden hen til Dem, om De ku' se hende dér, hvor De sad — saa nikkede hun til ham, og saa vimsede hun tilbage med Æsken."

Disse Ord traf Varnum Howard som et Knivstik lige i Hjertet, de antydede en Mulighed, der forfærdede ham, en Mulighed, der paatrængte sig ham mod hans Vilje.

„Hør nu lidt!" vedblev Buggs, der ikke anede, hvordan han pinte sin Herre. „Jeg vil nødig saare Deres Følelser, men naar jeg siger: Pas paa! mener jeg, at De skal passe lige saa meget paa den lille Dame som paa Kalurius. For hun er lige saa essig efter Diamanten som han og den gamle Frue — og hvis De og jeg ikke holder Øjnene aabne, saa kan vi pakke sammen straks."

„Buggs, De véd ikke, hvad De siger," svarede Howard lidt utaalmodigt. „Den unge Dame k a n ikke tænke paa sligt. Den Herre, De taler om, har maaske været paatrængende nok til at udspørge hende om Diamanten, og hun har maattet lukke Munden paa ham."

„Med Deres Tilladelse, saa var det slets inte saadan, at det spændte af. De snakkede op ad Vægge og ned ad Stolper, og hun var slet ikke gal paa ham, da de gik hver til sin Side."

„Jeg siger Dem, Buggs, at De er paa Vildspor, og at jeg ikke vil høre et Ord af den Slags om den unge Dame."

„Naa, godt Ord igen! Saa holder jeg Mund," svarede Buggs, idet han lavede sig til at staa op fra sin Stol, „men én Ting vil jeg nu sige: Hold Øje med den krumhornede Løjser og se lidt efter den lille Frøken, for ellers render de to med Herren."

Buggs gav Howard dette Raad i den bedste Mening, men dersom han havde anet det Indtryk, hans Ord gjorde, vilde han vist ikke have udtrykt sig

kraftigt. Howard var fortumlet, thi ingen Smerte er større end den, der griber et Menneske, naar hans Tillid rokkes, og han for første Gang maa spørge, om den, han sætter højest i Verden, virkelig fortjener hans Agtelse.

Frøken Neville var i Howards Øjne noget nær Fuldkommenheden, hun besad alle mulige kvindelige Dyder. Han kunde ligesaa gerne have tvivlet om hendes Sanddruhed og hendes højsindede Karakter som om sin hedengangne Moders Ære.

Men han kunde ligesaa lidt drage Boksemesterens gode Tro i Tvivl. Buggs havde ikke Spor af Grund til at føre ham bag Lyset. Maalet for hans Ærgerrighed var at tjene sin Herre, og naar han sagde, at han havde set de to omtalte Personer længe og ivrigt tale sammen, maatte Varnum Howard, saa nødig han vilde, betragte det som en Kendsgerning.

Og hvad kunde en saadan Samtale betyde.

Den kunde muligt forklares til Gunst for Frøken Neville. Hvorfor hentede hun ikke Tanten fra Kahytten i Stedet for at bringe hende Diamanten? Hvorfor blev hun borte saa længe? Hvilken Forbindelse var der mellem hende og den pyntede unge Mandsperson, (som Howard fandt dobbelt frastødende, siden hun havde talt med ham) siden hun i Hemmelighed talte med ham.

Disse Spørgsmaal kunde Howard ikke besvare, og han besluttede ikke at grunde paa dem, førend de fandt den Løsning, hans Hjerte ønskede.

„Jeg fik jo min Diamant igen," mumlede han, „hun holdt sit Ord, gjorde akkurat, hvad jeg ventede. Jeg har „Solens Øje" i Æsken," tilføjede han, idet han uvilkaarligt trykkede Haanden mod den lille, haarde Genstand, han kunde føle gennem Vesten, „hvorfor skal jeg saa pine mig! Buggs er en Tosse."

„Undskyld, men turde jeg være saa fri at forestille mig for Dem."

Den unge Herre, mod hvem han saa nylig var bleven advaret, stod ved hans Side, saa pludseligt, som om han var vokset op af Jorden. Varnum tog

det Visitkort, den anden med et Buk rakte ham, og læste: „Gustav Hazen, hos Starr & Mineus, Diamanthandlere, Marden Lane i New York og Adamsgade i Chicago.“

„Jeg har bemærket, at De er i samme Branche som jeg,“ sagde Hr. Hazen, idet han tog Plads ved Siden af Howard, som med en ret skødesløs Bevægelse ogsaa tog sit Kort frem og i en meget kølig Tone udtrykte sin Glæde over at gøre Hr. Hazens Bekendtskab.

„Jeg forstaar ikke rigtig, hvad De mener,“ svarede Howard.

„Diamanter!“ lød det fra den anden i en fortrolig Tone, som skurrede i Howards Øren.

„Ja, jeg maa gentage, at jeg ikke følger med! Jeg beskæftiger mig ikke med Diamanter paa samme Maade som De, jeg gør ikke Forretninger.“

„Aa, jeg beder Dem mange Gange om Forladelse. Men for lidt siden viste De Frøken — jeg mener, De viste en meget smuk Diamant til en ung Dame. Stenen var saa vidunderlig, at flere af os bar os ret uopdragent ad ved at staa stille for at faa et Glimt af den. Vilde De tage det ilde op, om jeg nu bad Dem lade mig kaste et Blik paa den?“

Det var ikke let for Howard at afslaa denne Anmodning, men den gjorde det til Overflod klart for ham, hvilken Dumhed og Ubesindighed han havde begaaet ved at vise sin Skat frem her mellem saa mange fremmede Mennesker. Han trak altsaa Etuiet frem fra dets Skjulested og rakte det til den unge Mand, alt medens han vogtede paa hver en af hans Bevægelser.

„Mange Tak,“ sagde Hr. Hazen, idet han behændigt fik Laaget til at springe op og tog Juvelen i Øjesyn uden at gøre Mine til at røre den. „Naa, det maa jeg sige,“ udbrød han næsten aandeløs, „den er det mest storartede, jeg nogensinde har set, det er næsten en Drøm!... Jeg synes, De sagde, den var en Gave fra Deres Fader, som var engelsk Officer.“

„Det er ganske rigtigt, han fik den ved Cawnpore, hvor den faldt ud af Munden paa en Oprører, som han dræbte i Slaget.“

„Ja, Indien er Vidundernes Land, men denne Sten er skønnere end noget, af hvad det har frembragt, den overstraaler alle kendte Diamanter. Pragtfuld! Storartet! Uforlignelig! Naa — for Pokker, — jeg er dog en Klodsmajor...“

Stenen faldt ud af sin Fløjlsseng og rullede ind under den Stol, paa hvilken Howard sad. Med et Udbrud af Ærgrelse bøjede han sig ned efter den, men Hazen kom ham i Forkøbet, han laa allerede paa alle fire, og hans Legeme skjulte et Øjeblik Diamanten for dens Ejermand; kun et lille Øjeblik, saa var Fyren atter paa Benene og højrød i Hovedet, enten af Anstrengelse ved de hastige Bevægelser eller af Flovhed over sin Klodsethed, lagde han Stenen paa dens Plads i Etuiet.

„Aa, jeg beder Dem tusinde Gange om Forladelse. Jeg begriber ikke, hvordan jeg kunde bære mig saaledes ad.“

„Her er jo ingen Ulykke sket,“ svarede Howard, idet han lod Laaget smække i og hastigt puttede Æsken i Lommen, „men jeg foretrækker, at vort Bekendtskab hermed faar en Ende.“

„Det gør mig meget ondt at have fornærmet Dem, og jeg forsikrer Dem...“

„Lad os ikke tale mere om den Sag,“ faldt Howard ham i Talen, idet han med disse Ord rejste sig og gik sin Vej. Han mærkede nok, at den mistænkelige Person vilde indsmigre sig hos ham, og han var aldeles ikke oplagt til at have Samkvem med Hr. Gustav Hazen, der nu var sat kraftigt til Vægs, at han vist ikke mere vilde prøve paa at fortsætte et Bekendtskab, der saa at sige var kvalt i Fødslen.

Howard saa sig om, men kunde ikke faa Øje paa Buggs, og det passede ham ganske godt, thi skønt de jo ikke var Ligemænd, pinte det dog Varnum igen at høre Bebrejdelser fra sin Tjener —

og han følte kun altfor vel, at han paany havde været uforsigtig.

Kun faa Ord var vekslede mellem Howard og den unge Mand, der havde forestillet sig som Gustav Hazen, men hans Fortalelse havde gjort det dybeste Indtryk paa Ejeren af „Solens Øje.“ Hazen havde været lige ved at udtale Frøken Nevilles Navn, men havde bremset i Tide.

Et mægtigere Bevis paa Sandheden af Buggs' Beretning kunde vanskeligt opdrives — Fyren og Frøken Neville maatte være gamle Bekendte; de havde talt sammen om Diamanten, og Varnum Howards Livvagt havde god Grund til at advare sin Herre ikke alene mod den saakaldte Diamanthandler, men ogsaa mod den unge Dame og hendes Tante, thi det saa næsten ud, som om de tre havde sluttet et Forbund, hvis Maal ikke var altfor svært at gætte.

Imidlertid var det næsten utænkeligt, at noget Tyveri kunde foregaa, saa længe de allesammen befandt sig om Bord paa „Lucania.“ Ikkedestomindre nøjedes Howard den Aften ikke med at laase sig inde, men han slæbte sin tungeste Kufffert hen foran Døren og følte flere Gange efter, om den lille Safiansæske laa under hans Hovedgærde. Alligevel sov han ikke roligt, ikke saa meget fordi han var bange, nogen skulde bryde ind hos ham, som fordi han pintes af Tvivl med Hensyn til den fortryllende Frøken Neville.

Disse Sjælslidelser var Bevis paa Dybden af de Følelser, hun havde vakt hos ham. Hvis nogen anden ung Dame havde været i hendes Sted, vilde han oprigtigt have beklaget denne Kendsgerning, men ikke som nu virkelig have sørget over, at hun manglede nogle af de Dyder, han havde iklædt hende.

I de følgende tre Dage øjnede han ikke Damerne. Den Smule Mad, de nød, blev bragt ned i deres Kahyt.

Gustav Hazen afleverede den venskabeligste Hilsen en Dag, de mødtes i Rygeværelset, og spurgte, om han vilde være med at spille Kort, men fik et

saa afvisende Svar, at han for Fremtiden holdt sig for sig selv.

I Burton Buggs' Hjerne dæmrede en Anelse om Grunden til hans Herres mørke Miner, og han indsaa, at han gjorde bedst i at lade Howard være i Ro, derfor passede han sin Gerning som Tjener uden nogensinde oftere at hentyde til de Personer, om hvem han for Resten havde afleveret sin Mening uden Omsvøb.

„Det er nu det samme," mumlede han hen for sig, „der er nu Dævelskab i Gære; disse hersens tre Løjsere, de slaar Benene fra Herren, hvis jeg inte ligger mig imellem, og det er, hvad jeg skal gøre, naar de gaar i Gang, det kan de tage Gift paa, kan de."

VIII.

Farvel!

I straalende Solskin ombølget af en mild Brise dampede den uforlignelige „Lucania" ind i Bugten og lagde sig majestætisk til Bolværket, hvor Hundreder af Mennesker stod forsamlede for at byde Venner Velkommen og beundre det Skib, der havde gjort en af de hurtigste Rejser over Atlanterhavet.

Varnum Howard, der ikke stolede paa sin Selvbeherskelse, havde i de sidste Dage med Flid undgaaet at møde Muriel og hendes Tante. Og da den unge Dame ikke anstrengte sig for at træffe ham, hændte det ganske selvfølgeligt, at de ikke fik udvekslet et Ord, inden de fik den nye Verdens Havnestad i Sigte. Paa dette Tidspunkt fordrede almindelig Høflighed, at Howard skulde tage Afsked med de to Damer, og han søgte derfor efter dem, men traf kun Frøken Neville, der stod forude og stirrede paa Frihedens Statue, paa Forterne og det umaadelige Hav af Huse med høje Spir og dampende

Fabriksskorstene, med de utallige Tegn paa et rastløst pulserende Liv, der aldrig hviler hverken Dag eller Nat.

Howard saa straks, at hun var bleg, hun havde øjensynlig lidt meget af Søsyge, men det trætte Udtryk i det yndige unge Ansigt gjorde hende kun end mere fortryllende i Howards Øjne, og hans Stemme var alt andet end rolig, da han traadte hen til hende, løftede paa Hatten og spurgte, om han paa nogen Maade kunde hjælpe hende og Fru Carslake ved Landstigningen.

„Nej, tusind Tak," svarede hun, „vi har heller ikke været saa daarlige, at vi ikke kunde tage os af vore Sager; alt er i Orden, gaar lige til Banegaarden, saa at vi, dersom vi ikke bliver opholdte, kan rejse endnu i Eftermiddag."

„De tager altsaa direkte til St. Louis?"

„Vi har ingensomhelst Grund til at blive i New York og De véd, at jo nærmere man kommer til sit Hjem, jo stærkere bliver Længslen efter det."

„Saa skulde det modsatte altsaa være Tilfældet med mig; jo mere jeg fjerner mig fra England, jo mindre ivrig skulde jeg være efter at vende tilbage."

„Maaske kunde dette være lidt tvivlsomt, aa, der kommer Tante!"

Den gamle Dame hilste paa Howard med en mild Hjertelighed, der næsten afvæbnede ham, saa at han havde ondt ved at indbefatte hende i sin Mistanke, og nu samtalede de tre om ligegyldige Emner, indtil de skulde skilles.

„Saa lad mig da tage Afsked med Dem," sagde Howard, idet han et Øjeblik holdt den smalle, behandskede Haand i sin. „Min Glæde over at møde Dem igen har været stor, desværre ser det jo ud, som om den altid skal faa Ende, ligesom den begynder."

„Men De husker vel, at vi meget snart skal træffes paany? Vi har jo aftalt at mødes den sidste Uge i Avgust, ikke sandt?"

„Hvor tror De, jeg kunde glemme det," udbrød Howard med opblussende Inderlighed.

Situationen var ret fortvivlet, og han gjorde noget, han ellers aldrig havde vovet. Han slap ikke straks den lille Haand, men trykkede den fast og blidt, thi da disse straalende, mørke Øjne mødte hans i et langt Blik, svandt al Tvivl, Mistanke, Ængstelse og Elendighed som Dug for Solen. Muriel var blandt Kvinder det samme som „Solens Øje" blandt almindelige Diamanter. Der var intet i Verden, han ikke vilde gøre for hendes Skyld. Nu sagde hun med dæmpet Stemme.

„Og husk, De har lovet mig at passe godt paa den Skat, De medbringer! Lev vel."

Med disse Ord drog hun Haanden til sig, men det, han ønskede, skete ikke, han følte end ikke det svageste Tryk, inden de smalle Fingre slap hans, ja hun lod ikke til at have lagt Mærke til hans udtryksfulde Miner og Lader. Kvinden er aldrig mere bedaarende, end naar hun optræder som Gaade.

Hr. Durfree viste sig ikke ved Landstigningen for at tage imod sin unge Ven, men denne ventede ham egentlig ikke, derfor tog han en Droske og kørte med Buggs og sin Bagage til Windsor Hotel, hvor han vilde indrette sig, inden han opsøgte sin Faders Ven.

Buggs vogtede paa sin Herre som en tro Hund, og han lagde straks Mærke til den unge Mands forandrede Sindsstemning. Howard var i godt Humør, han gjorde muntre Bemærkninger og lod i det hele taget til at se lysere paa Livet, end Tilfældet havde været i flere Dage.

„Jeg saa godt, at Herren snakkede med den lille Dame; han mærkede ikke, at jeg holdt Øje med ham — naada, hvor han kiggede hende op i Øjenkrogene! Den Gamle, hun passede ogsaa paa, men hun lod jo, som om hun inte opdagede dem, førend hun var færdig at rende Næsen paa dem. Og Løjseren med det røde Haar! — uha! — godt er det, at jeg er li'saa klog som et Menneske, ellers rendte de med Herren, det er vist nok!"

Det blev mørkt, inden Howard kom i Orden paa Hotellet. Han spiste til Middag, bad Buggs passe, at han ikke gik vild i den store, fremmede By, tændte sig en Cigar og vandrede i Ro og Mag til Madison Allé, hvor Hr. Durfree boede, og hvor han vilde tilbringe Aftenen. Luften var kølig. Vejret saa indbydende, at han ikke gad tage en Vogn.

Hos Faderens gamle Ven fik han en kongelig Modtagelse. Hr. Durfree havde hørt, at „Lucania" var kommen, han ventede Howard, og de to gik saa ind i Biblioteket for at faa en Passiar. Da de var komne til Sæde i det hyggelige, store Værelse, sagde Hr. Dufree:

„Egentlig vilde jeg have modtaget Dem ved Landstigningen, men min Kone er desværre for et Par Dage siden bleven syg, og jeg kunde ikke lide at gaa fra hende. Jeg haaber, De ikke tager mig denne tilsyneladende Uhøflighed ilde op, kære unge Ven!"

„Tal aldrig om det; det gør mig ondt, at Deres Frue er upasselig, det er da vel ikke nogen alvorlig Sygdom?"

„I Førstningen var vi temmelig urolige; hun har haft travlt i denne Tid, da hun agter sig til Catskills, og jeg antager, hun maa have overanstrengt sig en Smule. I hvert Fald klagede hun over Træthed, men nu lover Doktoren os, at hun kun behøver et Par Dages Hvile, saa kan hun godt tage afsted. Hvor kan det være, De ikke har sendt Deres Bagage herhen?"

„Mit Tøj staar paa Hotel Windsor. Vi bliver der et Par Dage, min Tjener og jeg, inden vi rejser videre."

„Men hvad er det for Snak! Vi har udmærket god Plads til Dem her; vi venter Dem, og min Kone vil blive meget skuffet, dersom De ikke bor hos os. Hun rokker sig ikke af Pletten, saa længe De er i Staden, saa De maa sandelig sende Bud efter baade Tøj og Tjener."

Howard var ikke den Mand, paa hvem et saadant Vink var spildt.

„Hvis De tillader det," svarede han hastigt, „vil jeg foretrække at aflægge Dem et længere Besøg paa Tilbagevejen fra Chicago. Dersom Fru Durfree til den Tid er ganske helbredet, vil det være mig en stor Glæde at tilbringe en Ugestid hos Dem.

Hr. Durfree gjorde naturligvis Indvendinger, men hans unge Ven var urokkelig, og hans Plan blev fastslaaet. Den amerikanske Købmand var en Mand paa Tres, velplejet og omhyggelig paaklædt, med tyndt, sølvhvidt Haar, kortklippet Kindskæg, ellers glatraget. Han bar Guldbriller, men bag dem glimtede et Par skarpe graa Øjne, og de smalle Læber lukkede sig undertiden med et Udtryk saa bestemt, at man forstod, hvorfor denne Mand havde indladt sig paa Spekulationer, hvis Dristighed ofte havde skræmmet hans Standsfæller, men hvis heldige Udfald havde bragt ham en stor Formue.

Da de havde siddet nogen Tid i hyggelig Samtale, bemærkede han med sit venskabeligste Smil:

„For hvert Aar der gaar, bliver Deres Lighed med min afdøde Ven mere paafaldende, og det maa De tage for en stor Kompliment, thi Kaptejn Fitzjames Howard gik for at være en af Englands smukkeste Officerer; desværre kom han sig aldrig rigtig efter sit Ophold i Indien; det forfærdelige Klima ødelagde ogsaa Havelock og Hundrede andre tapre Mænd! ... De har vel taget „Solens Øje" med herover?"

„Ja, jeg fulgte Deres Raad, og det er min Hensigt at faa den udstillet i Chicago. Jeg haaber, der ikke maa tilstøde den noget."

„Selvfølgelig er det en vovelig Historie at rejse om med en saadan Skat, men Stenen har nu saa længe været i Deres Besiddelse, at De forstaar, hvordan man skal passe paa den; har De den hos Dem?"

„Jeg plejer at bære den paa mig, det forekommer mig at være sikrest, skønt et rigtig godt Staalpengeskab naturligvis vilde volde Tyvene mere Bryderi. Kunde De have Lyst til at se den?"

„Tak, men jeg har set den mange Gange, førend

De blev født, og ifjor, da jeg besøgte Dem, betragtede jeg den i Ro og Mag. Dersom min Kone var rask, kunde jeg have Lyst at vise hende den, men det kan vi meget hellere opsætte, De kan saa selv more Dem med at se, hvor overrasket hun bliver."

„Ja, det er sagtens det bedste," bemærkede Howard, idet han tændte en af sin Værts fortræffelige Cigarer og velbehageligt lænede sig tilbage i Gyngestolen.

„Hør nu en Gang, kære Varnum," vedblev Købmanden, der altid brugte Howards Fornavn. „De har saa længe ejet Diamanten, at den Kendsgerning lige saa lidt er en Hemmelighed her som i Deres Fædreland. Jeg har faaet mange Forespørgsler i den Anledning fra Folk, der aldrig har truffet Dem, og som alle ønskede at gøre Deres Bekendtskab og faa Juvelen at se. Hvorfor skulde De ikke udstille den i Vinduet hos Tiffany?"

„Det har jeg ikke noget imod, hvis det ikke var min Hensigt at udstille „Solens Øje" i Chicago. Derfor synes jeg, det er bedst og rigtigst overfor den columbiske Udstillingskomité at man ikke faar den at se andetsteds."

„Ja, De har vist Ret! Udstillingen besøges jo af Millioner, den er endnu aaben i hele to Maaneder, og der er ingen Tvivl om, at Deres vidunderlige Diamant vil blive en af dens Seværdigheder."

„Jeg har en Tjener med mig, hvis egentlige Gerning er ene og alene at holde Øje med Skatten."

„Hvad er det for en Mand?"

„En Herkules, en Sandow, en tobenet Løve, der ikke véd, hvad Frygt vil sige, og som er mig hengiven til det yderste.

„Er De aldeles vis paa det?"

„Ja, derom nærer jeg ikke Skygge af Tvivl; han har for Resten været Nævekæmper."

Howard meddelte ikke sin Ven, at Buggs ogsaa havde figureret som Indbrudstyv.

„Den Slags Folk plejer ellers ikke at have taget Dydspræmier," bemærkede Durfree med et svagt

Smil, „men derfor kan han jo godt gøre Fyldest. Dog skulde De tænke paa, at denne mageløse Diamants store Værdi muligvis kunde friste ham til at glemme den Taknemmelighed, han skylder Dem, kære Ven.“

„Den Mulighed har virkelig foruroliget mig, især da Mandens Fortid ikke just taler for hans fremtidige Hæderlighed. Men man maa i slige Sager tage sit Parti, og jeg stoler paa ham.“

„Deres Ord bringer mig til at tænke paa noget, jeg vilde sige Dem. De er forholdsvis fremmed i Chicago, skønt de forrige Gange, De var der, naturligvis gjorde flere Bekendtskaber. Jeg raader Dem til at opsøge denne Herre. Han bor paa Grand Pacific Hotel. De behøver kun at hilse ham fra mig. Jeg har talt med ham om Dem, og han venter Dem.“

Howard tog Kortet og saa, at Durfree under sit eget Navn med Blyant havde skrevet: Orson Browg.

„Hvem er Hr. Orson Brown?“

„Dersom De rettede dette Spørgsmaal til Inspektør Byrnes, vilde han sige Dem, at Brown er en af De forenede Staters dygtigste Opdagere. Han er fremfor alt fuldstændig hæderlig. Han opholder sig i Chicago under hele Udstillingen i Embeds Medfør. Man kan jo aldrig vide, hvad der vil hænde, De kan komme til at behøve en Ven af den Slags, og han vil gøre for Dem alt, hvad der er muligt.“

„Jeg skal opsøge ham, saa saare jeg naar Chicago, og da De siger, man kan lide paa ham, skal jeg forklare ham min Stilling.“

„Det vil De ikke angre.“

Næste Dag tog Hr. Durfree Afsked med sin gamle Vens Søn. Han og hans Frue skulde den følgende Morgen rejse op i Bjergene, og Howard gentog sit Løfte om et længere Besøg, naar han paa Tilbagerejsen kom gennem New York.

IX.

Faresignal.

En kølig, blæsende Avgustaften i 1893 dampede Lokomotiv Nr. 13 Sydpaa gennem de udstrakte Fyrreskove, der dækker Arkansas' Lavland. Lokomotivføreren, den graahærdede Wash Gibbons, sad paa sin Plads med Haanden paa Regulatoren og kiggede fremad paa de blanke Skinner, der kom til Syne under den store Lanterne, som kastede sit Lys over Banelegemet og de mørke Skove paa begge Sider. I tolv Aar havde han ført Natiltoget, og han var uomtvistelig en af Selskabets paalideligste og dygtigste Folk. Han kunde være omkring 45, var stærkt bygget, med skarpe, graa Øjne, et hærdet, tiltalende Ansigt, som dækkedes af et stort, graasprængt Skæg. Han var i Besiddelse af et indgaaende Kendskab til den Vej, han saa ofte havde befaret; hans Muskler var som Jern, og man sagde om ham, at han kunde mærke om der var Ugler i Mosen, inden Hjulene paa hans Maskine havde gjort tre Drejninger. Derfor havde hans koldblodige Snarraadighed klaret mangen farlig Situation, hvor den mindste Forfjamskelse kunde sætte baade hans eget og mange andres Liv paa Spil. Hans Fyrbøder, Dick Rockwell, var en ung, livlig, adræt Mand, som i to Aar havde kørt med Gibbons og meget godt selv kunde paatage sig at føre et Lokomotiv.

Paa denne lange Tur havde han kun liden Tid til Hvile, thi Nr. 13 var en vældig Kulsluger, og Dick maatte skovle Brændsel i det store Gab med faa Minutters Mellemrum. Naar han ikke fodrede Uhyret, sad han tilvenstre i Førerhuset og holdt Udkig, skønt maaske ikke slet saa opmærksomt som sin „Gamle," og trak i Fløjten, naar de skulde over Krydsspor eller susede gennem de spredte Nybygder, de med lange Mellemrum kom forbi.

Denne skæbnesvangre Aften var der en tredje Person i Lokomotivets Førerhus. Han sad paa Sædet,

der mindede lidt om en Kuskebuk; der var han ikke i Vejen, og han fik Lov at trække i Fløjten, naar det gjordes Behov. Denne Tredjemand var Howard. Han havde forladt New York for flere Dage siden, og da han havde Tiden for sig, gjorde han en lille Afstikker Sydefter, nærmest for at give Buggs en Forestilling om De forenede Staters uhyre Udstrækning sammenlignet med den lille Ø, der var deres Fædreland. Buggs var bleven i Rygevognen, hvor han nød en Cigar, som var betydeligt finere end dem, han røg hjemme, men Howard var en gavmild Herre, der gerne belønnede den Tjenstiver, Buggs ved enhver Lejlighed lagde for Dagen.

Natiltoget skulde komme til Arkville — som laa en halv Snes Mil borte — Klokken elleve om Aftenen. Nu var den lidt over ti, og da man var en Smule forsinket, klemte Wash Gibbons paa for at komme i rette Tid. Sporet var enkelt og ikke jævnt, saa at Nr. 13 svajede og hoppede paa en Maade, der maatte virke lidt underligt paa En, som ikke før har kørt paa selve Lokomotivet.

Howard havde gjort Bekendtskab med Wash Gibbons og hans Fyrbøder, mens de ventede ved Slankville, hvor de skiftede Tog. Hans ligefremme Væsen skaffede ham Venner overalt og da han forsynede dem med Cigarer til en hel Uge og viste sig meget taknemmelig for de Oplysninger, de gav ham, kom Folkene til at synes rigtig godt om den unge Mand, hvis hele Holdning var saa amerikansk, at de ikke et Øjeblik tvivlede om, at han var deres Landsmand.

Da Howard ytrede Lyst til en Køretur paa Maskinen, indbød de ham til at sætte sig ind i Førerhuset og blive der, til han atter skulde skifte Tog. Howard tog mod Tilbudet med Tak og en ny rigelig Forsyning Cigarer, som straks stuvedes ned i den Kasse, hvis Laag dannede Sædet, paa hvilket der laa et aflangt, fedtet Læderhynde. Saa satte Passageren sig paa Fyrbøderens Plads ved Siden af Lokomotivføreren for at prøve, hvordan man

var til Mode paa et Iltogs Maskine. I Førstningen var det just ingen behagelig Kørsel. Maskinen huggede og svajede, saa at han blev ganske ør og flere Gange var sikker paa, at de var ude af Sporet og vilde sprænge Koblingen, men et Blik paa Gibbons Ansigt bragte ham paa andre Tanker; Lokomotivføreren kunde ikke sidde dér saa roligt, hvis der var Fare paa Færde; heller ikke vilde han i saa Fald have lagt Styringen saa kraftigt frem, at Jernhesten fo'r fremad med forøget Hastighed.

De kunde omtrent have kørt en Timestid, da de naaede en lang skraanende Kurve, hvor Toget altid sagtnede Farten, fordi man her end ikke ved højlys Dag kunde overse en lang Strækning. Gibbons stak Hovedet og Skuldrene ud af Aabningen tilhøjre og kiggede ud i Mørket, altsom det kløvedes af Lanternen, mens hans Haand hvilede paa Regulatoren, færdig til at sætte fuld Kraft paa, saa saare man var over det vanskelige Sted.

Men i Stedet for at gøre dette lagde han pludselig Haanden over paa den lille, vandrette Bremse og gav den saa voldsomt et Ryk, at der fo'r en Dirren gennem hele Toget, idet det sagtnede Farten. Warnum Howard forstod øjeblikkeleg Grunden til denne Manøvre. Mellem Skinnerne — ikke langt borte — stod en Mand og svingede med en rød Lanterne. Det var Faresignalet.

„Togrøvere — det vil jeg dø paa!" udbrød Dick. „Dette bliver en: Op med Hænderne-Komedie!"

Her mødte Howard altsaa sin første amerikanske Oplevelse. Medens han nok saa fredelig kørte en Tur paa Lokomotivet, blev Toget standset af en Røverbande. Kun én Person var synlig, og han stod midt paa Sporet, kraftigt svingende sin røde Lygte, hvis svajende Lys nu og da kastede et Skær over Manden, men saa langt nede, at man ikke kunde se det maskerede Ansigt. Havde Wash Gibbons ikke bremset Nr. 13, vilde han have tvunget Manden til at gaa ud af Sporet for at redde sit Liv, men nu sagtnede Toget Farten, og den Fremmede saà, at Lo-

komotivføreren ikke havde vovet at overse Faresig nalet.

Efter at have bremset med fuld Kraft slap Gibbons Damp ind i Cylindrene; Farten sagtnedes end mere, og Manden behøvede ikke at flytte sig for Maskinen. Den lidet opmuntrende Bemærkning om Togrøverne var næppe undsluppen Fyrbøderen, før Varnum næsten uvilkaarlig lagde Haanden paa den Lomme, hvor han gemte sin Revolver.

„Gud forbarme sig — hvad skal det betyde?“ udbrød Dick i en opskræmmet Tone.

„Det skal betyde, at jeg vil slaas. De har jo selv en Pistol — og min er ladet.“

„Ikke for nogen Pris maa De løsne et Skud! Det er Cal Wagstaffs Bande, der er over en Snes, og de Slyngler laver Dem til et Sold, dersom De prøver den Slags Kunster.“

„Men vi kunde dog forsvare os!“

„Se Dem om!“

Det var Wash Gibbons, der kom med denne Opfordring, som efterfulgtes af følgende velmente Ord:

„Gør endelig ingen Dumheder!“

Nu vendte Howard sig om og fik Øje paa et meget foruroligende Syn. To maskerede Mænd klatrede op over Tenderen; Kullene raslede og rullede under deres Anstrengelser, men de tabte ikke Fodfæste — et Øjeblik efter stod de oppe paa det flade Jernlaag, der fra Kulvognen naaede til Maskinen over Sammenkoblingen. Foruden Revolveren, der kiggede op af dens Læderfoderal, havde begge Røverne Winchesterrifler i Hænderne.

Der var ingen Tvivl om, at de havde Overtaget over de tre Mænd i Førerhuset, som ikke kunde gøre nogen virksom Modstand. De to Banditter havde siden Slankville siddet i Rygevognen, de vidste, naar og hvor Overfaldet skulde finde Sted, og udførte nu det Hverv, der var paalagt dem, med største Nidkærhed.

„Op med Hænderne!“ raabte den ene, med Tilføjelse af den opmuntrende Bemærkning, at hvis Be-

falingen ikke øjeblikkelig toges til Følge, vilde den øverste Del af de tre Hjernekister straks gaa sig en Tur.

Ingen tænkte paa at være ulydig, og næppe var Ordene ude af Røvernes Mund, før seks Hænder raktes i Vejret, som om de vilde rive Stjernerne ned fra Himlen.

„Aa, hør lidt, gode Ven," sagde Lokomotivføreren med et lystigt Smil. „Kunde I ikke have Raad til at lade mig stoppe Nr. 13?"

„Jo, vel saa!" svarede Ordføreren, „men ingen Fiksfakserier, at I véd det!"

„Nej — jeg tager Eksempel efter Jer, for I lader til at forstaa Jeres Sager," sagde Gibbons, idet han satte Styringen lodret, saa at Maskinen hverken kunde gaa frem eller tilbage, selv om man slap Dampen ud. Men for en Sikkerheds Skyld trak han Regulatoren fremad, saa at dette ikke kunde ske. Bremsen havde allerede virket, og Toget stod hurtigt ganske stille.

Wash Gibbons tog denne Tildragelse med stor Ro. Han sad paa sin Plads, som om han bare ventede paa Afgangssignalet fra Togføreren.

„Har de Herrer nogen Forestilling om, hvor længe vi kommer til at holde her?" spurgte han den Mand, der stod ved Siden af ham.

„Vi holder, til vi er færdige, om det saa skal vare i otte Dage," svarede den anden arrigt.

„Naa, s a a længe vil det forhaabentlig ikke vare, jeg spørger for Resten bare, fordi Viseren, som De maaske selv kan se, staar paa 150, og om et Minut eller saa futter 13 af med saadan et Knald, at Cal og Sander ikke vil faa Tid og Lejlighed til at gøre videre Forretninger den Gang."

„Saa, til Helvede!"

„Jeg vil gerne være imødekommende, men saa maa De ogsaa tillade mig at linde paa Døren til Ildstedet, saa at 13 ikke kommer til at svede f o r meget."

„Gør i Pokkers Skind og Ben, hvad der skal gøres, men husk, at vi har et Øje med Dem!"

„Aa, jeg synes ellers snarere, I har fire Øjne med mig; vær ikke bange, Gutter, hun bider Jer ikke.“

Med disse beroligende Ord skød han Døren til Ildstedet op. Den fine Viser paa Maaleren begyndte langsomt at gaa tilbage, saa at der ikke mere var nogen Fare ved Dampen, der susede og brusede fra Kuplen foran Førerhuset. Alt dette skete i et Par Minutter og var foregaaet, da Toget stoppede. De vældige Hjul var næppe komne til Ro, før tolv, fjorten maskerede Mænd formelig voksede op af Jorden paa begge Sider af Sporet. Alle var selvfølgelig bevæbnede til Tænderne, og de indledte Fjendtlighederne med at løsne flere Skud i Luften. De opskræmmede Rejsende, som havde stukket Hovederne ud ad Vinduerne, trak sig hurtigst muligt tilbage og grebes af den dybeste Forfærdelse, da man hørte, at hele Toget om et Øjeblik skulde plyndres.

Da Wash Gibbons havde faaet Orden i sine Sager, vendte han Hovedet om mod sin Vogter og sagde:

„Hør nu lidt paa mig, nu har jeg været skikkelig, saa jeg mener, at I kunde gøre Gengæld. Hvis vi skal sidde og glo her i Timevis, bliver det Pokkers trættende at holde paa det Tag hele Tiden; desuden er det ganske overflødigt, for Taget er saa godt som nyt, og jeg kunde nok lide at faa mig en Sut, jeg har storartede Cigarer, vil I prøve en?“

Fyren sagde Nej i en grov Tone, men tillod dog Wash at ryge.

„Hvem er han dér?“ spurgte Røveren lidt efter, idet han gjorde en Bevægelse med Hovedet i Retning af Howard.

„Ham! Kender De ikke ham! . . . Det er jo Prinsen af Wales.“

Men Wash mærkede snart, det ikke var raadeligt at drive Spøgen for vidt, og han skyndte sig at tilføje:

„Jeg véd for Resten ikke, hvad han hedder, men det er en rigtig pæn Herre. Han har foræret Dick og mig Cigarer til en hel Uge og taget mod min Indbydelse til en Tur her i Førerhuset.“

Her blandede Howard sig i Samtalen:

„Hvis jeg maatte ulejlige Dem . . . . mit Kort . . .“

„Jeg vil hverken have Deres Kort eller Deres Sludder. Wash skulde helst holde op at gøre Grin med os. For Resten kan I tre gerne sidde ned og lade Hænderne falde, for jeg antager, ingen af Jer er særlige efter at faa en Kugle puttet i Hovedet.“

„Mange Tak!“ sagde Howard, hvorefter han og Dick satte sig ned.

Det var lige saa trættende for Røverne at blive staaende med deres Bøsser i Sigtestilling, som det var for de andre at holde Hænderne i Vejret; derfor lod de ogsaa Armene synke, men holdt dog Mundingen af Geværet rettet ind i Førerhuset, saa at et Skud maatte dræbe den første, der gjorde Mine til Modstand.

Havde der ikke været flere end disse to, vilde Varnum ikke have afholdt sig fra at slaas; han var en udmærket Skytte, men selv om han ekspederede en i hvert Skud, maatte han bagefter tage Kampen op med alle de andre, der sikkert snart vilde gøre det af med ham. Desuden vilde baade Lokomotivføreren og Fyrbøderen blive dræbte, og han syntes ikke, han havde Lov at tage disse Menneskers Liv, selv om „Solens Øje“ derved kom i den øjensynligste Fare.

Imidlertid laa den lille Safiansæske i hans Lomme. Dersom Røverne anede dette, eller skulde finde paa at undersøge ham, hvilket var mere end sandsynligt, paa hvad Maade kunde han da redde sin Skat? Denne Tanke bragte den kolde Sved til at briste ud paa hans Pande. Han hverken vilde eller kunde lade sig plyndre uden at gøre Modstand til det Yderste.

„Hør en Gang,“ sagde Wash, medens han trak paa sin Cigar, „hvad er det egentlig, I er ude efter i Nat?“

To mørke Øjne lynede gennem Hullerne i Masken, men Røveren tav bomstille.

„Er det Toget eller Passagererne, I har i Kikkerten?“ vedblev Lokomotivføreren.

„Naa, det er, ligesom man tager det,“ lød Svaret nu, „der ligger 20,000 Dollars i Jernpengeskabet, eller de burde da være der; dersom vi faar den Sag bragt i Orden uden videre Vrøvl, saa ulejliger Cal vist ikke Passagererne, men hvis de er obsternasige, maa de punge ud.“

I denne Forsikring rummedes dog en Smule Trøst, men den svandt snart. Mandens Udtalelse om, at der i Jernpengeskabet fandtes 20,000 Dollars, beroede øjensynlig paa Kendskab til Sagen, eller paa et Ord fra en Forbundsfælle. Maaske fra en eller anden Bankmand, fra hvis Kontor Pengene var afsendte, og som ved Ciffertelegram meddelte denne Kendsgerning til Calvin Wagstaff, Føreren for Banden, der havde udført saa mange Togplyndringer i denne Egn.

Men der kunde jo være sket en Forandring efter Afsendelsen af Telegrammet; Pengenes Ejer kunde jo, netop af Frygt for Overfald, have valgt en anden Dag eller en anden Vej, og hvad vilde her saa ske? Det var heller ikke udelukket, at de to Betjente, der skulde passe paa Postvognen, kunde forsvare sig og holde Banden Stangen. Sligt var hændet før, skønt Røverne desværre som oftest fik Overtaget ved slige Lejligheder; her saa det imidlertid ud, som om Cal ikke skulde faa Held med sig, og i saa Fald vilde han ikke betænke sig paa at holde sig nogenledes skadesløs ved en omhyggelig Plyndring af Passagererne.

I dette Tog var der ingen Sovevogne, men foruden Post- og Bagagevogn fire Personvogne, som indeholdt henved 200 Rejsende, af hvilke de fleste havde baade Penge og Juveler med, saa at Røverne kunde regne paa nogle Tusind Dollars.

Varnum indsaà godt, hvor uheldigt han var stillet ved at sidde her i Førerhuset. De andre Rejsende fik en Snes Minutters Frist, i hvilken de kunde faa Tid til at skjule deres kostbare Ejendele. Gan-

ske vist egner Jernbanevognene sig ikke videre godt til at agere Skjulesteder, og den Forfærdelse, som griber Folk under slige Omstændigheder, øger i Almindelighed ikke deres Opfindsomhed, men naar man kan bevare sin Koldblodighed, er der altid en Mulighed for at redde noget.

Howard havde desværre kun liden Udsigt til at slippe helskindet gennem Plyndringen, thi netop som han lavede sig til at slaas, stod to bevæbnede Røvere om ham, og de lod ikke til at ville flytte sig saa snart. Han saa ikke Skyggen af en Mulighed for at skjule sin Diamant.

Alligevel besluttede han at gøre et Forsøg. Han lagde Armene overkors og saà sig roligt omkring, som om han iagttog det interessante Optrin, der foregik bagved ham. I denne Stilling kunde han uset løsne de øverste Vesteknapper og faa Fingrene listede ned til Safiansæsken, som han godt kunde have taget op, hvis han ikke havde set, at en af Røverne stirrede stift paa ham. Saa ventede han paa en bedre Lejlighed. Langsomt og forsigtigt trak han Etuiet frem uden at forandre Armenes Stilling.

„Hør, Dick, jeg sidder ikke godt, er der ikke noget i Vejen med Hyndet?“ spurgte han saa, idet han lettede lidt paa sig og følte paa Sædet.

„Nej, hvad mener De? jeg mærker ingenting,“ svarede den intet anende Fyrbøder.

„Aa, rejs Dem et Øjeblik, Puden ligger skævt — saa, Tak.“

Med disse Ord løftede Howard Klappen paa Sædet et Par Tommer, og lod Safianæsken falde ned i Kassen.

„Ja, nu er det godt, nu sidder vi ogsaa bedre,“ bemærkede Howard, idet han og Fyrbøderen paany indtog deres Pladser.

X.

Et Fejlgreb.

Imidlertid gik det livligt til bagved Lokomotivet og Kulkarren. Toget havde ikke stoppet helt, inden i det mindste Konduktører og Betjente havde gættet Sandheden og forstaaet, hvad der var paa Færde.

Togfører Harlan, som stod paa den forreste Platform af den anden Vogn, kiggede forsigtigt ud og skyndte sig saa ind igen for at meddele de Rejsende, at Maskinen var bleven standset af en Røverbande, der sandsynligvis vilde gennemsøge og plyndre Toget.

To andre Betjente, Brødrene Tom og Sam Evans, passede Ekspresvognen, hvor Jernpengeskabet stod i den ene Del, og Bagagen laa i den anden. De var begge bevæbnede med Winchesterrifler, som de altid ladede, inden Toget satte sig i Bevægelse. Bagage- og Ekspresvognen havde en Dør i hver Ende. Ved den bageste laa Kufferterne stablede op til Loftet paa begge Sider, saa at der dannedes en smal Gang fra Døren til midt i Vognen. Den forreste Halvdel var ikke saa overfyldt. I Hjørnet stod Pengeskabet, mens Pakker af mindre Værdi laa paa Hylder eller ovenpaa Skabet. De tunge Trædøre paa Siderne af Vognen gik paa Ruller, hvorimod de mindre Døre i begge Ender aabnedes udefter.

„Tom, nu er den gruelig gal!“ bemærkede Sam.

„Det ser saadan ud; jeg antager, det er Cal og hans Folk.“

„Det skulde ikke undre mig; er Du klar?“

De saà i en Fart efter Pistolerne, som laa paa Hylderne, alt var i Orden, og Riflerne stod i det andet Hjørne. Tom trak en Kasse hen under Lampen, stod op og slukkede Lyset, saa at der blev næsten mørkt i Vognen, men de var saa fortrolige med Omgivelserne, at de ikke behøvede mere Lys i det lille Rum, hvor de ganske roligt blev staaende, mens de afventede Begivenhedernes Gang.

Nr. 13 sagtnede Farten, og de to Brødre, der kiggede ud ad Glasruden i den øverste Del af Døren forude, saà nu mørke Skikkelser springe frem, saà Bøsseløbene glimte, hørte Skud gaa af, fulgt af hæse Raab, Rædselsskrig og Trusler, medens Røverne flokkedes om Toget.

Det gik hurtigt op for Tom og Sam, at Angrebet var rettet mod Ekspresvognen, thi aldrig saa snart var Toget standset, før en af Mændene sprang op paa Platformen foran og en anden bagpaa, hvor han bearbejdede Døren med vældige Spark.

„Se, I kan skynde Jer, Gutter! Op med Døren!“ raabte den, der stod paa Platformen, idet han bukkede sig lidt ned, som om han prøvede at se ud i Mørket. „Hum Jer nu — og lad os faa en Ende paa det i en Fart. Vi véd, hvad I har derinde.“

De to Brødre kunde med største Lethed gennem Ruden have sendt Røveren en Kugle i Hovedet, men i Stedet for at gøre det gik Sam Evans tæt hen til Døren, hvor Røveren ikke kunde se ham.

„Hvad er det, I vil?“ spurgte han.

„Vi vil bare have Lov til at gemme et Par af vores Diamanter i Jeres Pengeskab,“ svarede Røveren, „vi er ikke rolige ved at rejse om med dem paa disse Kanter. I ved jo, at Cal holder meget af den Slags Stads.“

„Vi har ikke noget, der er værd at gøre Opstyr for her, I maa hellere prøve Jeres Lykke andetsteds.“

Manden sparkede paa Døren og ruskede i Laasen. Han blev utaalmodig. Det samme var Tilfældet med den, der stod ved den anden Dør. Resten af Banden brølede og bandede, mens de fo'r frem og tilbage paa Sporet og understregede deres Trusler med Pistol- og Bøsseskud, der nu og da traf Toget, thi man hørte Kuglerne smække mod Vognene og Klirren af ituslaaede Ruder.

„Dersom I skrupper Jer lidt og lukker op for os, gaar det hele af i Mindelighed,“ sagde Manden ved den forreste Dør. „Men gør bare ingen Tossestreger, for vi v i l ind til Jer, om vi saa skal lægge

Dynamit under Jeres raadne Kasse, saa I ryger ad Hækkenfeld til! Dersom I gør Jer udtilbens eller løsner et Skud, putter vi et Lod Bly i Hovedet paa Jer. I kender jo nok Cal og hans System! Makker I ret, skal den gaa nok saa glat, men laver I Opstandelse, faar I tage Følgerne. Rub Jer nu, for jeg har ikke mere, jeg skal have . . .“

Inden han fik talt ud, fløj Ruden foran ham i tusinde Stumper, som regnede nedover Vognens Gulv. Kuglen kom fra selve Cal Wagstaffs Revolver, thi Anføreren stod et Par Skridt borte og brølede til Røveren, at han skulde gaa ned, for nu gad han ikke vente længere.

„Vent et Minut!“ raabte Tom Evans, idet han hurtigt aabnede Døren. „Hvad skal den Sparken til, naar I ligesaa godt kan gaa ind som ordentlige Folk!“

Vejen var aaben, og fem, seks Røvere trængte ind med Cal i Spidsen.

„Frem med en Lygte!“ raabte han rasende. „Hvorfor er Jeres Lampe slukket?“

En Tændstik reves af, og man saà Sam Evans staa paa Kassen i Færd med at tænde den osende Lampe, som hurtigt kastede sit Lys over det lille Rum. Det var et underligt Skuespil. Brødrene saa sig om med barske Miner, men deres Hænder var ikke ganske rolige, da de satte Bøsserne fra sig i Krogen. De vidste, at de var midt i en Flok fortvivlede Skælmer, der paa mindste Foranledning vilde gøre det af med Dem.

Fem af de seks Mænd bar Maske for Ansigtet, og Øjnene lynede som vilde Dyrs gennem Hullerne. Alle var de bevæbnede til Tænderne, havde bløde, bredskyggede Filthatte, uldne Skjorter og Benklæderne stoppede ned i Ridestøvler med lange Sporer, mens hver bar et velspækket Patronbælte om Livet. Selve Anføreren, Cal Wagstaff, var den eneste, der viste sit Ansigt — han ansaa det for overflødigt at maskere sig, han havde sin egen Fremgangsmaade, og han vidste, at enten han blev genkendt eller ej, kunde ingen tage fejl, naar h a n havde været paa Krigsstien.

Han var paa sin Vis en smuk Fyr, som han stod dér med Hatten bag ad Nakken, saa man kunde se den krumme Næse, den nedhængende, rødblonde Knebelsbart, det rige, lyse Haar og en Række blændende, hvide Tænder og en Hud, som enhver syttenaarig Ungmø kunde misunde ham, rød og hvid, uden Rynker. Han var slank, temmelig spinkel og meget omhyggeligere i sin Klædedragt end nogen af de andre Slyngler. Paa de smukt formede smalle Hænder glimtede flere Diamanter — eller rettere sagt efterlignede Diamanter, thi havde de været ægte, kunde de stilles ved Siden af selve „Solens Øje". Han kendte øjensynlig Brødrene Evans, thi han henvendte sig til dem med et Grin over det unge, frække Ansigt, idet han pegede paa Pengeskabet:

„Naa, saa dér har du din Østers, lille Sam! Lad mig se, du faar den lukket op i en Hastighed!"

„Det lader sig ikke gøre uden at kende Sammenstillingen, Cal."

„Naa, men hvorfor skulde vi da ikke bruge Sammenstillingen?"

„Der er saamænd ikke noget videre i det Skab!"

„Der er 20,000 Dollars Guld, og dem vil vi have, om vi saa skal slæbe Skabet ud og hamre det i Smadder; har du ikke Sammenstillingen?"

„Nej, jeg har ikke!" svarede Sam.

„Kender du den, Tom?"

„Jeg er bange, jeg har glemt den," lød det fra Tom, der syntes uvillig til at komme med en ligefrem Løgn. Cals Ansigt fik en foruroligende rød Farve. Han kneb Munden sammen, og hans graa Øjne lynede, mens han satte Mundingen af sin Pistol op til Toms Tinding og hvæsede:

„Du har halvtredje Minut til at lukke op, og dersom du ikke bliver færdig i den Tid, ekspederer jeg dig ind i den anden Verden."

„Saa maa jeg vel se at føje Dem!"

Tom lagde sig paa Knæ foran Skabet og lagde Haanden paa Knappen.

„Aa, gaa lidt til Side, ellers kan jeg ikke se,"

sagde han over Skuldren til to af Røverne, der stillede sig mellem ham og Lyset. De lystrede, og alles Øjne hvilede paa Pengeskabets Dør. Knappen gled til højre, indtil Viseren stod paa Tallet fem; dér holdt Tom den et Øjeblik, saa førte han den tilbage til 2 og saa igen frem til 7. Saa gav han et kraftigt Ryk, og den svære Dør gik op.

Skabet var af gammeldags Konstruktion, der var kun ét Rum, og naar Døren aabnedes, kunde man med ét Blik overse det Indre. Tom stod op.

„Værsenartig, de Herrer, og tag for Dem af Retterne! Men jeg har jo sagt Dem, at De gaar paa en Vildmand! De kunde daarligt have gjort os den Ære en uheldigere Nat!“

„Det skal vi snart faa Rede paa,“ bemærkede Cal Wagstaff, idet han gav sig til at tage de store Konvolutter, ombundne med stærkt rødt Sejlgarn, og utaalmodigt rev dem op. Han saa straks, at de ikke kunde indeholde andet end Sedler, men dem kunde man ogsaa tage med. Paa et Par Minutter var Undersøgelsen gjort med et Udbytte af 25 Dollars, og Cal rettede sig arrigt, idet han spurgte Brødrene:

„Hvor er de 20,000 i Guld, der iaftes gik fra Slankville?“

„Dem har vi ikke set noget til,“ svarede Sam Evans i en rolig Tone.

„Vi har faaet Underretning om, at de er afsendte med dette Tog, saa I maa have dem!“

„Naada, Tom!“ udbrød Broderen med et Smil, „saa forstaar jeg den lille Manøvre, lige før vi forlod Stationen.“

„Hvad er det, du vrøvler om?“ spurgte Wagstaff.

„Da alting var stuvet væk, kom Postføreren ind i Vognen med en tung Lædertaske, ventede, til Toget satte sig i Bevægelse, og sprang saa ud med samt sin Pose; det maa have været de Penge, De spørger efter, og han har spillet den lille Komedie for at bringe dem, der passede ham op, paa Vildspor. Saa sender han sagtens Pengene med et andet Tog ad en anden Linje.“

„Det er saa sikkert som noget," lød det fra Tom. „Jeg spurgte, hvad de Anstalter skulde betyde, men han blinkede bare og sprang ned, inden Toget var ude af Banegaarden."

Ingen af de Tilstedeværende tvivlede om Rigtigheden af denne Meddelelse, thi Brødrenes Holdning var fuldkommen rolig — men havde Cal passet tilstrækkeligt paa, vilde han maaske have set Tom og Sam udveksle et meget sigende Blik.

Dette var en bitter Skuffelse, og de rasende Udbrud, der fulgte efter Opdagelsen, var alt andet end hyggelige at høre paa. Cal Wagstaff formelig fnøs, da han vendte sig om mod sine Folk:

„Ja, ja da, Gutter, saa maa vi se at holde os skadesløse paa anden Maade. Passagererne er vel ikke rene Tiggere, nu ser vi efter, om de skulde have ladet alt, hvad de ejer, blive hjemme."

Denne Beslutning modtoges med stor Glæde af Banden og med Forfærdelse af Ofrene, især da Anføreren straks efter raabte saa højt, at alle kunde høre det:

„Lad ikke én slippe Jer gennem Fingrene, Konduktører, Bremsemænd, hele Smørret!"

„I mener da ikke, at vi ogsaa skal plyndres," spurgte Sam Evans.

„Jo, det gør jeg min Salighed! Og vi begynder med Jer. Vend Lommerne!"

Her var ingen Tid til at gøre Indvendinger. Sam tog sin Tegnebog op af Lommen, mens han sagde:

„Det var Pokkers heldigt, at min Kone bad mig om Huslejen, lige før jeg tog bort."

Med disse Ord rakte han to Femdollarssedler til Cal, idet han aabnede Bogen, saa at alle kunde se, den var tom.

„Tag dem, Jim!" vrissede Cal til en af sine maskerede Folk, thi slige Ubetydeligheder var det under hans Værdighed at putte i Lommen.

Tom gjorde som Broderen, han havde lidt mere, som hastig blev taget fra ham.

„Saa frem med Urene! Og jeg indser ikke, hvor-

for I skal rumle rundt med de Bøsser, I kan nemt komme til at gøre Ulykker," erklærede Cal, hvorefter Brødrene maatte udlevere deres Rifler.

„Det er vist nok, de Winchestergeværer kommer os godt tilpas. Bill, se efter dem."

Saa gik Røverne ud af Vognen for at tage Del i Plyndringen, som allerede var i fuld Gang blandt de rædselsslagne Passagerer.

Tom og Sam stod et Par Minutter som lamslaaede foran det aabne Pengeskab. Derefter saa de paa hinanden og smilede nok saa lunt.

„Se efter, om den bageste Dør er ordentlig lukket! hviskede den ældste — den anden sneg sig lydløst hen mellem Kufferterne og kom tilbage et Øjeblik efter.

„Den har ikke været aabnet, siden jeg laasede den før."

„Laas saa den anden, men saa stille som muligt."

Det blev gjort.

„Der er ingen Fare for, at de kommer tilbage," mumlede Tom, idet han lagde sig paa Knæ foran Skabet, som stod paa Ruller, der var afstivet med Træstykker, for at Mekanismen ikke skulde lide under Vognens Rysten og Svajen.

I denne Stilling trak han en lille Lærredspose frem under Skabet. Posen var bunden forsvarligt sammen med stærkt Sejlgarn, den lod til at være dygtig tung, og da han lagde den ind i Skabet — hørtes en svag Klirren som af Penge — og det var intet Under, thi den indeholdt 250 Dobbeltørne i Guld, saa det var ingen let Sag at haandtere den.

Men han var vant til det Arbejde, og et Øjeblik efter havde han lagt tre lignende Poser ned i Skabet, hvor de ikke optog stor Plads. Døren lukkedes og laasedes forsvarligt. Tom var forresten ikke færdig endnu. Han stak igen Haanden ind, famlede lidt — og kom frem med nogle og fyrretyve Dollars i sammenrullede Sedler.

„Halvdelen er dine Sam — pas paa dem fore-

løbig ... Urene er dem vel undte — det er ægte Waterburyer, akkurat 4½ Dollar værd. Jeg antager, at Selskabet erstatter os dem, fordi vi har frelst Pengene. Og gør de det ikke, kan vi ogsaa bære Tabet."

„Cal var et Fæ, at han ikke støvede ordentlig efter de Penge! Hvad tror du, han havde gjort, dersom han havde faaet Fingre i dem?"

„Han — han vilde have taget dem og grinet sin Mave itu over at have pudset os. Det var et Held, at vi lærte Sammenstillingen, ellers havde de jo smadret Døren og taget hver en Øre. Sam — løj jeg vel, da han spurgte, om jeg kendte Tallene."

„Nej — ikke saadan lige ud, men du var da saa nær ved det — at du ikke kan gaa rundt og agere Georg Washington. Den Ende, jeg spandt dem om Postføreren og hans Taske — den var ligegodt stiv!"

Tom Evans. sukkede, idet han satte sig paa en Kuffert og tændte sin korte Pibe.

Sandt at sige var Sams Historie Løgn fra først til sidst, men hans Skytsengels Taarer over denne Synd har forhaabentlig slettet den ud af hans Regnebræt.

Burton Buggs, som sad i Rygevognen, havde netop faaet Ild paa sin anden Cigar og nød den mageligt henslængt i et Hjørne, da han gjorde en højst mærkelig Opdagelse.

I Vognen var flere Mænd med et alt andet end tiltalende Ydre — lige overfor ham sad saaledes to Fyre med bredskyggede Hatte — sandsynligvis Cowboys, thi de havde begge blanke Winchesterrifler staaende henne ved Vinduet. Den ene var glatraget, hvorimod den anden havde Fuldskæg, og det underlige var, at Buggs efterhaanden blev overbevist om, at han skulde kende Manden med det store Skæg. Denne Antagelse fæstnedes hos ham, da han mærkede, at Vedkommende i al Hemmelighed iagttog ham; men den snedige Buggs var klog nok til at lade som ingenting, skønt han brød sit Hoved for at udfinde, hvor de havde truffet hinanden før

i Livet, og han blev ganske gnaven over, at han ikke kunde løse dette Spørgsmaal.

„Ja, jeg har set ham etsteds, det er sikkert nok," mumlede Buggs, „og ligesaa vist er det, at den, der prøver at skjule Ansigtet paa den Maner, han har ikke rent Mel i Posen. Halløj!"

Netop som han var naaet saa vidt i sine Betragtninger, gik der et Stød gennem Toget, fordi der fra Maskinen bremsedes stærkt og pludseligt. Alle Passagererne blev forskrækkede, thi de kendte bedre end Buggs den sandsynlige Aarsag til Standsningen. En af de to Fyre overfor Buggs sagde noget til sin Ledsager, hvorefter de begge stod op og gik forud.

I den almindelige Forvirring lagde ingen af de andre Mærke til dem, men Buggs havde nu en Gang fattet Mistanke til dem, derfor listede han efter dem, kiggede ud ad Døren og saa dem staa paa hver sin Side af Platformen, som om de vilde springe ned, saa saare Togets Fart sagtnedes tilstrækkeligt — og ganske rigtigt — et Øjeblik efter stod de samtidig paa Sporet, løb rask hen til den forreste Vogn, sprang op paa Platformen, klatrede derfra over Kulkarren hen til Førerhuset, hvor de kom til Syne, inden Toget var standset, som ovenfor er fortalt. Ekspresvognen skjulte deres Bevægelser for Buggs, men da han af sine Medrejsende hørte, at Toget var blevet angrebet af Røvere, nærede han ingen Tvivl om, at disse to Fyre var med i Banden.

Buggs var i Grunden ikke videre bange for sin egen Skyld, skønt den almindelige Forfærdelse omkring ham virkede uhyggeligt paa ham. Han behøvede ikke at spørge, thi alle snakkede i Munden paa hverandre, og i fem Minutter erfarede han mere om Sæder og Skikke i den sydvestlige Del af De forenede Stater, end han ellers vilde have hørt i en hel Uge. I samme Vogn som han sad en Rejsende, som tre Gange havde været med ved en saadan Begivenhed, og han gav en nøjagtig Beskrivelse over det, som snart vilde foregaa.

„Og her sidder Herren henne paa Maskinen," mumlede Buggs, der ikke rigtig vidste, om denne Kendsgerning var ængstende eller beroligende under disse Omstændigheder.

„Jeg skulde ikke have ladet ham raade sig selv, da han snakkede om det, men han er saa stædig som Satan! Pistolen har han, saa han plaffer sagtens løs ... og — saa til Helvede! Han sidder jo der med denne hersens Tingest! Og det er natyrligvis den, disse Snøbler er ude efter!"

Aldrig saa snart var dette Lys gaaet op for Buggs, før han paany fo'r op og gav sig til at grunde paa, hvad han i al Verden kunde gøre for at afvende Ulykken.

Imidlertid var Forvirringen omkring ham ubeskrivelig. I nogle af de bageste Vogne besvimede Damerne eller fik Krampegraad. Stærke Mænd blegnede, mens en ung Fyr, der foreslog at gribe til Vaaben, blev saa eftertrykkeligt bragt til Fornuft, at han ikke mere vovede at aabne Munden. De fleste anstrengte sig for paa den bedst mulige Maade at skjule deres Værdigenstande, men Udfaldet af deres fortvivlede Anstrengelser var alt andet end heldigt, hvorimod de sandsynligvis ved at bevare deres Koldblodighed kunde have udrettet noget. Buggs lod sig ikke bringe ud af Fatning. Han havde hverken Ur eller Juveler, men hundrede Dollars i store Sedler. En af dem puttede han i Vestelommen. Resten rullede han sammen i en flad Pakke, tog Sko og Strømpe af og lagde Pengene mellem Foden og Strømpen, fik derefter i en Fart Skoen paa.

„Dersom de vil have, at vi skal ta' os en Svingom, som jeg hører, de har for Vane, er jeg da vis paa, at d e n Sko idetmindste ikke dratter af. Jeg véd natyrligvis ikke, hvordan dette hersens spænder af, men lige i Øjeblikket kan jeg ikke hitte paa noget bedre."

Dersom Buggs ikke havde været saa urolig for sin Herre, vilde han vist have beskæftiget sig med sine nærmeste Omgivelser, men nu tænkte han kun paa

Howard og „Solens Øje“. Han kunde ikke se, hvad der foregik henne ved Maskinen, og med hvert Minut blev han mere ængstelig. Nu stoppede Toget, der lød Skud paa begge Sider udenfor, og Buggs mente, det kunde umuligt vare længe, før Røverne kom ind i Vognen.

„Jeg maa se at komme efter, om han trænger til mig,“ sagde Buggs omsider, idet han stod op og gik hen til den forreste Dør, men netop som han vilde springe ud, raabte en maskeret Mand nede fra Sporet op til ham:

„Tilbage! Se, De kommer ind, eller jeg skyder.“

„Jeg skulde bare“ ...Et Glimt, et Knald, og Kuglen strejfede Buggs' Øre. Han trak sig lidt tilbage, blev en Smule befippet over den hastige Forretningsgang, men havde dog Fatning nok til at svare Røveren:

„Aa smid den Skyder og smøg Ærmerne op som et ordentligt Mandfolk, saa skal jeg straks komme ned til Dem og pynte Dem, lille Ven.“

Uden at vente paa Udfaldet af denne Opfordring ilede han hen og satte sig til Ro paa sin gamle Plads, mens Forfærdelsen blandt hans Medrejsende stadig øgedes, thi man havde faaet Underretning om, at Banden snart var færdig med Postvognen og lavede sig til at plyndre Personvognene, og ganske rigtigt!

Cal Wagstaff og hans Følgesvende var blevne skuffede over ikke at faa Fingre i de 20,000 Dollars, og nu skulde alle Passagererne undgælde herfor.

Burton Buggs sad forrest i Rygevognen og var en af dem, der først undersøgtes. Da han fik Befaling til at punge ud, stod han straks op og gav sig til at rode i sine Lommer saa langsomt og saa omstændeligt, at de to Røvere advarede ham mod at prøve deres Taalmodighed altfor meget.

„Her er de!“ snøftede han omsider, idet han tørrede sin Opstoppernæse, „mine sidste Skillinger, som jeg skulde bringe hjem til min stakkels syge Kone og mine tre smaa Børn. Nu kan de faa Lov at sulte, kan de, for jeg ved ikke, hvor jeg skal skaffe Penge fra!“

„Er det sandt, det, du der siger," spurgte den af Mændene, der holdt en stor Pose, hvori Ure, Ringe, Brystnaale faldt som en Regn.

Store Taarer trillede ned over Buggs' Ansigt og dryppede fra Spidsen af hans Næse. Han søgte forgæves efter sit Lommetørklæde, der hele Tiden stak frem af Sidelommen. Buggs kunde græde, naar det passede ham, men det var en af de Kunster, han sjældent gjorde Brug af.

„Det er saa sandt, som det kan være, og vi venter oven i Købet Svigermoder næste Uge, og en af de velsignede Børn lavede til Mæslinger og til Kighoste, da jeg tog hjemmefra for at søge Arbejde ... men naar De s k a l have de fattige Syle, saa f a a r jeg vel rykke ud med dem!"

Her dumpede Buggs hulkende og snøftende ned paa Sædet.

„Naa, saa gid Fanden havde det!" udbrød den Maskerede, idet han smed 10 Dollarssedlen til Buggs, „naar du har syg Kone og smaa Børn, er det en anden Sag. Men," tilføjede han, som om han blev flov over sin Svaghed, „men jeg vil ikke raade andre her i Vognen til at komme med syge Koner og Børn."

Der viste sig heller ikke flere af den Slags, skønt det er mere end sandsynligt, at der uden denne betimelige Advarsel vilde have dukket megen Elendighed frem.

XI

I Førerhuset.

Imidlertid sad Varnum Howard ligeoverfor Fyrbøderen i Nr. Trettens Førerhus, rygende en Cigar med en Selvbeherskelse, han aldeles ikke følte. Han var egentlig slet ikke bange for sit Skind, thi han indsaa, at det vilde være Vanvid at gøre Modstand, naar der var saa mange Røvere. Alt, hvad man her kunde gøre, var at lystre Ordre saa roligt som mu-

ligt, og det vilde de Rejsende have gjort, selv om Banden kun havde været halv saa talrig.

Nej, hans Ængstelse drejede sig om „Solens Øje!“ Han havde ladet Safiansæsken falde ned i Kassen, paa hvis Laag han sad, men han kunde ikke være vis paa, at den der var i Sikkerhed. Det var ham plat umuligt at sætte Dick ind i Sagen eller bede ham om en Haandsrækning, og Fyrbøderen kunde saa overmaade let, uden at ville det, komme til at forraade ham. Han begyndte at synes, han havde baaret sig dumt ad. Det vilde maaske have været bedre, om han havde ladet Etuiet falde ud ad Vinduet paa den fremspringende Kant, hvor Røverne vistnok ikke vilde opdage det, og hvor han kunde tage det, inden det rystedes ned, naar Maskinen sattes i Bevægelse; eller, endnu bedre, om han havde kastet Æsken ind mellem Træerne, hvor den kunde have ligget, til Faren var overstaaet.

Men alle disse Fortrydelser og Betragtninger var jo ørkesløse. Gjort Gerning staar, som bekendt, ikke til at ændre, og han kunde kun ønske et heldigt Udfald. Dersom Banden fandt de Penge, den var paa Jagt efter, vilde de Rejsende gaa Ram forbi, men som man ser, blev Cal narret af Tom og Sam Evans's ret enkle Krigslist, og Plyndringen lod ikke vente paa sig.

„Mener I, at det nu er vor Tur?“ spurgte Wash Gibbons, da en af Banden klatrede op paa Lokomotivet.

„Aa, du kan vel ikke rigtig kaldes for en Passager, saa du maa gerne tørne ud og vente, til vi ser, hvor god Høsten bliver,“ lød Svaret. „Men her har du jo en Passager,“ tilføjede han og vente det maskerede Ansigt om mod Howard.

„Lad ham være, det er saadan en pæn Herre,“ bad Wash, der gerne vovede lidt for en Mand, han syntes saa godt om.

„Cal vilde gøre Vrøvl! Din Fyr er flot udhalet han har Guldkæde, og jeg antager nok, der hænger en Guldtvebak i den anden Ende af Kæden. Den

Slags Folk plejer desuden heller ikke at rejse med tomme Lommer."

„Befaler De mig at udlevere alt, hvad jeg har hos mig?" spurgte Howard, der med største Glæde vilde have givet hver en Skilling, han havde med, dersom han derved kunde tilfredsstille Røverne.

„Ja, saadan lyder Cal Wagstaffs Ordre!"

Med et Suk gik Howard ned foran Døren til Ildstedet, hvor han kunde staa oprejst, og denne Bevægelse bragte ham saa nær ved de tre Røvere, at han ved at række Haanden ud kunde have rørt ved dem.

„Jeg véd ikke bestemt, hvor meget her er, tre, fire Hundrede Dollars, tænker jeg, men jeg faar vel Lov at beholde saa meget, at jeg kan naa et Sted, hvor jeg kan skaffe mig Penge?"

„Nej, ikke saa meget som en Skilling!" erklærede Fyren. „Og kom saa med Uret."

Blodet fo'r Howard til Hovedet. Det var svært for ham at afholde sig fra Haandgribeligheder. Intet havde været lettere end at sætte Næven lige ind i Masken og sende Slubberten paa Hovedet ud af Førerhuset med knust Hjerneskal, men Sejrsglæden vilde kun være kortvarig, thi en saadan Gerning kunde ikke gaa ustraffet hen, og desuden var det Tab, han her led, intet i Sammenligning med Diamanten. Han maatte bekæmpe sin opbrusende Vrede og stole paa, at Forbryderne nok vilde faa Løn som forskyldt. Derfor udleverede han alle de rede Penge, han havde tillige med Guldur og en Fingerring med en smuk lys Rubin.

„Er De saa færdig," spurgte han, idet han drev sin Selvbeherskelse til at byde Forbryderne en Cigar, som de afslog i en uforskammet Tone.

Howard havde lagt Mærke til, at medens Undersøgelsen stod paa, var det hele Tiden den ene Røver, der førte Ordet, medens den anden ikke en eneste Gang aabnede Munden; han var saa absolut tavs, at det næsten saà ud, som om han var stum eller

maaske frygtede for, at nogen i Førerhuset skulde genkende hans Stemme.

Men pludselig løsnedes hans Tunge. Han stod længst borte fra Howard, men han havde ikke et Øjeblik taget Øjnene fra ham. Nu spurgte han:

„Er det alt, hvad De har hos Dem?“

„Alt, hvad jeg har af Penge og Værdigenstande, eller rettere sagt, alt hvad jeg havde, for nu er det Dem, der har det,“ tilføjede Howard barsk.

„Er De vis paa det.“

„Hvad mener De med det Spørgsmaal,“ udbrød Howard, mens den Tanke gennemfo'r ham, at han før havde hørt den Stemme.

„Undertiden gemmer Folk Deres Juveler, f. Eks. store Diamanter, i smaa Safiansæsker, som de bærer i Inderlommen af deres Vest.“

„Og undertiden, naar de paa et Dampskib viser Juvelen til en Slyngel, lader han den falde paa Gulvet.“

Nu genkendte Howard Stemmen: Røveren var Gustav Hazen, som havde forestillet sig selv paa Rejsen med „Lucania“ fra Liverpool til New-York.

Den frække Fyr kluklo bag Masken.

„Man kan jo undertiden være lidt uheldig, men næste Gang skal jeg nok holde bedre fast og ikke tabe Diamanten.“

„Det samme tror jeg, især da jeg ikke har den hos mig nu. De kan vel nok indse, at jeg har taget mine Forholdsregler, da jeg kunde vente at træffe Dem her mellem Deres Venner.“

Slubberten lod til at blive temmelig slukøret over, at Howard havde narret ham.

„Saa maa De have givet den til Deres Tjener, som sidder i Rygevognen?“

„Jeg er aldeles bestemt paa, at intet skal tvinge mig til at udveksle et eneste Ord mere med Dem!“ svarede Howard, idet han stirrede lige ind i det maskerede Ansigt.

„Folk har faaet en Kugle i Hovedet for mindre uforskammede Udtalelser.“

„Og bedre Folk end De har faaet en Hampesnor om Halsen!“ brast det ud af Howard, der i sin Harme glemte sin nys fattede Beslutning. Men nu vendte han sig om mod de to andre Slyngler, der kun havde en taaget Forestilling om denne Samtales Hetydning.

„Hvis I tror, jeg har skjult noget, maa I gerne undersøge mig, jeg skal ikke sætte mig til Modværge.“

Inden de kunde benytte sig af Tilladelsen, klatrede Cal Wagstaff i egen høje Person op paa Maskinen, straalende af ægte og eftergjorte Diamanter, saa at han formelig blændede Tilskuerne. Howard forstod øjeblikkelig, at dette var Bandens Anfører, endnu før Lokomotivføreren talte til ham:

„Halløj Cal! Har Fangsten været nogenlunde anstændig!“

„Under al Kritik slet!“ svarede Anføreren i en bitter Tone.

„Vi havde faaet Meddelelse om, at der var Masser af Syle i Postvognens Pengeskab, og vi har knap faaet nok til at købe en Tandstikker.“

„Men I har vel set Passagererne efter?“

„Vist saa, men man kommer jo aldrig tilbunds i de Snydere, de narrer En altid.“ Cal lod til at være dybt bedrøvet og krænket over Menneskenes Lumskhed. „Mine Folk har vel ikke generet Jer?“

„Ikke endnu idetmindste,“ svarede Wash. „Jeg og Dick haaber ogsaa, at vi skal gaa fri.“

„Lad dem være i Fred, Gutter! Vi kan nok klare os uden at laane af Wash og Dick; men jeg har hørt, at her er en Fyr med Toget, som har en Diamant saa stor som et Hus, er det ham der?“

„Ja, vel saa!“ svarede Hazen. „Men han paastaar rigtignok, at han ikke har den hos sig mere.“

„Er det sandt.“

„Ja, Hr. Hazen har denne Gang uvilkaarlig talt Sandhed.“

„Søg ham igennem, Gutter. I véd, jeg har en Svaghed for den Slags Dingeldangel, og dersom jeg

faar Fingre i en Diamant af den Kaliber, vil det være mig en Trøst efter den Dumhed, der er bleven begaaet etsteds, siden vi blev narrede for de 20,000."

Howard stod mellem de to Mænd og hjalp dem efter bedste Evne med Undersøgelsen af hans Klæder. Hazen holdt sig i Baggrunden, som om han ikke gerne vilde staa altfor nær ved den unge Englænder, der trods Forklædning og Maske havde genkendt ham. Howards Revolver blev tagen op af Lommen, og da Manden kastede et spørgende Blik til Anføreren, raabte denne:

„Lad ham bare beholde den, vi har faaet mer end Vaaben nok: men siden det lader til, at De ikke har den Diamant, Hr. Howard, vilde De maaske have den Godhed at sige mig, hvor den er?"

„Tror De, jeg er saa idiotisk, at jeg fortæller Dem, hvor De kan faa en Ædelsten, som er flere Penge værd, end De har set i hele Deres Liv! Eller tror De, det vilde være mig en Fornøjelse at se „Solens Øje" i Deres Hænder?"

„Aa nej, det kan jeg forresten ikke sige, jeg tror," svarede Cal Wagstaff, idet han brast ud i en hjertelig Latter, saa at Hatten gled ham endnu længere bag ad Nakken.

Nu blandede Hazen sig i Samtalen:

„Han har en Tjener eller saadan noget henne i Rygevognen, det er den hæsligste Person, jeg nogensinde har set. Jeg bilder mig ind, at han gemmer Diamanten."

„Saa gaa tilbage og se ham ordentlig efter i Sømmene, vi kan ikke være for omhyggelige her."

Gustav Hazen skyndte sig bort, øjensynlig lettet ved at komme bort fra Howards haanlige Blikke.

„Det ser næsten ud, som om De kender den Fyr?" bemærkede Cal Wagstaff til Howard.

„Ja, desværre traf jeg ham paa Overrejsen fra England. Han var saa paatrængende, at jeg flere Gange maatte værge mig mod ham."

„Ja, ja da, Børn," vedblev Anføreren; denne Gang henvendte han sig til de to Maskerede, „nu

maa vi snart være færdige, og saa kan vi gaa vor Vej. Det gør mig ondt, jeg har opholdt Dem, Wash, men det var uomgængelig nødvendigt. Jeg synes ellers, I ryger nogle Pokkers fine Cigarer her, Folkens!“ tilføjede han, idet han snusede til Røgen af den, Howard trak paa.

„Aa, hvis De tillader,“ sagde denne straks, mens han tog sin sidste Cigar op af Lommen.

„Nej, lad være med det, her har vi jo Masser,“ faldt Dick Rockwell ham i Talen, og inden Howard kunde saa meget som blinke, var han oppe og løftede Laaget paa Kassen. „De har givet os flere, end vi kan ryge i en hel Uge.“

Howards Hjerte sad ham i Halsen, men han vovede ikke at røre en Finger.

„Nu skal De faa et Par, som De kan have Glæde af, Cal Wagstaff! Halløj! hvad er dette?“ udbrød Fyrbøderen, idet han fik fat i Safiansæsken, som han hurtigt løftede op under Lampen. „Hvor er den Tingest kommen fra? Den er ikke min, saa den maa vel tilhøre Dem, saa til Helvede. Jeg har alle Dage været et Fjols!“ tilføjede han i en fortumlet Tone, da han saa, at al Farven var vegen fra den nye Vens Ansigt og forstod, hvilken kolossal Dumhed han havde begaaet.

„Aa, vær saa venlig at lade mig faa den Æske,“ sagde Cal, idet han rakte Haanden ud. „Jeg har en Slags Anelse om, at det netop er den, jeg har søgt efter.“

Fyrbøderen turde ikke sige Nej, og Etuiet med samt dets Indhold gik over i Hænderne paa Anføreren for Togrøverne.

XII.

Den unge Mand, der kaldte sig Gustav Hazen, var overbevist om, at „Solens Øje,“ som han saa ihærdigt søgte efter, befandt sig i Buggs' Hænder, og han var fast bestemt paa at bemægtige sig Ædel-

stenen, thi for et saadant Bytte kunde man nok vove sit Skind; men for Resten mente han, at der i dette Tilfælde ikke kunde være synderlig stor Fare paa Færde. Alle de Rejsende var lamslaaede af Rædsel, og ingen vilde vove at sætte sig til Modværge.

Hazen maatte forbi Kulvognen og Postvognen for at naa Rygevognen; der tøvede han et Øjeblik, inden han bestemte sig til at gaa ind ad den bageste Dør; thi fra den Side, antog han, det var lettest at overrumple Tjeneren. Hazen havde taget sin Maske paa, inden han gik op paa Maskinen for at hjælpe med at skræmme Lokomotivføreren og Fyrbøderen, han bar den endnu, saa han mente, at den og Fuldskæget maatte sikre ham mod Genkendelse.

Han klatrede op ad Trinene og aabnede Døren. Et Blik ind i Vognen viste ham, at ingen af de andre Røvere var til Stede. En af de Rejsende gav et Skrig ved Synet af ham og forsikrede, at ingen her ejede noget, der var værd at tage med. Uden at værdige Vedkommende et Blik gik Hazen hastigt hen til det Sted, hvor han saa Buggs sidde og ryge, med Hovedet vendt til den anden Side. Han naaede derhen, uden at Buggs lod til at se ham, lagde Haanden paa Nævekæmperens Skulder og sagde:

„Deres Herre siger, at De har en af hans Diamanter i Deres Varetægt; kom øjeblikkelig frem med den, eller ogsaa skyder jeg alle mine seks Kugler ind i Deres væmmelige Fjæs."

Buggs vendte roligt Hovedet og saa lige op paa den, der gjorde ham denne behagelige Meddelelse. Uden at mæle et Ord rejste han sig langsomt op og blev staaende foran Hazen. I dette Øjeblik sendte Wash Gibbons en henrivende Fløjtetone ud, og Toget begyndte langsomt at sætte sig i Bevægelse. Cal Wagstaff og hans Folk havde forladt Førerhuset; Røverhøvdingen medtagende Safiansetuiet og dets Indhold.

Hazen fattede ikke, hvad dette skulde sige, han mente, Toget skulde holde, til „Solens Øje" var fun-

det eller til man var sikker paa, at Diamanten ikke var med Toget. Han forstod, at han her maatte skynde sig.

„Hvad er det, De staar og vaaser om?“ spurgte Buggs.

„Jeg vil have Safiansæsken med „Solens Øje,“ som Deres Herre har betroet til Dem; frem med den og det i en Fart...“

Han fik ikke sagt mere, thi Buggs greb ham i Struben, mens han med det samme sparkede Døren op. Den unge Mand vejede ikke mere end et treaars Barn i det vældige Tag. Han havde Revolveren i den ene og sin Riffel i den anden Haand, begge Vaabnene faldt klirrende paa Gulvet, mens Slubberten blev skubbet ud ad Døren. Paa Platformen drejede Buggs ham rundt og gav ham et saa uimodstaaeligt Spark nedenfor Ryggen, at det sendte ham over Sporet ind mellem Fyrretræerne, hvor det vist varede en rum Tid, inden han kom til Sans og Samling.

„Jeg er li'godt ikke vis paa, at jeg satte nok Kraft paa!“ mumlede Buggs, mens han holdende ved Rækværket lænede sig ud og kiggede bagud. „Jeg fik inte Tid til at samle mig ordentlig sammen, men jeg haaber alligevel, han fik sig en Skalle, da han stod paa Hovedet derude i Krattet.“

Hazen var ikke den eneste, der sprang af Toget; men den anden kom fra Førerhuset eller Maskinen, thi Buggs saa ham staa af, ventende paa, at Toget skulde køre forbi. I Maanens og Lampernes Lys fra Vognene fangede Buggs et Glimt af Skikkelsen og Klædedragten, da den gled tilbage i Mørket.

„Men du Balstyrige! Det var jo Herren!“ og uden at betænke sig et Øjeblik sprang Buggs ned fra Platformen. Togets Hastighed øgedes med hvert Sekund, og Stødet var kraftigt, men Buggs holdt sig paa Benene, og da den sidste Vogn raslede forbi, traadte han ind mellem Skinnerne og saa ud i Halvmørket. Han havde været saa rask til at fare

ned, at han kun stod et Hundred Fod fra Howard, som han snart opdagede.

„Hallo! Hvad er løs?“ spurgte Buggs, idet han ilede hen til sin Herre.

„Men nu har jeg aldrig set Magen! Er De der, Buggs? Hvad skal nu det sige?“ spurgte Varnum, der tydeligt nok var behagelig overrasket ved Synet af den tro Følgesvend.

„Ja, med Forlov, saa var det akkurat, hvad jeg vilde spørge Herren om,“ sagde Buggs, der nu stod helt henne ved Howard. „Jeg sad der hele Tiden, mens De var paa den Maskine og var bange, De sku' dratte ud ad Vindeverret og komme til noget, og nu er De ganske rigtig dumpet af.“

„Jeg dumpede ikke, Buggs, jeg sprang af med Vilje. Cal Wagstaff har taget min Diamant, og nu maa jeg efter ham for at faa den fra ham.“

„Naa, saa han fik neglet „Solens Øje.“ Hvad mon han da mente med sin Sludder, denne hersens Flab, der kom ind til mig med den Besked, at jeg havde Stenen og skulde rykke ud med den?“

„Mener De den unge Fyr, Hazen, som vi traf paa Dampskibet?“

„Løjseren! Der har vi ham!“ udbrød Buggs og klaskede sig paa Benet. Jeg vidste jo, at jeg havde set det Fjæs før, men dette hersens Skæg gjorde mig rundtosset! Ja, vel var det ham! Hvordan kunde De kende ham?“

„Jeg talte jo med ham om Bord og kendte hans Stemme; han paastod, De havde Diamanten. Vilde han undersøge Dem?“

„Han undersøge mig!“ brummede Buggs. „Han havde ikke faaet sagt mere end en halv Snes Ord, førend jeg satte ham ud paa Platformen og gav ham et Spark, der vilde have sendt ham ret over Londons Tower, hvis det ellers havde vaaren i Vejen. Flaben maa ligge og kravle om her etsteds,“ tilføjede Buggs, idet han kiggede ind mellem Træerne, „men jeg tror forresten ikke, han generer os i de første Par Dage. Hvordan gik det ellers til derhenne paa Maskinen?“

Howard meddelte den opmærksomt lyttende Buggs Hændelsen i Førerhuset, hvor Dick havde røbet Hemmeligheden, netop som Howard troede den hellige Grav var vel forvaret.

„Cal Wagstaff tog den med sig, det var umuligt at forhindre det. Jeg var lige ved at skyde paa ham, men jeg vilde ikke være sluppen derfra med Livet, og skønt jeg sætter stor Pris paa „Solens Øje," vil jeg dog ikke risikere saa meget."

„Ja, det samme siger jeg! Men saa dumpede Herren altsaa ikke ned af Maskinen."

„Nej, jeg ventede til Toget var i Bevægelse, og saa sprang jeg ned. Jeg vilde have meddelt Dem min Hensigt, men fik ikke Tid."

„Jeg kom til at se Dem, da jeg stod og kiggede efter, hvor Fyren landede. Hvor mange er der af dissehersens forbandede Slubberter?"

„Jeg kan ikke sige det bestemt, men jeg tror, der var en femten Stykker tilstede her."

„Jeg véd, hvad vi gør!" udbrød Buggs henrykt. Vi stikker efter hele Banden og udfordrer dem."

„Udfordrer dem, hvad mener De, Buggs?"

„Jeg foreslaar dem, at de alle femten lægger Skyderne fra sig, det samme gør vi, og saa muler vi hele Smørret, det er vi to Mand for!"

„Hvordan . . . jeg er ikke med, Buggs?"

„Hvordan! Natyrligvis paa den Maade, som at pæne Herrer muler hverandre, med vores bare Næver! Jeg tager de fjorten, og De tager Resten, og jeg vil holde, hvad det skal være paa, at jeg giver dem, hvad de har godt af! . . . De kan d'ante være bekendt at sige Nej, vel?"

Midt i sin alt andet end fornøjelige Stilling maatte Howard smile ad Nævekæmperens Ivrighed. Men han rystede samtidig paa Hovedet.

„Naa ja, siden det ikke passer Dem, saa kan jeg ogsaa overlade Dem to Stykker, saa at jeg selv kun tager tretten paa Samvittigheden, siger vi saa det?"

„Kære Buggs, jeg tvivler ikke om, at De godt kunde slaa dem alle i Gulvet, men de indlader sig

saamænd ikke paa en ærlig Kamp. De har deres Rifler og deres Revolvere, og dem slipper de ikke!“

„Jamen, maa jeg saa spørge, hvad De har i Sinde at fange an?“

„Jeg vil opsøge Cal Wagstaff, der har stjaalet min Diamant, og foreslaa ham at indløse den.“

„Jamen, mon han gør det?“

„Det skal jeg ikke kunne sige, det var jo ikke umuligt, at jeg kunde bringe ham til at forstaa, hvor farligt det er at beholde den store Ædelsten, og at det var meget klogere, om han afstod den til mig for en klækkelig Sum.“

Denne Plan tiltalte øjensynlig ikke Buggs. Han syntes ikke om at underhandle med en Tyveknægt. Han foretrak at slaas. Howard vedblev:

„Planen er maaske ikke videre god, men jeg kan ikke finde nogen bedre. Wagstaff har i den senere Tid gjort lige, hvad han vil, han er aldeles ikke bange for Politiet, og der er kun liden Sandsynlighed for, at han bliver anholdt i de første Aar, om han nogensinde bliver det. Han har nok sit Hovedkvarter etsteds i Omegnen, og det er ikke muligt at finde ham. Hele Banden havde Ridestøvler med Sporer paa, saa de var sagtens til Hest og kan være mange Mile fra dette Sted, inden Solen staar op.“

„Undtagen den unge Herre, jeg hjalp ud af Vognen!“ bemærkede Buggs.

„Vi er vist omtrent hundrede Alen fra det Sted, hvor Toget blev plyndret, og jeg hverken ser eller hører noget til dem. Vi er langt borte fra Byer eller Huse, og de har taget baade mit Ur og hver en Skilling, jeg havde hos mig.“

„Saa har jeg været heldigere!“ lo Buggs, idet han satte sig paa Skinnerne, trak Skoen af og kom frem med den flade Pakke, som han puttede ned i sin Tegnebog. „Her har jeg saadan omkring 20 Pund, og det er vist et Hundred Dollars i amerikanske Penge.“

„Det er et stort Held for os, med dem kan vi

naa til Chicago eller St. Louis, hvor jeg kan faa telegraferet efter Penge. Det glæder mig, at De slap saa meget bedre igennem end jeg.“

At Varnum sprang af Toget, skyldtes en af de Indskydelser, der netop virker, fordi man ikke har Tid til Overvejelse. Medens han nu stod paa Sporet samtalende med Buggs, grebes han af en vis Ængstelse og Tvivl med Hensyn til sin Handling, der forekom ham en Smule overilet. Selv om det virkelig lykkedes ham at finde Cal Wagstaff, var det overmaade usandsynligt, at denne vilde afstaa ham Diamanten for den Sum, Howard kunde byde, og Hovedvanskeligheden ved Underhandlingen var at faa Forbryderen overbevist om, at han, Howard, virkelig vilde holde sine Løfter.

„Jeg burde naturligvis tage til Chicago, opsøge Brown, Durfrees Opdager, og lægge Sagen i hans Hænder. Naa, det kan jeg jo altid gøre, naar jeg har prøvet at naa Maalet ifølge min første Plan.“

Undertiden kommer Visdomsord fra de Umyndiges Mund, denne Gang var det Buggs, der i sin Iver for at hjælpe sin Herre ud af alle disse Vanskeligheder, udtalte følgende Forslag:

„Jeg er af den Formening, at vi burde dele vore Tropper i to lige store Hære!“

„De mener, at vi skulde skilles, hvorfor? Hvad kan her vindes ved den Fremgangsmaade?“

„Naa, jeg kan inte just sige, jeg tror, vi vinder meget, enten vi bliver sammen eller gaar hver til sin Side, men jeg har da allerede mærket, at vi griber Tingene an hver paa sin Led . . . hvis jeg kan faa Lov at lange en Øretæve ud, saa er det mig en Behagelighed, og skønt De, hvis jeg trænede Dem bare lidt, kunde blive den stolteste Nævekæmper i gamle England, saa kan jeg nok se, at De inte er vild efter en Omgang. Det kunde jo flaske sig, at et Par paa Gurgeletten klarede Ærterne, og naar jeg var alene om den Butik, kunde De inte lægge Dem imellem. Naar vi gaar hver ad sin Vej, har vi to aabne Døre, men dersom jeg bliver hos Dem, faar jeg inte Lov at røre en Finger, vel?“

„Ja, der er Mening i det, De der siger, Buggs!“

„Det er, hvad der er, og naar vi to hver for sig gaar ud efter dissehersens Knægte, har vi akkurat dobbelt saa god Udsigt til at faa Fingre i dem, som naar vi sjasker i Hælene paa hinanden, ikke?“

„Ja, ja, saa skilles vi, dersom De vil laane mig lidt Penge, for jeg ejer ikke en Skilling.“

Buggs hev øjeblikkelig sin Tegnebog op og vilde absolut give alle Pengene til sin Herre, men denne tog kun en Del af Indholdet.

„Men lad os først blive enige. Jeg ser, at Vejen krydser Sporet et lille Stykke fra det Sted, hvor Toget blev standset. Nu gaar jeg til venstre og De til højre, og saa holder vi den Retning, lad os sige en Ugestid, medmindre vi naar Maalet forinden. I modsat Fald mødes vi om otte Dage i Arkville, som er den nærmeste By. Den, der kommer først, venter paa den anden i et Hotel, og der tales vi saa ved om, hvad vi skal foretage os.“

„Det er vældigt hørt,“ sagde Buggs, idet han satte sig i Bevægelse henad Sporet.

Maanen var i andet Kvarter, den skinnede gennem drivende Skyer og kastede et uhyggeligt dæmpet Lys over Fyrreskovene, der til Højre bredte sig ud saa langt Øjet rakte, hvorimod der til venstre kun stod lavt Krat med bare Pletter hist og her, som om der havde været Skovbrand. For et Par Dage siden havde det regnet stærkt, saa at det sandede Jordsmon var behageligt at befærde baade til Fods og til Hest. Skønt det var Sommer, og Heden i det sydvestlige Arkansas ofte kan være trykkende, var Luften frisk og kølig, med en let Brise, som nu og da rystede Fyrretræernes Grene, der udsendte en fin Harpiksduft.

Henad denne sjældent befærdede Landevej, som ikke havde hverken Grøft eller Gærde, vandrede Howard nu alene, efter at Buggs var gaaet i modsat Retning. Han kendte ligesaa lidt til Egnen som til det mørkeste Afrika, og han gik frem paa Lykke og Fromme.

Klædt i en graa Rejsedragt, med Frakken knappet op i Halsen og Hænderne i Lommen, skridtede den unge Mand afsted i en for ham ganske ny og underlig Stemning, thi aldrig havde hans Stilling og hans Omgivelser været saa mærkelige som hin skæbnesvangre Avgustnat 1893.

„Jeg har mistet min Himalayadiamant, „Solens Øje," som for over to Snese Aar siden erhvervedes af min Fader under Cawnpores Mure. Den er bleven røvet fra mig af Anføreren for en Bande Togrøvere, og nu har jeg begivet mig paa Vej for at finde Tyven og overtale ham til at lade mig faa min Ejendom tilbage. Mon nogen har sat sig et umuligere Maal?"

Mens han vandrede afsted paa den ensomme Landevej, stillede han sig hundrede Spørgsmaal, og jo mere han grundede, jo klarere stod det for ham, at hans Anstrengelser vilde være forgæves. Men ikke desto mindre fattede han den Beslutning ikke at opgive Ævred, før alle Sunde var lukkede for ham.

Hans Bagage, lige til hans lille Haandtaske, rullede med Toget ad Arkville til, hvor han kunde finde sine Ejendele, naar han kom der. Men han havde en forholdsvis lille Sum Penge hos sig, som han dog haabede kunde vare længe nok. Den ladte Revolver laa i hans Baglomme, og Patroner manglede han ikke, saa han kunde nogenledes forsvare sit Liv i paakommende Tilfælde.

Howards Plan var ikke slet saa urimelig, som den ved første Blik syntes. Man kunde næsten med Sikkerhed formode, at alle Beboerne af denne Egn var mere eller mindre i Ledtog med Cal Wagstaff og hans Bande. De holdt gode Miner med Røverne, fordi de ikke turde sætte sig op mod dem. Ved at henvende sig til den første, den bedste, han traf paa, mente Howard, at han kunde sætte sig i Forbindelse med Cal og ordne en Sammenkomst Naar han saa sad Ansigt til Ansigt med Røverhøvdingen og havde overbevist denne om, at han ikke

gik paa Rævekløer, vilde han byde en stor Sum for at faa sin Diamant udleveret. Han forudsaa mange Vanskeligheder ved Udvekslingen, men dersom begge Parter handlede i god Tro, maatte man kunne komme overens. Cal Wagstaff begreb naturligvis, at Værdien af Ædelstenen langt oversteg den Sum Penge, han ikke fandt i Postvognen. Men han kunde ikke bruge den anderledes end som Pynt, og dertil var den ogsaa altfor kostbar. Det var ham umuligt at afhænde den til andre end den retmæssige Ejer uden at bringe Køberen i en Fare, denne maaske vilde betænke sig paa at løbe.

„Kan jeg faa snakket i Ro med Manden, haaber jeg nok, jeg naar mit Maal," tænkte Howard.

Denne Plan havde han udkastet, lige før han sprang af Toget, efter at Nr. 13 havde sat sig i Bevægelse. Men der var flere Omstændigheder, som nu krævede alvorlig Overvejelse. Han kunde ikke hele Natten vandre afsted paa denne ensomme Vej. Han maatte se at finde Ly et eller andet Sted, thi Tanken om at være her i den vilde Skov alene var alt andet end opmuntrende. Desuden maatte han have noget at spise, derfor besluttede han at gaa lige efter Næsen, indtil han traf paa et Hus, en Hytte eller i heldigste Fald en Landsby, hvor han for gode Ord og Betaling kunde faa Føde og Nattely. Dette kunde vare en eller mange Timer, men her var intet andet at gøre.

I hans arbejdende Hjerne dæmrede ogsaa den Tanke, at han, hvis han var saa heldig at træffe Cal under fire Øjne, muligvis kunde tvinge Røveren til at gaa ind paa de Betingelser, han stillede ham. Med andre Ord i Kraft af sin overlegne Styrke fravriste Slubberten en Genstand, han aldeles ingen Ret havde til at beholde. Men ved nærmere Eftertanke syntes denne Mulighed ham alligevel saa fjern, at han straks jagede denne Tanke paa Flugt.

Intet kan bedre beskrive Egnens dybe Ensomhed end den Kendsgerning, at den unge Mand i over en Time vandrede afsted uden at se Spor af Mennesker

eller Menneskeværk. Hverken til højre eller til venstre, hverken forud eller bagud øjnede han et Glimt, der kunde røbe Menneskeboliger, og efterhaanden som Tiden gik, begyndte han at tabe Haabet om at faa Tag over Hovedet den Nat.

Pludselig hørte Skoven op, og Træerne tyndedes ud, og en flad Engstrækning bredte sig for hans Øjne. Maanen spejlede sig i en bred rindende Strøm, over hvilken der var bygget en Bro, der saá saa gammel og skrøbelig ud, at Howard vilde have betænkt sig paa at køre over den med Heste og Vogn, til Fods turde han imidlertid nok vove sig ud paa den, men de løse Planker gav sig saa jammerligt under hans Vægt, at han blev ganske uhyggelig til Mode, og hans raske Skridt satte Træværket i en vippende Bevægelse, der var alt andet end beroligende. Broen hvilede paa Pæle, som var drevne ned i Mosejorden; Plankerne var intetsteds mere end tre, fire Fod over Vandfladen, og mange Steder var de lappede sammen paa saa skødesløs en Maade, at Howard maatte passe paa ikke at snuble. Paa den anden Side af Vandet var en aaben Plet, men længere borte laa mørke Skygger, der viste, at Vejen atter gik gennem Skov. Da han var naaet over Broen, stod han stille og saá sig om. Naar man ganske alene bevæger sig gennem farlige, ukendte Egne, er det ganske umuligt at blive fri for en ubehagelig Fornemmelse af, at Nogen gaar bagefter En. Det var denne Følelse, som nu bragte den unge Mand til at se sig tilbage og hindrede ham fra at falde i Tanker. Men det var først efter, at han var kommen over Broen, at hans Ængstelse fik fast Form i Overbevisningen om, at der virkelig gik et Menneske bagefter ham. Den lette Brise strøg hen over Engen i samme Retning som den, han tog, saa at han udmærket godt kunde høre, hvad der foregik bagved ham.

Det var en svag Knagen ved den anden Ende af Broen, som først skræmmede ham op. Han var altfor praktisk til at tro, Støjen frembragtes af an-

det end et levende Væsen, en Hund eller en af Skovens Beboere, og han prøvede at se gennem det taagede Halvmørke, men Afstanden var altfor stor selv for hans skarpe Øjne, thi Maanen var netop i det Øjeblik skjult af en Sky. Han saá op og bemærkede, at Mørket kun vilde vare kort, om lidt vilde han kunne se sig om med mere Held, og han stod ganske stille, mens han ventede. Saa! Nu hørte han atter den mistænkelige Knagen, og denne Gang var han næsten vis paa, at det var et Menneske, som forsigtigt kom gaaende over de skrøbelige Planker. Da de drivende Skyer endelig var borte, sænkede Howard Blikket ned mod den Bro, han nylig var kommen over.

Og han saá ham!

Omridsene af Skikkelsen var endnu ret taagede, men Vedkommende havde ogsaa faaet Øje paa Howard, thi han stod pludselig aldeles stille.

„Det lader til, at Interessen er gensidig," tænkte Howard. „Man f a a r underlige Tanker! Jeg har en Anelse om, at den Person derovre er Gustav Hazen, som Buggs sparkede ud af Toget. Hvis saa er, har jeg ogsaa en Høne at plukke med ham."

Og denne Forestilling bragte Varnums Blod i Kog, saa at han rask ilede henimod den ubevægelige Skikkelse. Men denne var ligesaa hurtig i Vendingen, ingen af dem passede nu paa at gaa forsigtigt, thi de h a v d e jo opdaget hinanden, og den Fremmede gjorde omkring et Sekund efter, at Howard satte sig i Bevægelse. Han behøvede kun et Par Skridt for at naa Land, løbe ind i Skoven og forsvinde.

Howard stod stille. Manden var borte, det nyttede ikke at forfølge ham.

„Dersom det virkelig er Hazen, maa jeg være paa min Post, thi han er Mand for at liste sig over mig og angribe mig bagfra. Han kan jo have hørt min Aftale med Buggs og sniger sig nu efter mig i en eller anden Hensigt, thi fra den Kant kommer intet godt."

Howard gik altsaa tilbage og blev staaende et Øjeblik for at lytte.

Det ene Minut gik efter det andet, han hverken hørte eller saá noget. Saa naaede atter en svag Støj hans Øren. Maanen skinnede klart, og nu saá Howard igen Manden, staaende, hvor han først havde opdaget ham. Det var tydeligt, at den Fremmede havde i Sinde vedblivende at følge efter Howard. Men nu gad denne ikke mere beskæftige sig med Fyren. Han gjorde atter omkring og skyndte sig over Mosejorden ind i Skoven, gennem hvilken den vildsomme Vej slyngede sig. Imidlertid saá han sig ofte om, thi nu vidste han jo, at han havde at gøre med en Fjende, der ikke foragtede noget Middel.

Men Howard glemte rent Gustav Hazen, da han pludselig hørte Hestehove paa Broens Planker, og det var ikke en enkelt Hest, men idetmindste en halv Snes, der dundrede over de skrøbelige Brædder med et Rabalder, som var det en hel Eskadron. De kom i Skridtgang, men Rytternes ureglementerede Ridt gjorde Støjen af deres Bevægelser ganske forbavsende stærk.

Howard kunde snart efter skelne Rytterne, og da han paa ingen Maade ønskede, de skulde overraske ham, ilede han hastigt ind mellem Træerne, hvor han kunde staa i Fred, selv om de red tæt forbi ham. De nærmede sig snakkende og leende, og lidt efter saá han, at de var seks i Tallet. Anførerens bredskyggede Filthat sad bag ad Nakken, han røg en Cigar og lod til at være i ypperligt Humør. Maanens straaler skinnede ham lige ind i Ansigtet, og Howard blev egentlig ikke videre overrasket, da han genkendte Cal Wagstaff, netop den Mand, han fremfor alt ønskede at træffe.

XIII

En Lurer.

Hovslagene blev pludselig næsten lydløse, da den sidste Hest fra Broen satte Fødderne paa den bløde Engbund. Cal red et Par Skridt foran sine Folk, der alle havde udmærkede Heste; det kunde Howard se fra sit Skjul bag de tætte Fyrregrene.

Dersom Røverhøvdingen havde været alene, vilde han straks have tiltalt ham, men de fem vilde Følgesvende bragte ham til at staa ganske stille og prøve, om han kunde overhøre lidt af deres Samtale. Men dette var nær kommet ham dyrt at staa, thi alle seks standsede pludselig deres Heste lige ud for det Sted, hvor Howard stod; han troede først, at de havde opdaget ham, og skulde til at gøre en tilbagegaaende Bevægelse, da han opdagede, at han havde taget fejl; de holdt an af en ganske anden Aarsag.

„Naa Gutter, her forlader jeg Jer!“ sagde Wagstaff, „og det kan gerne vare et Par Dage, inden vi ses; men jeg kigger efter Jer imorgen ved den „Døves Klippe“.“

„Du tror altsaa ikke, at Dommer Dan vil støve om her imorgen?“ spurgte en af Mændene.

„Lad ham bare støve; det har han gjort saa tidt! Godnat!“

De andre besvarede hans Hilsen, gav deres Heste et Rap af Pisken og forsvandt hurtigt i Mørket.

Grunden til, at Cal tog Afsked, blev snart klar for Howard, thi aldrig saa snart var de fem Røvere borte, før Anføreren drejede til højre ind i Skoven og red saa tæt forbi Howard, at han var lige ved at rive Hatten af Lureren. Nu saá Howard at Cal var slaaet ind paa en ret tydelig Sti, der førte dybere ind i Skoven.

„Det ser næsten ud, som var Skæbnen saa venlig at spille ham i Hænderne paa mig,“ tænkte den unge Mand, som knap kunde vente, til Rytteren var

forsvunden, inden han gav sig til at gaa rask efter ham, og da Stien slyngede sig ud og ind, da den flere Steder var overgroet med Slyngplanter og Smaakrat, kunde Fodgængeren med Lethed holde Skridt med den, han forfulgte, især da Cal aldeles ikke lod til at have Hastværk.

Howards Fremgangsmaade var her ganske simpel, han behøvede kun at kalde paa Wagstaff, bede ham holde stille, og saa var deres Sammenkomst ordnet; men ligesom den unge Mand skulde bringe denne enkle Plan i Udførelse, standsedes han ved en højst ubehagelig Opdagelse. I Ophidselse over den nye Vending, Sagerne her tog, havde han ganske glemt den anden Fodgænger, men nu røbede Bladenes Raslen paa Stien og Kvistenes Knagen i Krattet, at han ikke var langt borte, saa at Varnum Howard befandt sig i samme Stilling som den Jæger, der gaar ud efter en Tiger og pludselig opdager, at Dyret forfølger ham.

Gustav Hazen var den sidste, Howard ønskede til at overvære Samtalen med Cal Wagstaff. Han kendte paa en Prik Diamantens Værdi og vilde umuliggøre enhver Underhandling; altsaa gjaldt det allerførst om at blive ham kvit, og det var ingen let Sag. Saa saare han igen hørte den advarende Raslen, stod han stille og saa tilbage, men huskede i det samme paa, at han paa den Maade røbede sin Nærværelse for den anden, og traadte derfor ganske forsigtigt ud fra Stien ind mellem Træerne, hvor han kunde staa og vente paa Forfølgeren og gaa løs paa ham, naar han viste sig. Desværre iagttog han denne Forsigtighedsregel et Sekund for silde — den anden maatte utvivlsomt have hørt ham, thi han standsede ligeledes. Nu vilde Howard imidlertid have Ende paa denne Legen Skjul, og han gik rask tilbage, men denne Gang gik det aldeles som før: lydløst som en Panter sneg Manden sig ind mellem Træerne og forsvandt uden at efterlade sig Spor.

Howard stod stille i nogen Tid og tænkte over Sagen. Han kendte Hazens forræderiske Natur og

holdt ikke meget af at vove sig for langt fra Stien, derfor lyttede han uden at gøre en Bevægelse, idet han haabede, Fyren vilde forraade sig, men dertil var han for snedig.

Denne tvungne Standsning gav Rytteren et Forspring, og da Howard nødigt saá, at Cal skulde slippe fra ham, satte han en saadan Fart paa, at det sikkert vilde have endt med Forskrækkelse, dersom den skulde have varet ved ret længe.

Knap hundrede Alen fra det Sted, hvor han havde staaet stille, mundede Stien ud i en aaben Plet, hvor der laa et lille Blokhus med en Dør og et Vindue, bag hvilket der brændte Lys, som om Beboeren ventede Besøg. Den ryddede Plads var paa omtrent en halv Tønde Land, og Ejeren af den lille, ensomme Hytte havde opdyrket den med Flid og Møje, saa at den frembragte Majs, Kartofler og forskellige Grøntsager, der utvivlsomt var en god Hjælp i Husholdningen. Howard kunde ikke se Wagstaffs Hest, men han antog, at den maatte staa i et Slags Udhus, der stødte til Hytten, og som vist var bestemt til at huse Kornet.

At Røverhøvdingen var gaaet ind i Huset og nu opholdt sig der, ansaa Howard for hævet over al Tvivl.

Var der andre hos ham? Det var det Spørgsmaal, der satte Howard i Forlegenhed, mens han tøvede ved Udkanten af Rydningen. Dersom Wagstaff sad i en Vennekres, maatte man gaa frem med den yderste Forsigtighed. Men han var traadt ind uden Ledsagelse og vilde sandsynligvis ogsaa komme ud alene. I saa Fald vilde Howard praje ham og meddele ham sit Ærinde.

Det var et ganske fornuftigt Program, skønt det maaske vilde medføre en lang Venten. Men den Omstændighed vilde ikke have ængstet ham, dersom han ikke havde vidst, at en tredje Person lurede paa ham etsteds bagved, og det var saa meget farligere at overse ham, som Howard var aldeles sikker paa, at han med eller uden given Foranledning vilde overtage en Rolle netop i dette Foretagende.

Dersom det virkelig var Hazen, og derom nærede Howard kun liden Tvivl, skulde man synes, det var naturligt, om han kom frem og ganske roligt stødte til sin Kamerat; men i de sidste Minuter havde en højst foruroligende Tanke sneget sig ind i Varnum Howards Sind: medens han og Buggs talte sammen, havde den forslaaede Hazen sagtens ligget inde mellem Træerne og hørt hvert Ord, de sagde, hørt, at „Solens Øje" var i Cal Wagstaffs Hænder, og fattet den Plan at dræbe Røveren og fratage ham Diamanten. Dette forklarede, at han listede sig efter Rytteren ind paa Stien til det lille Blokhus, og hvis den retmæssige Ejer nu krydsede hans Vej, vilde han skyde ham ned uden Betænkning, som man skyder en gal Hund.

Det var de Betragtninger, Howard anstillede, da han stod stille mellem Træerne og ventede paa, at Ugerningsmanden skulde vise sig. Men det skete ikke. Der rørte sig ikke et Blad, der hørtes ikke en Lyd — han havde øjensynlig lagt sig paa Lur og vilde ikke komme frem, førend han kunde faa Ram paa sin Fjende og gøre det af med ham.

Dersom Howard nærmede sig til Hytten, udsatte han sig for et Angreb, og han bestemte sig derfor til at følge en anden Fremgangsmaade. Med den yderste Forsigtighed listede han rundt om Rydningen uden at forlade Træernes Skygge, indtil han stod akkurat overfor Stien, ad hvilken Cal og han var komne, og dette udførte han saa lydløst, at han var vis paa, han havde bragt Hazen paa Vildspor.

Huset var to Stokværk højt. Paa Bagsiden havde det istedetfor Dør og Vindue to Vinduer, men de var begge to saa smaa, at en middelstor Mand umuligt kunde komme igennem dem. Bagved Ruderne hang falmede Musselinsgardiner, saa at man ikke kunde se, hvad der foregik indenfor, idetmindste ikke fra det Sted, hvor Howard stod. Men intet kunde udrettes, saalænge man blev staaende mellem Træerne, og da Howard nu en Gang var en Handlingens Mand, gik han modigt over den maanelyse Plads

og standsede ikke, førend han kom saa nær ved Huset, at han ved at udstrække Haanden kunde naa Væggen. Nu var han mest bange for Hunde, men da han hidtil ikke havde hørt Gøen, sluttede han, at Husets Ejer var saa fattig, at han ikke behøvede Vagten.

Det første Vindue røbede intet. Det lille Gardin skjulte Stuens Indre for hans spejdende Blik. Han kunde høre mumlende Stemmer, men han saá ingen. Ved det andet Vindue havde han mere Held med sig; thi her var Gardinet bøjet lidt opad, saa at han gennem Sprækken kunde se Stuen og dem, der opholdt sig i den. Der sad Cal Wagstaff ved Bordet foran en Ret stegt Flæsk og Kartofler og med en Kop Kaffe, hvis Duft trængte gennem Vinduet ud til den sultne Lurer.

En gammel Neger vartede ham op, idet han hentede Maden fra en gammeldags Kogeovn, som stod i en Krog af Stuen, og hvis lange Rør gik op gennem Loftet. Møblerne var faa og yderst tarvelige. Det var øjensynligt den gamle Neger, som boede her alene paa dette afsides Sted, skønt det var jo ikke umuligt, at Konen sov ovenpaa. De to Mænd talte livligt sammen, men Howard opfangede kun enkelte løsrevne Ord og Sætninger, der var ganske intetsigende. Nu skød Cal den skrøbelige Stol tilbage, mens Negeren gav sig til at rydde af Bordet og vaske op.

Værelset oplystes af en Olielampe, som stod henne ved Ildstedet, og hvis gule Skær faldt paa den gamle, krumbøjede Afrikaner, der saá ud, som om han kunde være nær ved de Firs, men som ikke destomindre lod baade rask og rørig, thi al Ting var rent og ordentligt, og han tørrede omhyggeligt Tallerkener og Kogekar, førend han gemte dem i Skabet ved Siden af Ovnen.

Men Howards Opmærksomhed optoges naturligvis mere af den hvide end af den sorte Mand, og han passede paa hver en af Cals Bevægelser.

Røveren var øjensynligt i rigtig godt Humør — hvad han jo ogsaa havde al Grund til. Sin Riffel

havde han sat fra sig i en Krog, Hatten laa ved Siden af Bøssen, men Revolveren laa i hans Baglomme, og ingen var hurtigere end Cal til at faa den frem. Som han sad der med Ryggen til Ovnen, frembød han et malerisk Syn. Det lyse Haar hang i bløde, blanke Lokker ned over Skuldrene, Hudfarven var fin og sund, og det rødblonde Overskæg maatte have vundet mangen Ungmøs ubefæstede Hjerte. Øjnene var mørkeblaa og straalende, og den let tilbagegaaende Hage var det svage Punkt i dette Ansigt, der ellers var fuldkommen smukt.

Den slanke Skikkelse ejede en vis ungdommelig Ynde, og i hele Cals Holdning var der en overfladisk Godmodighed, som førte mange bag Lyset med Hensyn til hans virkelige Natur.

Nu stod han op, tog Lampen og tændte sin Cigar, saa trak han paa den, medens et fornøjet Udtryk lyste op i hans smukke Træk.

„Erastus," sagde han saa, „jeg har aldrig røget en finere Cigar."

„Gid Pokker havde din Slubbert!" brummede Howard. „Den koster mig ogsaa 40 Cents, naar jeg tager en hel Kasse ! Jeg haaber, du maa kvæles i den!"

„Hvor har De faaet den fra?" spurgte den Gamle, idet han saá op fra Arbejdet og snusede til den fine, graablaa Røg.

„Fra en Fyr, der vist maa være en nydelig Tugthuskandidat. Han ruttede med dem paa en Maade, der fik mig til at tro, de aldrig har set Toldvæsen."

XIV.

En lille Forandring i Programmet.

Særegenhederne ved Cal Wagstaffs Dragt er allerede omtalte. Som Kameraterne bar han en blaa Flonelsskjorte, uden Vest eller Jakke, og et langt flagrende Silkehalstørklæde af iøjnefaldende Farve.

Foran i Skjortebrystet sad to uhyre Similidiamanter, hvoraf den øverste var fuldt saa stor som „Solens Øje“. At Stenen var uægte, behøver ikke at siges, thi ellers vilde den maleriske Røverhøvding jo have været en vandrende Fristelse, som hans Ligesindede vist ikke vilde have modstaaet. Men denne unge Mand havde ligesaa megen Glæde af falske som af ægte Diamanter, saa det vilde have været Synd at bebrejde ham en Fornøjelse, der ikke kunde skade Nogen, ja end ikke vække Næstens Misundelse.

Mens Varnum Howard stod og morede sig over denne barnagtige Pyntesyge, stak Cal Haanden i Lommen og trak Safiansæsken frem. Ejerens Hjerte bankede stærkere, mens Røveren holdt Stenen i Haanden, drejede den i Lyset og fordybede sig i Betragtningen af dens Skønhed. Negeren tilkastede sin Gæst et Sideblik, men lod sig ellers ikke forstyrre, han forstod øjensynlig ikke Værdien af den nye Prydelse, hans Ven iaften bragte til Huse.

Varnum Howard indsaa, at han godt kunde sende en Kugle ind gennem Vinduet og gøre en brat Ende paa Cal Wagstaffs Tilværelse; Dommeren vilde sikkert i saa Fald have frikendt ham, men hans egen Samvittighed var mere fintfølende.

„Solens Øje“ har allerede voldt saa megen Blodsudgydelse, at jeg ikke gider dræbe noget Menneske for dens Skyld, og jeg haaber aldrig, at jeg skal tvinges til at gøre noget saadant.“

Her havde han maaske Overtaget, han kunde jo ganske simpelt befale Cal at holde Hænderne i Vejret. Intet lettere Middel til igen at komme i Besiddelse af Diamanten kunde jo tænkes. Ganske vist var Sagen alligevel ikke saa enkel med det lukkede Vindue mellem ham og Røveren. Ruden kunde ikke hindre Howard fra at sigte og træffe, men hvem kunde vide, om ikke Cal i sidste Øjeblik gjorde et Spring, som reddede ham?

Den gamle Erastus maatte ogsaa tages i Betragtning, thi han var Cals Ven, og trods sin Alder kunde han yde ham virksom Hjælp, derfor besluttede Howard at blive ved sin første Plan.

Han bemærkede, at Døren var lukket med en meget enkel Klinke; sagte bevægede han sig rundt om Huset til Indgangen, trak i Lædersnoren, saa Klinken løftedes, og Døren aabnedes indefter.

For et Øjeblik siden, da Howard kiggede ind ad Vinduet, stod Cal ved Ovnen med en Cigar i Munden og det aabne Etui i Haanden, da han traadte ind, havde Røveren endnu Cigaren i Munden, men Safiansæsken var forsvunden, og det var en Revolver fra Smith og Wettan, som Cal nu holdt i Haanden med Mundingen rettet lige mod den ubudne Gæst; man skulde næsten tro, at den snedige Fyr havde ventet Howard i den sidste halve Time, saa rolig var hans Holdning. De blaa Øjne lynede bagved Pistolen, Armen var strakt ud i hele dens Længde, og da Howard viste sig i Døren, rungede den barske Befaling gennem Stuen:

„Op med Hænderne!“

Howard lystrede uden Tøven, han vidste, at det her gjaldt Livet.

„De ser, jeg gør, hvad De befaler,“ sagde han, „thi jeg kommer her i et fredeligt Ærinde! Jeg kunde have skudt Dem før gennem Vinduet derhenne, men det passede mig ikke.“

„Hvem er De?“ spurgte Cal uden at sænke Pistolen.

„Vi to har truffet hinanden for to—tre Timer siden paa Wash Gibbons Lokomotiv, og De staar og ryger en af de Cigarer, jeg forærede ham og hans Fyrbøder.“

„Ja, nu husker jeg Deres Ansigt. Hvad vil De her?“

„Jeg vil foreslaa Dem en Handel. Maa jeg sætte mig ned?“

„De har en Pistol, udlever den først!“

„Men bedste Hr. Wagstaff,“ bemærkede Howard, som ikke troede, han virkelig var i Livsfare, „jeg har ganske vist en Revolver, men jeg vilde meget gerne beholde den. Jeg skal lægge den paa Bordet der, nærmere ved Dem end ved mig; De kan skyde

en halv Snes Gange før jeg, det beviste De, da jeg aabnede Døren! Saa, nu er jeg værgeløs! Og med disse Ord gjorde han, som han sagde, hvorefter han tog en Stol, som han stillede saaledes, at man ikke kunde skyde paa ham fra Vinduerne, thi i dette skæbnesvangre Øjeblik mindedes han den, der muligvis lurede udenfor.

„Naa, det maa jeg tilstaa! De er min Sandten ikke bange af Dem!“ erklærede Cal, som nu lod Armen synke og puttede Revolveren i Baglommen.

„Jeg tror, De er en Mand med Hjertet paa rette Sted, Hr. Wagstaff, og at De ikke vil svigte den Lid, jeg sætter til Dem.“

Den sorte Erastus, der et Øjeblik havde betragtet den Fremmede, tog nu igen fat paa sit Arbejde, som han ledsagede med en sagte, klagende Nynnen.

„Erastus, nu maa du snart være færdig,“ bemærkede Wagstaff, „lad Resten ligge ,det er silde, gaa op i din Seng!“

„Ja, mange Tak, Gud velsigne da Herren.“

Og med en Knæbøjning, der henvendtes til begge de hvide Mænd, tøflede Afrikaneren hen i det fjerneste Hjørne af Stuen, hvor han klatrede op ad en Stige, som førte op til hans Sovested.

„Det gør mig ondt, jeg ikke kan byde Dem en Cigar, men denne er min sidste,“ sagde Cal i en forekommende Tone.

„Tak, det er det samme, jeg er ganske vist bleven af med alle mine, men jeg har allerede røget mere, end jeg burde.“

Trods Cals tilsyneladende Ligegyldighed bemærkede Howard, at hans Vært satte sig nærmere ved Vaabnet paa Bordet end hans Gæst, desuden kunde han med et Øjebliks Varsel tage sin egen Pistol op, hvis det gjordes fornødent. Han var Herre over Situationen, hvilket han forresten ogsaa vilde have været, om Howards Revolver havde ligget paa dens Plads i hans Lomme.

Pludselig rykkede Cal sin Stol lige hen ved Siden af Døren uden at fjerne den fra Bordet. Howard

antog, at han ved denne Manøvre vilde passe paa, at der ikke kom flere ubudne Gæster bag paa ham.

Howard havde aldrig været koldblodigere end i dette Øjeblik. Han følte ikke Spor af Ængstelse. Ingen Fjende udefra kunde naa ham gennem Vinduerne, og man maatte være ualmindelig modig for at give sig i Lag med Cal Wagstaff, naar denne var paa sin Post.

„Jeg ventede egentlig ikke at se Dem saa snart igen," tog han nu Ordet, idet han lænede sig tilbage i Stolen, lagde Benene overkors og anbragte sin Hat paa Gulvet, „men da jeg forlod Førerhuset, var det med den bestemte Hensigt at følge efter Dem, til vi traf hinanden."

„Hvor kunde De vide, at jeg var her?" spurgte Wagstaff, idet hans skarpe Øjne mødte Howards, efter et hastigt Sideblik hen i Krogen til Riflen, der stod omtrent lige langt fra dem begge.

„Aa, det skyldes for en Del Tilfældet. Jeg kender ikke Egnen og gav mig paa Vej for at finde en eller anden, der kunde oplyse mig. Uden at ane, hvorhen Vejen førte, kom jeg over en lang Bro, og der hørte jeg Ryttere bagved mig. Jeg gik ind mellem Træerne for at vente, til de var forbi. Fem red videre, men den sjette, det var Dem, drejede ind paa den Sti, som førte her til Huset. Jeg fulgte efter Dem."

„Og hvad er det saa, De vil?"

„De tog en stor Diamant fra mig i Førerhuset. Jeg sætter megen Pris paa den, thi den er en Gave fra min afdøde Fader."

„Jeg holder selv meget af Diamanter," bemærkede Cal med et bredt Smil.

„Det ser jeg, og den Smag deler De med Mange, thi efter Dueblodsrubiner er Diamanter de kostbareste Ædelstene."

„Jeg blæser ad Rubiner. Diamanter er min Svaghed."

„Der viser De, at De har god Smag."

„Fortæl mig lidt om den, jeg tog fra Dem!"

Howard meddelte Historien om „Solens Øje“, idet han dvælede mindre ved dens uhyre Værdi end ved den Pris, han satte paa den, fordi den kom fra en kær Afdød, „og siden De nu en Gang har faaet den i Hænde,“ tilføjede han, „er jeg ikke saa taabelig at indbilde mig, De vil give mig den tilbage uden Vederlag. Af Historien ser De, at de fleste Ejere, som prøvede at bære den, har mistet Livet. De har vel heller ikke i Sinde at slæbe den omkring med Dem?“

„Hvad er De tilbøjelig til at byde mig?“

„Jeg vil give Dem 5000 Dollars.“

(Han var forberedt paa at betale fem Gange fem Tusind).

„Det er en meget net Pris,“ svarede Wagstaff, „men det er ikke nok. Har De Pengene hos Dem?“

Nu lo Howard.

„Dersom jeg virkelig havde haft den Sum hos mig, vilde De eller Deres Venner nok have lettet mine Lommer, da vi mødtes for lidt siden!“

„Aa, ja, saamæn! Men hvordan kan De skaffe mig de Penge? Forresten er 5000 Dollars ikke nok.“

„Hvormeget forlanger De?“

„Jeg tænker mig 10,000. Det er kun Halvdelen af det, vi burde have fundet i Postvognen.“

Howard havde Møje med at skjule sin Glæde. Han havde ikke haabet at slippe for saa godt Køb og vilde prise sig lykkelig, hvis han for den Pris igen kom i Besiddelse af Diamanten.

„Jeg har Pengene i New-York, og saa snart jeg kommer til Chicago, kan vi træffe Aftale om, hvordan de kan komme Dem i Hænde.“

„Hvor kan jeg vide, at De vil holde Deres Ord?“ spurgte Cal.

„Det er nødvendigt, at vi til en vis Grad har Tillid til hinanden. Dersom De overlader mig Diamanten, giver jeg Dem mit Æresord paa, at de 10,000 Dollars udbetales til hvemsomhelst, De angiver, og paa et hvilketsomhelst Sted De maatte bestemme, inden tre Dage efter at jeg har naaet Chicago.“

Cal Wagstaff rystede paa Hovedet.

„Nej, nej, saa dum er jeg heller ikke!“

„Hvordan mener De, vi ellers kunde ordne Sagen?“

„Hent Pengene, bring dem herud, og hvis det virkelig er klingende Mønt, skal jeg udlevere Dem den Diamant, der har saa stor Affektionsværdi for Dem!“

„De forlanger, at jeg skal stole paa Dem, mens De ikke fæster Lid til mig og mit Æresord?“

„Fordi jeg slet ikke behøver at have Tillid, det er mig, der har Overtaget her.“

„Vil De da give mig Deres Æresord paa, at De, hvis jeg bringer den omtalte Sum, vil lade mig faa den Diamant, De iaften tog fra mig?“

„Ja, det vil jeg!“

Maaske vilde Varnum have troet Røveren, hvis han ikke havde mærket, at denne ligesom nølede lidt med at give Løftet, og at der om hans smukke Mund spillede et svagt Smil, der var overmaade betydningsfuldt.

Slynglen havde ondt i Sinde, og det forstod hans Modstander, dersom han lod sig lokke herud, vilde han miste de 10,000 Dollars uden at faa „Solens Øje“ tilbage.

Men i dette Øjeblik saa Howard noget højst forunderligt. Værten sad ved Siden af Døren, saa at Howard oversaa den, med det samme han fæstede sit Blik paa Cals forræderske Ansigt. Den smalle Læderrem, som hang udenfor og var fastgjort i Klinken, bevægede sig ganske sagte. Det var tydeligt, at man trak den i.

Ikke en Lyd hørtes, saa at den aarvaagne Wagstaff ikke lagde Mærke til dette. Howard vilde heller ikke have set ret meget, dersom han ikke tilfældigvis havde siddet med Ansigtet vendt mod Døren.

„Jeg finder, at De kunde komme med et rimeligere Forslag, Hr. Wagstaff. De maa virkelig nære en Smule Tillid og ikke jage mig helt ud til denne

ensomme Hytte. Vi maa da sagtens kunne finde et andet Sted, hvor De uden at vove noget kan møde mig!“

„Naa ja, hvad foreslaar De?“ spurgte den anden, der øjensynlig ikke havde i Sinde at give Køb.

Howard betænkte sig. Nu løftedes Klinken op, Døren aabnedes et Par Tommer, uden at den mindste Støj forraadte denne mærkelige Hændelse.

En bred Haand straktes gennem Aabningen henimod den intet anende Wagstaff og greb ham pludselig om Struben som en Skruestik. Med en halvkvalt Ed vred han sig om paa Stolen som en Slange, der vil bide, og i samme Nu røg han paa Hovedet ud ad Døren, som om han blev skudt ud af en Kanon.

XV

To Vandringsmænd.

Denne Begivenhed var næsten ligesaa overraskende for Cal som for Howard. I det ene Øjeblik sad Røveren i fredelig Samtale med den unge Mand, i det næste slog han en Kolbøtte ud gennem den lumskelig aabnede Dør, og det med en saadan Kraft, at man kunde vente, han brækkede Halsen i Faldet.

Aldrig som i dette frygtelige Øjeblik havde Røveren vist sin fabelagtige Hurtighed i Vendingen, han havde intet hørt, thi Døren gik aldeles lydløst op, men det kolde Pust udefra bragte ham til at gøre en Bevægelse, netop da de frygtelige Fingre lagde sig om hans Hals. Han saa et Glimt af Mandens Ansigt, og trods den vidunderlige Hastighed, hvormed alt foregik, fik Cal dog Tid til at gribe sin Pistol og trække den op af Lommen, ligesom han fo'r ud ad Døren; men den voldsomme Kraftudfoldelse fra den usete Fjendes Side gjorde, hvad ellers intet kunde have udført. Han blev bogstavelig reven bort fra sit Vaaben, der faldt paa Gulvet,

idet han forsvandt ud i Natten. Ellers vilde den uimodstaaelige Angriber have faaet en Kugle gennem Hovedet.

Varnum Howard fo'r op fra sin Stol. Den gaadefulde Haand og Arm forekom ham saa underlig bekendt. Med et Spring var han henne ved Døren, som allerede var falden til, og som han nu aabnede paa vid Gab.

„Frem med Trommestikkerne, dit Hønsehus. Saml dig op i en Gesvindighed og vis, hvad du er lavet af! Dæk, for nu lægger vi ud med den venstre!"

Den fortumlede Røver forsøgte at komme tilbage i Stuen for at hente sit Vaaben, og det vilde sagtens være lykkedes, hvis Howard ikke havde spærret ham Vejen. Saa vendte han om, men styrtede straks bagover, som om han ramtes af et Lyn.

„Naada sikk'en Sløjberg," udbrød Sejrherren „han vender Stængerne i Vejret, bare man klapper ham!"

Midt i sin Forbavselse glemte Howard ikke „Solens Øje." Han bøjede sig hastigt ned over Cal, stak Haanden i hans Lomme og tog Safiansæsken tilligemed sin Pung og sit Ur. Saa gik han igen ind i Huset efter at have sagt til Buggs:

„Aa, hold Øje med ham et Minut; han kunde komme til sig selv."

„Ja, det vil jeg da haabe, for saa prøver vi igen en lille Omgang. Jeg maa vist tage den mere „gelinde" med saadant et Skvathoved."

Varnum trykkede paa Fjederen, og Laaget sprang op.

„Himlen være lovet," sagde han saa, da han fik Øje paa Diamanten. „Jeg ventede ikke at faa den saa let! Vi har dog endnu Lykken med os."

Han lagde Æsken tilbage paa dens Gemmested i Vestelommen og skulde igen ile ud, da hans Fod stødte imod Cals Revolver. Den mindede ham om, at han var lige ved at glemme sin egen Pistol paa Bordet.

„Det vilde sandelig være ubesindigt; vi er endnu ikke ude af Skoven," mumlede han, medens han

puttede Vaabnet i Baglommen. „Ja, hvorfor ikke.“

Dette Spørgsmaal fremkaldtes ved Synet af den anden Pistol, Cal Wagstaff maatte snart komme til sig selv, længe før Buggs og Howard var naaede til en mindre farlig Egn. I saa Fald var det klogest at medtage de Vaaben, han saa mesterligt forstod at bruge, og uden hvilke han ikke var synderlig farlig. Derfor bøjede den unge Mand sig ned efter Revolveren og gik saa hen i Krogen, hvor han tog Riflen.

„Et smukt Vaaben!“ bemærkede han og løftede Bøssen op mod Lyset. „Jeg antager, det er ladet til Mundingen, og de Kugler kan vi godt faa Brug for, men lad mig nu ikke glemme...“

Med disse Ord gik han ud til den bevidstløse Røver og trak alle Patronerne ud af hans Bælte. Manden stønnede og bevægede sig lidt.

„Dersom Herren kunde pirre lidt ved ham, vilde De gøre mig en Tjeneste.“

„Aa om et Par Minutter er han saamænd igen paa Benene, bryd Dem bare ikke om ham!“

„Jamen, jeg vil jo akkurat have ham paa Stikkerne igen, saa jeg kan knalde ham i Gulvet en Gang til, jeg skal nok se, jeg tager lidt mindre haardt paa ham!“

„Nej, vist ej, han har faaet nok!“

Nu styrede de over den aabne Plads og naaede Skoven, hvor Buggs pludselig stod stille.

„Hør en Gang. Vi har en lang Vej for os. Den Fyr derhenne maa vist have en Hest heromkring, lad os ride den til Chicago!“

Howard rystede paa Hovedet.

„Den værste Forbrydelse, man kan begaa her i Landet, er Hestetyveri. Mord er intet i Sammenligning med det, og vi bliver begge to hængte, dersom de opdager det. Nej, Buggs, vi maa gaa, til vi finder en anden Rejsemaade.“

„Naa, saa siger vi det,“ svarede Buggs i en føjelig Tone, „og det er kanske ogsaa det klogeste, for jeg har aldrig siddet paa en Hest i mit Liv, saa

De maatte have holdt ved mig. Og dersom Krikken faldt paa at trave, vilde jeg dratte af, inden jeg fik talt til tre."

„Kom nu med i en Fart, jeg skal vise Vej."

Cal Wagstaff vilde uden Tvivl hurtigt vaagne af sin Besvimelse og kalde paa den Sorte, som kunde yde ham al den Bistand, han behøvede. Han var ikke den Mand, som vilde undlade at hævne sig, og det var Howards første Tanke hurtigst muligt at komme bort fra Hytten og den Skov, hvor Cal og hans Bande huserede.

Derfor ilede begge Mændene afsted, og der udvekledes kun faa Ord mellem dem, inden de naaede Landevejen.

Her tog Howard Ordet:

„Nu vilde det være udmærket, om vi vidste, i hvad Retning vi skulde gaa, til højre eller til venstre."

„Til højre," lød det fra Buggs saa hastigt og bestemt, at hans Herre spurgte:

„Hvorfra véd De nu det."

„Ja, det var der En, der sagde mig for lidt siden."

Og uden at indlade sig paa videre Forklaring skridtede han nok saa rask ud ad den Vej, de fem Ryttere havde taget.

„Buggs," sagde den anden, mens de vandrede afsted, „hvad var Grunden til, at De saa pludselig bestemte Dem om."

„Hvad er det, Herren mener?"

„Jeg mener, at det var Dem, der foreslog, vi skulde gaa hver sin Vej og søge hver for sig efter Cal Wagstaff. Jeg samtykkede, og ikke to Timer efter træffes vi paany, uden at det er min Skyld. Vi skiltes og aftalte først at mødes om en Ugestid, men ikke saa saare har vi tabt hinanden af Syne, før De vender om og følger efter mig. Maa jeg spørge, hvorfor De saaledes skifter Sind."

„Jeg har slet ikke skiftet Sind, eftersom det akkurat var det, jeg havde i Sinde fra først af!"

„Men hvad skal dette Hemmelighedskræmmeri betyde. Jeg forstaar ikke, hvortil det skal nytte?“

„Hør nu,“ svarede Buggs i en højtidelig Tone, idet han sagtnede sin Gang og saa op paa sin Herre, der var et godt Hoved højere end han. „Jeg sagde Dem min Mening om den Ting: nemlig at hvis vi vilde have den Sten igen, maatte der bruges Næver; De vilde absolut købe den tilbage, som om det var kristeligt at købe sin Ejendom! De er Herre her, og jeg indsaa nok, at ingen vilde tage Hensyn til mine Følelser, dersom vi fandt den Røvertamp. Og saasom jeg havde det paa Fornemmelsen, at De først vilde rende paa ham, var jeg saa fri at vende om og gaa lige bag efter Dem, uden at De mærkede det. Jeg syntes jo, det var min Pligt at holde Øje med Dem, for dersom der tilstødte Dem noget, vilde jeg aldrig tilgive mig selv! Derfor var det, jeg spillede Luskepeter, naar Herren endelig skal vide alting.“

„Og De satte mig en ordentlig Skræk i Blodet, det vil jeg bare fortælle Dem. Jeg var ikke vis paa, at Nogen forfulgte mig, førend jeg kom over Broen, for da hørte jeg Brædderne knage under Deres Fødder og fik Øje paa Dem.“

„Troede De, det var mig?“

„Nej, det faldt mig aldrig ind. Jeg troede det var den slyngelagtige Hazen, der var paa Jagt efter Diamanten og som vist ikke vilde betænke sig paa at dræbe den, der havde „Solens Øje,“ enten det var Cal eller mig.“

„Naa, ham behøver vi vist ikke at være bange for lige i Øjeblikket. Han fordøjer den lille Lussing, han fik, da jeg hjalp ham ud af Toget.“

„Men hvorfor gav De Dem ikke til Kende, da De gik efter mig nede paa Stien?“

Howard var helt gnaven, fordi Tjeneren havde spillet under Dække, uden at det var nødvendigt, ja i et Tilfælde, hvor alting kunde være ordnet meget bedre, dersom de havde handlet i god Forstaaelse. Men, naar alt kom til alt, var der en

vis Metode i Buggs' Fremgangsmaade, det maatte han indrømme.

„Jeg hørte jo disse hersens Krikker akkurat tidsnok til at luske af Vejen for dem. Mig og denne Wagstaff vi havde jo aldrig sat Øjne paa hinanden, véd Herren jo nok, men jeg kendte ham lige paa en Studs, gjorde jeg! Det var ham og ingen anden, De var ude efter, og da jeg begreb, at I snart maatte støde sammen, saa rubbede jeg mig paa det bedste, jeg kunde. Jeg var ikke rolig ved det, men der var ikke en Kæft, der brød sig om mig, og jeg var saamænd ogsaa gaaet fejl af Dem, dersom denne hersens Røver ikke havde sagt, at han vilde dreje ind paa Stien, naa, jeg hørte jo ogsaa Hesten trampe gennem Krattet for den Sags Skyld! Saadan gik det til, at vi traf hinanden!"

„Jamen, De kunde gerne have givet mig et Tegn, saa havde jeg ikke gaaet i den Tro, at det var en Fjende, som var efter mig!"

„Nej, Herren forstaar da heller ingenting! Jeg saa nok, at De og Flaben snart vilde træffe sammen, og at De saa vilde prøve at købe Deres Diamant tilbage uden at tage Hensyn til mine Følelser, som jeg sagde. I saa Fald kunde jeg jo ikke komme til at pirke lidt ved Fyren, det véd Herren selv! Derfor holdt jeg mig i Skindet og ventede paa en Lejlighed, hvor jeg kunde faa sagt et Par velmente Ord! Er De nu med paa den?"

Howard maatte le, thi nu forstod han, at det aldrig havde været Buggs' Hensigt at forlade ham mere end et Par Timerstid, og Udfaldet havde vist, at Tjeneren her havde været den Klogeste, saa at han havde al Grund til at være fornøjet med sig selv.

„Naa, men nu vilde jeg gerne vide, hvordan De er bleven saa velunderrettet med Hensyn til den Vej, vi skal følge?" sagde Howard efter et lille Ophold.

„Lige efter, at vi skiltes, mødte jeg en Mand, som jeg spurgte ud. Han fortalte mig, at naar jeg

bare gik efter Næsen, vilde jeg — dersom jeg blev ved længe nok — gaa lige paa Hovedet ud i Bugten ved Meksiko, og dersom jeg styrede i den modsatte Retning, vilde jeg komme til Chicago eller til et Sted, han kaldte Frisco paa den anden Side af Jordkloden. Og det var nu ogsaa en af mine Grunde til at vende om, som jeg gjorde."

Inden de havde gaaet ret længe, var de saa heldige at opdage et Hus, hvor de fandt Føde og Nattely hos skikkelige Folk, der var henrykte over den efter Forholdene ret betydelige Pengesum, Howard tvang dem til at modtage om Morgenen; Landmanden samtykkede endvidere i for gode Ord og Betaling at lade sin flinke Søn Bill spænde for og køre dem til Arkville.

De to Heste var gode, men ikke videre hurtige, og Vognen var aaben med to Sæder. Buggs tog Plads paa det bageste, med Bøssen ved Siden af sig og en ubeskrivelig Trang til en Pibe, medens Howard ligeledes i en saadan Grad savnede sin Cigar, at han vilde have taget til Takke med hvadsomhelst i Retning af Tobak. Han sad paa Bukken hos Bill, og mens de snakkede om løst og fast, fik den unge Mand ikke saa faa Oplysninger om Landet og dets Beboere. Største Delen af Samtalen tjente til at fordrive Tiden, thi Afstanden var saa stor og Vejen saa besværlig, at de vistnok kun med stor Anstrengelse kunde naa Arkville inden Nattens Frembrud. For at opmuntre Kusken gav Howard ham 10 Dollars, da de havde tilbagelagt omtrent Halvvejen. Den unge Fyr havde vist sjælden haft saa stor en Sum i sin Besiddelse, thi han smilede over hele Ansigtet og gav sine Heste saa kraftigt et Rap, at de travede helt op ad en stenet Bakke og fo'r ned i strygende Galop.

Howard var i Førstningen fuld af Haab, men alt som han nærmede sig sit Bestemmelsessted, blev han ængstelig. Thi det forekom ham næsten utænkeligt, at han skulde slippe gennem denne farlige Egn uden nye Sammenstød med Togrøverne. Cal Wagstaff

maatte snart komme til sig selv efter det Slag, Buggs havde givet ham. Han havde en udmærket Hest og kunde i en Fart sætte sig i Forbindelse med sin Bande, og de vilde vistnok ikke spilde Tiden, men straks give sig i Lag med Forfølgelsen.

Howard havde glemt at bede Landmanden, der havde givet dem Nattely, om at lede dem paa Vildspor, der maatte spørge om hans Gæster og deres Færd, og dersom Røverne tilfældigvis gjorde Holdt hos Bills Fader, kunde de der med Lethed komme paa Spor efter de Flygtende.

Howard meddelte Buggs sine Ængstelser, bad ham holde skarpt Udkig og gøre Anskrig, dersom han opdagede noget mistænkeligt paa Vejen. Derefter vedblev han som en klog General at udspørge Bill — det er altid godt at vide, „hvor Landet ligger". Knøsen kendte hele Egnen og fortalte mange Ting om den og dens Beboere. Nu var de omtrent halvtredje Mil fra Arkville ad Hovedlandevejen, men man kunde vinde omtrent det halve ved at skyde Genvej og til Fods følge en af de mange Stier lige til Byen. Howard havde Lyst til at staa af Vognen og tilbagelægge Resten af Vejen til Fods — desværre opgav han denne Plan og besluttede at vente lidt endnu, jo nærmere de kom til Byen, jo lettere vilde det være at slippe bort, hvis det værste skulde hænde.

Landmanden havde forberedt dem paa, at Vejen gik gennem et bjergfuldt Strøg — den forekom imidlertid Howard mindre besværlig, end han havde tænkt. Ganske vist var der mange og stejle Bakker, og selve Vejen var stenet og knudret, med Fyrrekrat paa begge Sider, men nu og da kom de ogsaa gennem ryddede Steder, der forresten havde et saa ufrugtbart Præg, at man kun daarligt forstod, hvordan de faa Nybyggere, hvis Huse laa hist og her, kunde slaa sig igennem i en saa ugæstmild Egn.

De mødte en Landmand til Hest og en til Fods. De saa nogle Mænd i Færd med Markarbejde, men ellers var der øde og tomt; Bill forklarede, at de ikke vilde komme gennem Landsbyer, inden de naaede

Arkville. De var netop naaede ned ad en lang Bakke og saa nu ud over en saadan Strækning tarveligt dyrket Land, hvor der paa de brune Buske hist og her hang Bomuldsbælge som Sneflokke. Det var endnu ikke Høsttid, saa Marken laa hen ensom og øde. Nu rørte Buggs ved sin Herres Skulder.

„Hvad er her paa Færde?“ spurgte Howard, idet han fo'r sammen, thi han var efterhaanden bleven saa nervøs, at den mindste Ubetydelighed skræmmede ham op.

„Der er Ugler i Mosen!“

„Hvad mener De med det?“

„Ja, hvad mener Herren selv?“ spurgte Buggs, idet han pegede bagud.

Det Syn, der mødte Howards Blik, var temmelig foruroligende, thi det var intet mindre end en Flok Ryttere, syv-otte i Tallet, som kom til Syne oppe paa Bakkens Top og nærmede sig i strakt Galop. I den klare Luft skelnede man dem meget tydeligt, ja Howard genkendte øjeblikkelig Cal Wagstaff paa hans iøjnefaldende Dragt.

„Ja, Buggs, der har vi dem! Det er Cal og hans Bande. De er efter os!“

„Det ser saadan ud!“

„Hvad er det, Herrerne ser efter?“ lød det nu fra Bill, der blev nysgerrig ved at høre de to Mænds ivrige Tone.

„Hvor langt er vi fra Arkville?“ sagde Howard.

„Aa, to gode Mil, antager jeg.“

„Saa kan det ikke nytte, vi tænker paa at slippe fra de Ryttere derhenne!“

Bill gav Hestene et eftertænksomt Rap og kastede saa et Blik paa Rytterne, der kom ned ad Bakken i saadan en Fart, at man knapt kunde se dem for Støv.

„Nej, de indhenter os, inden vi har kørt en Fjerdingvej.“

„Det er saa galt, som det kan være! De kunde ikke indhente os paa et værre Sted,“ udbrød Howard, idet han med en Haandbevægelse viste paa

den flade Slette. „Havde der endda været en Smule Skov, kunde man havde fundet et Skjulested, men her havde Cal allerede genkendt dem, og han brølede til dem, at de skulde standse.

„Dersom det er Cal Wagstaff, bliver jeg nødt til at lystre, for han har et slemt Sind og taaler ikke Vrøvl," bemærkede Kusken, idet han holdt sine Heste an.

„Kom saa, Buggs, for nu maa vi slaas, og det kan vi ikke gøre midt paa Landevejen."

Med disse Ord sprang Howard af Vognen, fulgt af sin tro Tjener.

„Hvad har Herren i Sinde?"

„Ser De den Hytte til højre? Der kan vi maaske forsvare os, men vi maa tage Benene paa Nakken for at naa i Hus, inden de kommer."

Der var et lavt Gærde langs Vejen, men den unge Mand sprang med stor Lethed over det, han var en finere Gymnast end sin Følgesvend, der dog viste sig ret flink til at sætte Fart paa over den Eng, der laa mellem dem og deres Tilflugtssted, som maaske slet ikke kunde yde dem Ly; men Stillingen var saa fortvivlet, at de ikke havde Tid til videre Betragtninger.

Paany hørtes Cal Wagstaffs Stemme:

„Stop! Her nytter ingenting! Vi har Jer i Saksen!"

Men i Stedet for at adlyde løb de to Flygtninge bare hurtigere afsted.

XVI.

I Knibe.

Afstanden mellem Gærdet og den lille Hytte kunde være omtrent 300 Alen, Rytterne satte over med et nydeligt Spring og forfulgte Howard og Buggs saa hurtigt, Hestene kunde strække ud, medens Bill Leggett blev holdende ganske rolig paa Vejen for at se, hvordan dette vilde spænde af.

Da Cal Wagstaff og Banden saa, hvad de to Mænd stilede efter, skød de efter dem. Kuglerne peb dem om Ørene paa en ret uhyggelig Maade, men traf dem ikke, standsede heller ikke deres vilde Løb, mens Forfølgerne anstrengte sig for at afskære dem Vejen til Hytten.

Howard kunde sagtens have naaet Maalet før end Buggs, der en Gang snublede, men han vilde ikke lade ham blive tilbage, saa han sagtnede Farten en Smule. Atter knaldede Riflerne, og denne Gang strejfede en Kugle Howards ene Øre, men i næste Minut naaede de begge Hytten, der saa aldeles ud som den, hvor han Aftenen forud havde truffet Røveren; Howard fristedes næsten til at tro, de havde gaaet rundt, men det var umuligt, og han havde allerede lagt Mærke til mange af den Slags tarvelige Blokhuse paa sin Rejse i den sydvestlige Del af Staterne.

Det var omtrent midt paa Eftermiddagen, og Vejret var varmere end den foregaaende Dag. Døren til Hytten stod paa Klem, saa de to Mænd kunde uden videre fare ind og trække Snoren ved Klinken ind til sig.

„Aa, du store Kineser! Det var den Stiveste!“ stønnede Buggs, der segnede om paa den nærmeste Stol og saa ud, som om han skulde opgive Aanden.

Howard brød sig ikke om hans Jeremiader, men snappede ham Riflen ud af Haanden og fo'r hen til Vinduet ved Siden af Indgangsdøren.

Rytterne standsede et Par Bøsseskud fra Huset, nogle af dem red bag om Huset for at passe paa, at de to Mænd ikke undslap den Vej. Blandt dem var Cal. De tre, der holdt foran Huset, kendte Howard ikke, denne Gang havde ingen af Røverne Maske paa.

„Halløj derinde!“ raabte en af dem. „Kom ud og hold Hænderne i Vejret! I kan selv indse, at vi ikke sparer Jer, dersom vi skal bryde Døren op.“

„Jeg skyder den første, der prøver at komme os nær,“ lød det fra Howard, som stak Bøssens Munding ud ad Vinduet.

„Saa det gør De! Ja, det skulde De prøve!“

Med disse Ord sprang Fyren af Hesten og nærmede sig. Han havde ikke naaet Døren, da Howard løsnede et Skud: Røveren løftede Armene, vaklede tilbage og faldt om. Howard indsaa, at dette vilde blive en Kamp paa Liv og Død, saa her maatte al Følsomhed sættes til Side. Disse Fyre vilde ikke skaane hverken ham eller Buggs; Cal maatte jo især være rasende paa denne sidste, som havde snigløbet ham Aftenen forud, da han troede at have vundet Spillet.

Howards energiske Optræden overraskede øjensynlig Røverne.

Wagstaff kom frem, da han hørte Skudet, og fandt sin Næstkommanderende farligt, om ikke dødeligt saaret.

„Og det oven i Købet med min egen Bøsse!“ udbrød han dybt krænket, „det skal de, min Salighed, faa betalt. Det var den Knægt, der slog mig til Jorden i Aftes, jeg saa ham rende med min Riffel!“

„Nej, det var mig!“ raabte Howard, „og jeg skyder den første, der gør et Skridt hen imod os!“

Nu vendte Anføreren sig om mod Huset, men Howard var paa sin Post, rede til at trække sig tilbage ved den første truende Bevægelse fra Angriberne.

„Det skulde De ikke have gjort,“ sagde Cal, „det gør Sagen alvorlig.“

„Ja, og jeg skal nok gøre Sagen endnu værre, inden vi bliver færdige med hinanden. Hvad ligner det at overfalde fredelige Rejsende paa Landevejen?“ spurgte Howard rasende. „Vi skylder Dem ingen Ting uden denne Bøsse, og den skal De faa tilbage, saa saare jeg ikke mere har Brug for den.“

„Det er ikke Dem, jeg er efter, det er den Karl, som De har med Dem. Han anfaldt mig i Aftes som en Forræder, og jeg kommer nu for at hævne mig paa ham.“

„Aa, Herren vilde vel inte spørge den Flab, om han vil lægge Skyderen fra sig og tage en Omgang med mig. For nu har jeg igen faaet Vejret, og jeg ku' lide at give ham en lille Aftørring.“

Dette Forslag kom fra Buggs, der stod ved Siden af sin Herre.

„Men De glemmer vist Diamanten, som De stjal fra mig, og som jeg tog tilbage.“

„Naa, hvad den angaar, er jeg tilbøjelig til at sige kvit, dersom De udleverer mig den Knægt. De skal faa Lov at tøfle af med Deres Stads — ja, for jeg tror nu ikke, den er ægte! Og vi skal ikke gøre Dem noget.“

Selvfølgelig kunde det ikke falde Howard ind at stole paa slige Løfter. Cal Wagstaff vilde maaske skaane hans Liv, men Diamanten vilde han have — og Hævn over Buggs ligeledes, derom var den unge Mand overbevist. Men selv om Cal virkelig var i god Tro her, vilde Varnum Howard aldrig lade sin tro Følgesvend i Stikken for at redde sit eget Skind.

„Min Tjener og jeg gør fælles Sag!“ raabte han derfor, „ingen af os vil overgive os til en Slyngel, man ikke kan stole paa. Dersom De vil opnaa noget, maa De slaas — og for min Skyld kan De begynde naarsomhelst.“

Cal Wagstaff gjorde omkring og red lidt længere bort med sin Bande, mens den saarede Mand kom paa Benene og med vaklende Skridt gik bagom Huset, hvor Howard ikke kunde se ham.

Røverne lod til at holde Krigsraad, og de Belejrede benyttede Vaabenstilstanden til at undersøge den Borg, de skulde forsvare.

Ligheden med Erastus' Hytte var fuldkommen. Der var samme Stige til Soverummene ovenpaa, tre, fire Stole, et Bord, det store Ildsted, to Vinduer paa Bagsiden, alting var net og ordentligt som hos den gamle Neger.

Men hvor var Husets Ejermand? Ham havde de hverken set eller hørt. Dersom her var én eller flere Beboere, maatte de være fraværende for Tiden, og det var sagtens det bedste for de Belejrede, thi der var al Sandsynlighed for, at Vedkommende ikke turde hjælpe de ubudne Gæster imod den mægtige Cal Wagstaff.

„Hør en Gang, Buggs, jeg synes, De skulde kigge ovenpaa for at se, hvordan det ser ud der — halløj — nej, det er rent overflødigt!“

En let Støj ovenpaa naaede deres Øren. I samme Øjeblik saa de en uhyre stor Støvle svæve et Øjeblik, inden den sattes paa det øverste Trin, derefter kom Magen til den — en Mand steg baglæns ned ad Stigen.

Et Par lange, tynde Ben med Bukserne stoppede ned i lange Støvler viste sig, saa kom Krop og Skuldre og omsider Ejermandens Hoved til Syne. Han var høj og mager, med langt graat Skæg, tyndt, flagrende, sort Haar og stirrende Øjne. Han bevægede sig, som om han var en Maskine, og lukkede ikke Munden op, før han stod midt i Stuen. Saa rettede han sig i sin fulde Højde, hvilket var flere Tommer over 6 Fod, lod sit sløve Blik glide over de to Fremmede, trak Vejret og udbrød:

„Nu har jeg aldrig set Magen!“

„Det er ikke saa mærkeligt, at De bliver forbavset, gode Ven,“ bemærkede Howard, „og jeg beder mange Gange om Undskyldning for den Frihed, vi har taget os. Men vi havde ikke Tid til at banke paa — for vi vilde slet ikke være kommen ind, dersom Døren ikke havde staaet aaben.“

„Med Forlov, hvem er De?“

„Vi var med et Tog, som blev plyndret af Cal Wagstaffs Bande igaar Nat. Han stjal alt, hvad jeg havde hos mig — men jeg fik min Ejendom igen, og nu er han efter os.“

„Naar Cal er paa Krigsstien, nytter det ikke at gøre Modstand — det er vist!“

„Vi vil aldrig overgive os, vi slaas paa Livet. Hvad vil De tage Dem til, mens det gaar for sig?“

Howard talte i en barsk Tone. Han vilde vide, om denne Mand var Ven eller Fjende, førend det var for silde.

„Naa, jeg indser ikke, at jeg hverken kan gøre fra eller til. Cal og jeg har alle Dage været Venner, som han er Ven med alle heromkring, fordi

de ikke tør være andet. Men jeg kan ikke sige, jeg holder videre meget af ham; han bliver snart for vigtig; saa lige for Øjeblikket kan De gerne se mig an for Deres Ven."

„De maa hellere tale rent ud, thi dersom jeg mærker, at De har ondt i Sinde, skyder jeg Dem ned, lige saa hurtigt som jeg ekspederede den Slyngel derude ned af Hesten."

„Det var det Skud, der vækkede mig!"

„Hvor har De Deres Vaaben?"

Manden gik over Gulvet hen i en Krog, hvor der stod en lang Bøsse, som ingen af de ubudne Gæster havde lagt Mærke til.

„Den er nu ikke saa nymodens som Deres Riffel," bemærkede han, „men den har ellers gjort god Tjeneste i Krigen, den har fældet mere end en Yankee, men nu er vi jo Venner allesammen," tilføjede han med et Sideblik til de to Fremmede, som om han var bange, han havde fornærmet dem, „men de Herrer er vel for unge til at have været med den Gang?"

„Ingen af os var med, og vi er glade, det fik en Ende! De er altsaa villig til at hjælpe os mod Cal Wagstaff?"

„Ja, det er slet ikke saa nemt at svare paa saadan i en Fart!"

„De foretrækker maaske at hjælpe Røverne?"

Førend Manden kunde svare, blandede Buggs sig i Samtalen:

„Hvordan staar det sig med Næverne?"

Arkansasmanden saa ganske forvildet paa Buggs.

„Jeg mener naturligvis, om De kan slaas med Næverne som et ordentligt Mandfolk?"

„Han spørger, om De kan forsvare Dem uden at bruge Skydevaaben!" forklarede Howard, der trods den alvorlige Stilling ikke kunde bare sig for at smile ad den Ihærdighed, hvormed hans Følgesvend jagede efter at vise sin Dygtighed.

„Ja, det er der ikke noget i Vejen for!" svarede den høje Mand, idet han rakte Haanden bagud og trak en uhyre lang Bowiekniv frem. „Dersom det

er, hvad De mener, saa kom bare an!“ Og han satte en Fod frem, mens han svingede det frygtelige Vaaben for Næsen af Nævekæmperen.

„Aa, Vrøvl!“ sagde denne og tog et Skridt tilbage. „Men forresten — dersom vi var udenfor og kunde røre os, er jeg saamænd ikke bange for at gaa løs paa Dem alligevel.“

„Naa, det skulde De ikke sige, for De kender vist ikke de Tandstikkere, vi bruger her i Arkansas.“

„Den, der rigtig forstaar at bruge Næverne, han behøver ikke at være bange for Knive, for der er ingen Ting i Verden foruden Kugler og Krudt, som kan smide den, der har Menneskenes naturlige Vaaben til sin Raadighed. Jeg har tidt nok været i Lag med baade Knive og Dolke, og skønt jeg har faaet en Rift hist og her, var det altid mig, der smak Vedkommende i Gulvet, enten Tandstikkeren var lang eller kort.“

„Læg Deres Kniv bort, gode Ven,“ sagde Howard, „vi er for faa inden Døre og for mange udenfor til at kævles.“

„Men kunde det nu ikke indrettes saadan, at jeg holdt mig i en nevtral Stilling?“ foreslog Manden, der øjensynlig meget nødig bar Vaaben mod den skrækindjagende Cal.

„Jeg indser ikke, hvordan det kan ske, naar vi begynder at skyde paa hverandre?“

I dette Øjeblik fo'r de alle tre sammen. En Kugle splintrede Ruden lige ved Howards Hoved og gik ind i Bjælkevæggen lige overfor.

„Derude indtager de ingen nevtral Stilling, det er tydeligt nok!“ bemærkede den unge Mand roligt, idet han forsigtigt kiggede ud for at se, om han med Fordel kunde svare paa Salutten.

„De er nu lidt skødesløse med deres Bøsser!“ sagde Arkansasmanden. „Men det ligner Cal! Han véd, at Joe Eggler bor her — han har saamænd mere end én Gang besøgt mig. Men han er ikke smaalig, Cal, og han betaler mig nok den Smule Rude, kender jeg ham ret.“

Ordene i sig selv betød ikke meget, men de skurrede i Howards Øren, thi de røbede ikke alene, at der var en Slags Forstaaelse mellem Joe Eggler og Røverne, men ogsaa, at Fyren mente, Cal maatte gaa af med Sejren. Og denne Sejr var ensbetydende med Døden for Howard og hans Følgesvend.

Howard gik hen til Vinduet i den anden Ende af Stuen og kiggede ud. Til den Side laa Skovene knap halvthundrede Alen fra Huset. De var tætte og fulde af Krat, saa de kunde yde et udmærket Skjulested — men hvordan skulde man bære sig ad med at naa dem?

Saa vidt Howard kunde se, befandt ingen af Røverne sig paa den Side af Bygningen, skønt der godt kunde være nogle af dem inde mellem Træerne, men dette syntes dog ret urimeligt, da de, mandstærke som de var, ikke behøvede at gemme sig.

Howard gik tilbage til Vinduet paa Forsiden og saà atter ud, og skønt han kun havde været borte saa kort, havde Fjenden dog haft Tid til at gøre flere Manøvrer.

Rytterne havde trukket sig tilbage til Landevejen, hvor Bill Leggett stadig holdt med sin Vogn; han havde faaet Bandens Heste at passe, thi Angrebet kunde lettere iværksættes til Fods.

Nu stod Røverne og raadslog omtrent midtvejs mellem Hytten og Landevejen. Der var otte, altsaa flere, end Howard troede, da han opdagede dem paa Bakkekammen. Det var alle farlige Folk, som sikkert ikke vilde vise de Overvundne Skaansel, og som uden Betænkeligheder vilde benytte ethvert Middel til at faa Overtaget i den Kamp, der forestod. Det var nemt at kende Anføreren, thi først var hans Dragt ret paafaldende, og desuden syntes han meget livligere end de øvrige — han fo'r rundt, fægtede med Armene og med den bredskyggede Hat saa langt bag ad Nakken, at Howard flere Gange undrede sig over, at den blev hængende paa det lyshaarede Hoved.

Der var endnu tre—fire Timer tilbage af den lummerhede Dag, saa meget kunde besørges inden Aften,

skønt det maaske vilde være fornuftigst, hvis de Fredløse ventede, til Natten brød frem. Himlen var skyet, saa man turde regne paa at blive fri for Maaneskin, og i Mørket havde Angriberne al Fordelen, da de kendte Egnen ud og ind. Howard' og Buggs' Stilling vilde ikke have været saa slem, dersom alt kunde blive afgjort i en Fart. Huset havde kun Vinduer paa For- og Bagsiden, ellers var der ingen Aabninger i den tykke Bjælkevæg, men Howard kunde nok indse, at der ikke var nogen Udsigt til Frelse, dersom Cal og hans Bande gav sig Tid. De kunde liste sig hen til Hytten, stable Brændsel op og stikke Ild paa Bygningen, og saa vidt Howard kunde se, var Bjælkerne saa trofast sammenføjede, at man umuligt kunde sende Kugler ud imellem dem.

Desuden havde han kun én Riffel og et begrænset Antal Patroner. Paa Joe Egglers Bistand kunde man ikke lide, ja i det afgørende Øjeblik vilde han maaske falde dem i Ryggen. Ikke desto mindre tænkte hverken Buggs eller hans Herre et Øjeblik paa Overgivelse, men vilde kæmpe til det sidste og dø uden at stryge Flaget.

Det lykkedes Howard at genkende en anden af Røverne foruden Cal, og det var den gode Gustav Hazen. Nu, da han var stegen af Hesten, saà man ganske tydeligt baade det rødlige Haar og hans Ansigt, naar han vendte det mod Hytten. Det var ganske rigtigt den snedige Slyngel, der havde fulgt efter dem til Arkansas og nu viste sig som Togrøver.

„Jeg har en Høne at plukke med dig!“ mumlede Howard med sammenbidte Tænder, og hvis han blot i dette Øjeblik havde kunnet faa Sigte paa Hazen, vilde han have sendt ham en Hilsen.

„Joe,“ sagde han nu, „siden Deres Bøsse er saa god og har gjort saa udmærket Tjeneste, vilde det more mig at se Dem aflægge en Prøve paa Deres Færdighed som Skytte!“

„Hvad mener Herren, jeg skulde sigte paa?“ spurgte Joe, idet han hastigt kom hen til Vinduet.

„Mon Deres Kugle kunde naa Folkene derude?“

„Aa, ja saamænd, jeg har skudt mere end én paa dobbelt saa langt Hold, saa jeg kan sagtens gøre det igen.“

„Saa pil mig en af de Slubberter ud!“

„Lad mig faa Plads til at sigte — men det er ikke saa let her.“

Howard traadte et Skridt til Side og holdt Øje med Arkansasmanden, der maatte bukke sig, da han var saa høj. Skyggen af den bløde, gamle Filthat, som han bestandig havde paa Hovedet, hang ham ned over Panden, men det lod ikke til at genere ham, thi de sløve, graa Øjne fik pludselig Liv, mens de kiggede ud under Hatten.

„Han er sikker nok!“ tænkte Howard, der maatte beundre den gamle Fyrs raske Bevægelser; „han er saa vant til den Sport, at han ikke spilder Krudt og Kugler.“

Howards Blik gled hen over Gruppen udenfor, da Joes lange, magre Fingre lagdes paa Hanen og Skudet dundrede gennem Luften. Men ingen faldt. Joe havde skudt fejl.

„Nu har jeg da aldrig set Magen!“ udbrød han, idet han rettede sig, lod Bøssen synke og kastede et højst fornærmet Blik ud mod Røverne, der opførte sig saa upassende.

Howard mælede ikke et Ord, men saà Joe lige ind i Ansigtet og smilede. Havde den Gamle virkelig dræbt en af de Fredløse, vilde det have undret ham, han var nemlig sikker paa, at Fyren ikke vilde ramme, og hans stumme Minespil gjorde den Indfødte temmelig flov.

„Jeg kan faa bedre Sigte fra Vinduet ovenpaa!“ skyndte han sig at bemærke, idet han kravlede op ad Trappen saa ilfærdigt, at han slet ikke tænkte paa at lade Bøssen igen.

„Buggs,“ bemærkede Howard, „hold Udkig fra et af Bagvinduerne, pas godt paa, at de ikke faar Sigte paa Dem, og hvis De ser noget mistænkeligt, saa meld mig det lige straks.“

„Jeg har kun min Pistol, og den kan jeg godt

bruge, hvis jeg faar Held til det, men," tilføjede han med ivrig, dæmpet Stemme, „hvorfor maa jeg inte stikke op og tage Bøssen fra denne hersens Langben?"

„Han giver den ikke fra sig godvilligt!"

Buggs smilede op til begge Øren.

„Naa, det mente jeg heller ikke. Han har saa farlig store Tanker om dennehersens Tandstikker, han render om med, men jeg kunde lide at vise ham, at jeg ikke har elleve Tommelfingre."

Howard rystede paa Hovedet.

„Vent, til han gaar aabent til Værks. Vi maa være meget forsigtige."

Buggs saà skuffet ud, men inden han kunde svare, fængsledes begges Opmærksomhed af Cal Wagstaff, som gik bort fra de andre og langsomt nærmede sig Hytten, svingende et hvidt Tørklæde i Luften.

„Halløj derinde!"

„Hvad vil De os?"

„Hvad har De i Sinde?"

„Det har jeg sagt!"

„Jeg har et Forslag at gøre Dem!"

„Naa, hvad er saa det?"

„Dersom De og den anden vil komme ud og give mig Diamanten, skal I faa Lov at gaa Jeres Vej uden videre Vrøvl."

„Det vil vi ikke!"

Nu mistede Cal Taalmodigheden og raabte i en rasende Tone:

„Men hvad i Pokkers Skind og Ben bilder I Jer ind! I sidder dér som et Par Rotter i en Fælde, og dersom I ikke føjer os, svider vi den gamle Kasse af over Hovedet paa Jer. Saa kan I vælge, enten I vil steges eller spækkes med Kugler!"

„Deres Ven Joe Eggler er herinde, og naar De har i Sinde at brænde Huset, skulde De ikke vente!"

„Er det Jeres Svar!" raabte Cal og stampede i Jorden.

„Ja!"

Under vældig Banden og Sværgen puttede Anføreren Fredsflaget i sin Brystlomme og vandrede til-

bage til sine Følgesvende, med hvilke han førte en meget ivrig Raadslagning. Howard lagde Mærke til, at Gustav Hazen ofte førte Ordet; og tillige saà han, at der nu kun var fem Røvere i Gruppen. Hvor var de andre tre?

Medens han lyttende saà sig om, kaldte Buggs med dæmpet Stemme:

„Aa, kan Herren ikke kaste et Blik herhen, for jeg er bange for, det er galt fat!“

Den unge Mand gik hastigt over Gulvet og kiggede ud ad det Vindue, hvor Buggs stod paa Post.

„Hvad er der paa Færde?“

„Der staar et Par af de Fyre mellem Træerne og gør Tegn, som jeg ikke forstaar. Jeg tænker, de gerne vil snakke med Dem.“

Han havde delvis Ret. Skoven bestod her ogsaa af Fyrretræer med tæt Krat i Bunden; i Udkanten stod en Mand, der nærmest lignede en Cowboy, han holdt Bøssen i den ene Haad og gjorde sære Fagter ved den anden. Da han vendte Ansigtet mod Hytten, maatte man formode, at han signaliserede til dens Beboere.

„Hvad mener han?“ spurgte Buggs, „skal jeg spørge ham?“

„Nej, lad ham ikke se os; vent lidt.“

Fyren vinkede, nikkede, rystede med Hovedet, nikkede saa igen, hvorefter han traadte tilbage og blev borte mellem Træerne.

„Det var slet ikke os, han vilde have fat i! Det var Joe, der besvarede hans Tegn og Vink fra et af Vinduerne ovenpaa!“

„Saa skulde da Pokker tage ved ham!“ udbrød Buggs ophidset, „lad mig nu komme op og give ham, hvad han har godt af!“

Og han vilde have faret op ad Stigen, hvis hans Herre ikke havde grebet ham om Armene og forbudt ham at gøre et Skridt ud af Stuen.

Sandt at sige havde Varnum mere Respekt for den lange Bowiekniv end Tjeneren. Han kunde ikke tro, at Buggs vilde slippe helskindet fra en Fjende,

der behændigt manøvrerede med sit Vaaben; og han turde ikke lade sin eneste Ven løbe en saadan Fare.

„Bliv bare staaende paa Deres Post, Buggs; brug Pistolen, hvis der frembyder sig en gunstig Lejlighed, men spild ikke Kugler og Krudt. Jeg staar ved det andet Vindue og passer paa dér.“

Skønt der kun behøvedes et Par Sekunder for at komme gennem Stuen, havde Howard dog ikke naaet Vinduet, da han hørte en underlig Skraben i Værelset ovenpaa. Han stod stille og lyttede, thi han havde en Anelse om, hvad denne Lyd varslede. Et dumpt Fald udenfor! Joe Eggler havde presset sit lange, magre Legeme gennem det lille Vindue og stod nu paa Jorden.

Buggs saà ham fare forbi Vinduet, som han i en Fart lukkede lidt op. Saa sigtede han og skød. Den lange Arkansasmand skulde lige sætte afsted og fo'r nu i Vejret med et Hyl; men i Stedet for at falde løb han af alle Kræfter ad Skoven til og forsvandt. Saaledes endte hans „nevtrale“ Stilling.

XVII.

Godt gjort!

„Det var godt, vi blev ham kvit, inden han fik gjort værre Ulykker for os,“ bemærkede Howard, mens Arkansasmanden humpede ind mellem Træerne.

„Jamen, Herren har alligevel begaaet en slem Bommert.“

„Hvordan det?“

„De skulde have ladet mig tage hans Bøsse fra ham, inden han tog Udgangsbilletten! For jeg trænger baade til Vaaben og til Kugler.“

„Naa, jeg synes ellers, De er ret flink med Pistolen.“

„Nej, jeg skød for hastigt; jeg maatte jo holde

paa Vinduet med den ene Haand og plaffe af, inden jeg fik ham paa Kornet, men," tilføjede Buggs med et barsk Smil, „jeg faar kanske Fingre i ham en anden Gang."

„Ja, det er der ingen Tvivl om."

Howard gik igen hen til det ene Vindue paa Forsiden og saa til sin store Forbavselse, at alle Røverne var borte. De havde øjensynlig forandret Taktik og nærmede sig nu en af Husets Ender, hvor der ingen Vinduer var.

Imidlertid havde Bill Leggett ladet sin Vogn staa paa Landevejen og sat sig paa Gærdet, hvor Hestene var bundne. Han vilde følge Kampen paa saa nært Hold som muligt uden selv at løbe nogen Fare.

Husets eneste Dør var laaset; Klinkeremmen havde Howard straks trukket ind, og der var kun liden Udsigt til, at Røverne skulde forsøge et aabent Angreb ad den Vej, thi dersom de sprængte Døren, vilde de Belejrede sikkert skyde flere af Angriberne ned, og alligevel saà det ud, som om de havde noget saadant i Sinde, thi pludselig hørte Howard en ganske sagte Knirken, og ved nøje at betragte Døren, saà han den bue en Smule indad paa Midten, saa at han forstod, at man udefra i al Stilhed prøvede at trykke den ind.

„De er modigere, end jeg troede, thi baade første, anden og tredje Mand, som prøver at overskride Dørtærskelen, er sikker paa en Kugle, som ikke skal forfejle Maalet."

Han lagde Øret mod Bjælkerne, der var saa tykke, at Kuglen ikke kunde gaa igennem dem, og som Lægen med Fingeren paa den Syges Puls kunde han høre den svageste Lyd udefra. Der var hverken Hvisken eller Talen, men man trykkede paa af alle Kræfter i den dybeste Stilhed.

Døren holdtes kun lukket af den indre Træklinke, men paa hver Side fandtes en Jernkrampe, bestemt til at støtte en vældig Bom, der stod i en Krog af Stuen.

Howard besluttede at løfte Klinken og saaledes

faa en Ende paa det, thi han foretrak en Kamp paa nært Hold, hvor fortvivlet den end maatte være, for Udsigten til at blive indebrændte eller til at flygte gennem Flammerne og med det samme frembyde en udmærket Skive for Røvernes Kugler.

„Ja, det er det klogeste," mumlede han, „lad os gaa løs paa dem lige straks, Buggs, kom her!"

Buggs skyndte sig at adlyde.

„De prøver paa at sprænge Døren; nu lukker jeg den op og tager imod dem."

„En storartet Idé!" udbrød Buggs ivrigt.

„Er Deres Revolver ladt?"

„Ja, jeg har seks Kugler parat."

„Og jeg har ni, det er mere end én til Mands, og dersom vi skyder ordentligt, kan vi blive hele Banden kvit uden at bruge Bøssen."

„Jeg har en bedre Idé!"

„Naa?"

„Herren skal aabne Døren akkurat saa meget, at der kun kan komme én ad Gangen, jeg stiller mig i den rigtige Afstand, og saa knalder jeg dem en i Synet, eftersom de viser sig. Paa den Vis kan vi ekspedere en fire, fem Stykker, og saa tager vi bagefter vore Pistoler til Resten."

„Nej, de er for snedige til at lade sig narre paa den Maade, vi maa hellere gøre, som jeg siger."

Howard havde sat Riflen fra sig, saa at han kunde naa den, hvis det blev nødvendigt, men i den forestaaende Kamp var det sandsynligt, at kun Pistolerne kom i Brug.

„Er De færdig," hviskede han.

„Færdig og venter," svarede Buggs, der stod med Revolveren et Par Skridt fra Døren, rede til at brænde løs, saa saare han fik et Maal.

Forsigtigt løftede Howard Klinken. Døren maatte altsaa aabne sig under det mindste Tryk udefra.

Men Intet rørte sig; han trak den en Tomme eller saa tilbage, kiggede ud og saà ikke et Menneske. Han havde været for langsom i Vendingen. Røverne havde opgivet at sprænge den tunge Dør.

„Det mislykkedes!“ sagde han i en skuffet Tone.

Buggs brummede. Men herved var intet at gøre. Hans Herre lod igen Klinken falde for. Saa gik han stille hen efter Bommen, lagde den i Kramperne, og nu var Døren ligesaa sikker som Bjælkevæggen.

„Jeg antager, at det alligevel er bedst, som det er,“ bemærkede han. „Gaa tilbage til Deres Post, Buggs, og pas godt paa.“

„Ja, det kan Herren lide paa, jeg skal!“

Siden Angriberne havde meldt, hvad de havde i Sinde, formodede Howard, at de ikke vilde spilde Tiden, men stikke Ild paa Hytten saa hurtigt, det lod sig gøre. Sandsynligvis vilde Joe Eggler ikke være fornøjet ved at se sit Hus gaa op i Røg, men han turde sagtens ikke gøre Indvendinger eller prøve paa at hindre Røverne i at udføre deres Plan. Muligvis vilde Cal Wagstaff ogsaa holde ham skadesløs for det Tab, han led; dersom han fik fat i „Solens Øje“, kunde han nok have Raad dertil.

„De stikker naturligvis Ild paa en af Husets Endevægge, men hvordan skal jeg kunne vide, hvor de vil tage fat,“ tænkte Howard. „Og hvad kan det forresten nytte, her er jo intet at gøre.“

Saavidt han kunde se, foregik der intet ved Forsiden, saa han gik hen til det store Ildsted, men hvor meget han end lyttede, kunde han her ikke høre noget foruroligende, og han vandrede derefter hen til den modsatte Ende, hvor Væggen bestod af svære Bjælker, mod hvilke han lagde Øret.

Og her hørte han Fjenden!

Grene knækkedes, og undertiden naaede Lyden af hviskende Stemmer ind til ham. Røverne var i Færd med at stable tørt Brænde op mod Ydervæggen, og naar de satte Ild paa, vilde Baalet hurtigt flamme op.

Buggs stod midt i Stuen med et spændt Blik fæstet paa sin Herre.

„Er De ved Arbejdet?“ spurgte han.

Howard nikkede.

„Hvor?“

„Saavidt jeg kan høre, er de lige opad Væggen," svarede Howard, idet han pegede paa et Sted, der laa lige midt imellem Hjørnerne.

Buggs saà ud, som om han indprentede sig Stedet.

„Kanskesens det kunde være muligt at sende dem en lille Hilsen ovenfra?" sagde han med at Blik paa Stigen.

„Nej, det tror jeg ikke, men det kan aldrig skade at prøve."

Hurtigt kravlede Buggs op, og hans tunge Trin bragte Loftet til at knage et Øjeblik efter.

Buggs' smaa Øjne lynede, da han gjorde en uventet Opdagelse. Mellem det øverste Bjælkelag og Hyttens skraa Tag var der et aabent Rum paa fire, fem Tommer; det gik helt rundt om Huset, og Taget støttedes af svære Træblokke, anbragte med Mellemrum. Paa denne Maade er mange af Husene i denne Egn byggede, Aabningen er saa nær ved Tagskægget, at dette beskytter mod Regn og Sne, den giver lidt Lys, naar Vinduerne er lukkede eller ganske mangler, men den tjener især til at skaffe frisk Luft og er i den Henseende meget hensigtsmæssig.

Men som Skydeskaar kan den daarligt bruges, da Tagskægget gør det umuligt at faa Sigte paa dem, der staar nedenfor.

„Det maa være omtrent paa dette Sted, de er ved at lave Blus!" mumlede Buggs, mens han stod midt i Tagkamret, hvor den høje Joe Eggler ikke kunde holde sig oprejst.

Det var en let Sag for Buggs at række Armen ud gennem Aabningen, gennem hvilken Solen kastede et gult Lys. I den udstrakte Haand holdt han Bøssen med Mundingen nedad. Ganske vist kunde han ikke faa Sigte og maatte skyde helt i Blinde. Men han var koldblodig og udregnede omhyggeligt Kuglens Retning. Saa løsnede han et Skud, og aldrig havde han haft mere Held med sig, thi han ramte Røveren lige i Hovedet, netop som Fyren stod bøjet for at sætte en Tændstik til det tørre Kvas og Fyrrekoglerne, som laa under Baalet. Med et forfærdeligt

Skrig fo'r hans Ledsager op, styrtede afsted og standsede ikke, førend han kom ind mellem Træerne, saa ræselsslagen blev han over sin Kammerats gaadefulde Død.

Varnum Howard blev omtrent ligesaa overrasket, indtil Buggs kom ned ad Stigen og forklarede, hvad han havde haft for.

„Jeg tror nok, han fik, hvad han havde godt af," bemærkede Tjeneren, mens han paany ladede sin Bøsse.

„Ja, derom er der ingen Tvivl, jeg hørte ham stønne, da han faldt. Det var et næsten ubegribeligt Held."

„Vist var det heldigt, og det viser dem, at vi ikke sidder her og sover.

Buggs' Bedrift formindskede ikke alene Fjendens Tal, men satte dem ogsaa en gavnlig Skræk i Blodet; thi de to, der skulde sætte Ild paa Baalet, troede, at de var ligesaa sikre som de, der stod i passende Afstand og saà til. Og netop, da de mindst ventede det, kom den dræbende Kugle. Cal Wagstaff og hans Bande kunde ikke begribe det og spurgte Joe Eggler, der selv var saaret, hvordan dette var gaaet til, men Arkansasmanden kunde ikke forklare Sammenhængen.

„De maa have savet Hul i Bjælkerne!"

„Nej, dertil har de ikke haft Tid!" svarede Cal.

„Ja, saa véd jeg ikke, hvordan de Asener har baaret sig ad!" lød det fra Joe i en gnaven Tone.

Sandt at sige var Fyren ret tilfreds, thi Røveren var bleven skudt, da han skulde til at stikke Ild paa hans eget Hus, og skønt Cal havde lovet Skadeserstatning, stolede han just ikke paà Løftet, dertil kendte han Anføreren for godt.

Saa længe hans Hus stod, mente Joe ikke, han havde skellig Grund til Klage, uden over sit Saar, og da det var Benet, Buggs havde ramt, var det ikke saa slemt som mange andre, han havde faaet i Krigen. Men han tog fejl, hvis han troede, at dette Uheld kunde faa Røverne til at opgive Ildspaasæt-

telsen, det bragte dem kun til at gribe Sagen an paa en anden Maade.

XVII.

Saaledes gaar det til i De forenede Staler.

Det var usandsynligt, at man vilde prøve igen at stikke Ild netop paa samme Sted som før, med mindre det gik op for Cal, hvorledes det hele var gaaet til, thi i saa Fald maatte han forstaa, at hans Folk, dersom de passede lidt paa, meget vel kunde udføre det, de havde i Sinde.

Men Howard havde den Tanke, at det næste Forsøg vilde blive gjort ved den anden Ende af Bygningen, der, hvor den store Skorsten befandt sig. Derfor knælede han ned ved Ildstedet og prøvede at flytte et Par Sten, saa at han kunde komme til at skyde gennem Aabningen. Men Murværket var for haardt sammenbrændt og Stenene for tunge. Han kunde ikke faa rokket ved dem.

„Jeg skal nok skyde paa dem ovenfra!“ lovede Buggs, da han saa, at Howard ikke udrettede noget.

„Den Slags lykkes ikke to Gange.“

„Men det kunde skræmme dem væk, og saa var alting i Orden.“

„Ja, ja, saa kan vi prøve.“

Hele tyve Minutter gik, uden at der skete noget. Buggs og Howard holdt stadig Udkig fra Vinduerne; Howard gik en Tur ovenpaa, men indsaa nok, at her kunde intet udrettes.

Fra Bagvinduerne fik de nu og da et Glimt af Angriberne mellem Træerne, men de passede paa ikke at komme indenfor Skudvidde. Fra Vinduerne paa Forsiden saa de Røvernes Heste græsse, thi Bill Leggett havde taget Bidslerne af og var gaaet tilbage til sin Vogn, hvor han formodentlig sad og undrede sig over den mærkelige Standsning i Røvernes Arbejde. Han maatte vel være lidt utaalmodig, thi Dagen gik, og han kunde ikke naa hjem

før langt ud paa Aftenen. Men han havde jo allerede tjent ti Dollars, og det var hans faste Beslutning ikke at rokke sig af Pletten, men følge det Skuespil, i hvilket han mod sin Vilje var kommen til at spille en Rolle.

Medens Howards Blik hvilede paa den unge Fyr, opdagede han, at Bill ikke var alene, men at der ved Forhjulet stod en Mand og talte med ham. Hvor han kom fra, var det umuligt at gætte. Han saa ud som en tilfældig Forbigaaende, der var standset for at spørge, hvad der gik for sig ved den lille Hytte ude paa Marken. Det vilde være rimeligst, om han blev staaende for at se Enden paa Legen, men i Stedet for fjernede han sig hastigt og forsvandt i Retning af Bills Hjem.

„Det er sagtens en Landmand eller Nybygger fra Omegnen," tænkte Howard. „Som de andre er han i Ledtog med Røverne, fordi han ikke tør sætte sig op imod dem, og saaledes gaar det til i De forenede Stater," gentog Howard bittert, „der bliver to skikkelige Mennesker belejrede med Udsigt til at indebrændes eller skydes, fordi de ikke vil finde sig i, at man plyndrer dem til Skindet."

„Aa, vil Herren ikke nok komme lidt herhen?"

Han var øjeblikkelig ved Siden af sin Tjener.

„Kan Herren se ham der?"

Howard havde lagt Mærke til dem, førend Buggs havde spurgt. To Mænd kom forsigtigt listende i Skovens Udkant. Ingen af dem havde Bøsse, men bar en Favnfuld tørre Kviste, Blade, Grankogler og andre brændbare Ting, saa at man ikke kunde tvivle om, at Angriberne paany vilde sætte Ild paa Huset. Denne Gang, som Howard havde tænkt, skulde Baalet tændes ved denEnde, hvor Ildstedet var, det var tydeligt, at de ikke holdt af at gentage deres Forsøg, hvor det forrige Gang var gaaet saa ilde.

Skønt Afstanden var temmelig stor, bad Howard sin Tjener om at holde Vinduet aabent paa Klem, mens han prøvede at skyde. Liggende paa Knæ tog han omhyggeligt Sigte og løsnede et Skud, som ikke

kunde kaldes spildt, thi Kuglen traf det Bundt Kvas, som den forreste af Mændene bar — den spredte de tørre Kviste rundt omkring og sendte begge Røverne ind mellem Træerne i en saadan Fart, at baade Howard og Buggs brast i Latter.

Naturligvis kunde man ikke vente, at dette Skud vilde bringe Ugerningsmændene til at opgive deres Plan, men de gik frem med den yderste Forsigtighed. At de gik frem, var ganske sikkert, men de holdt sig udenfor Skudvidde. En lille Røgsky og Klirren af Glasskaar, som spredtes om i Stuen, viste Forsvarerne, at Røverne ogsaa vovede et Skud — men de var ikke farlige, da baade Buggs og Howard passede paa ikke at udsætte sig.

Howard laa paa Knæ ved Ildstedet og lyttede. Fem, ti Minutter gik, saa hørte han endelig en Lyd, som om noget skrabede ganske let hen over de store Sten, der dannede Grundvold for Ildstedet. Howard vinkede Buggs hen til sig:

„Nu er de her igen," hviskede han, „maaske kunde vi prøve at skyde paa dem."

Buggs fo'r op ad Stigen med Pistolen i Haanden. En af de svære Bjælker hindrede hans Bevægelser en Del, men han fik alligevel Haanden ud, sigtede saa godt, det lod sig gøre, og løsnede to hastigt paa hinanden følgende Skud. Howard lyttede i stor Spænding, men hørte ikke nogen Stønnen som forrige Gang. Buggs havde skudt fejl, som man kunde vente. Han trak hurtigt Armen til sig og lyttede. Saa besluttede han at gøre et nyt Forsøg, sigtede denne Gang lidt mere til venstre og brændte løs.

Men nu var Røverne blevne kloge af Skaden. De opdagede, hvor Faren truede, traadte lidt tilbage fra Baalet og saa op. Den ene havde en lang Kæp i Haanden. Da Revolveren igen kom frem, løftede Fyren rask sin Kæp og gav Buggs et saa haardt Slag over Fingrene, at Pistolen faldt ned paa Jorden. Buggs blev højst forbavset. Skæbnen havde vendt sig saa pludseligt, at han maatte samle sig et helt Minut, inden han forstod, hvad der var foregaaet.

En klukkende Latter nedefra bragte ham i fuldstændigt Raseri. Han styrtede ned ad Stigen, ind til Howard og meldte, hvad der var tilstødt ham.

„Lad mig faa Deres Pistol! Jeg vil skyde dem begge to. Lad mig komme ud og det straks, for dette er mere, end et kristent Menneske kan udholde.“

„Naa, naa! Bare rolig! Det var uheldigt — men De gør det værre! Dersom De igen prøver, knuser de sagtens Haanden paa Dem med en Kugle!“

Buggs fo'r rundt i Stuen som en Gal og vilde ikke høre paa, hvad hans Herre sagde. Han rasede nu imod sig selv, fordi han havde mistet det eneste Skydevaaben, han ejede. Det saa jo ud, som om alt havde sammensvoret sig mod hans Herre og ham. Omsider segnede han om paa en Stol, idet han stønnede:

„Det nytter ingen Verdens Ting. Det er ude med os! Vi har jo ingen Plads her! Vi skulde meget hellere gaa ud og faa Ende paa det! Men de skal have et Par Skaller, inden de faar mig smidt, det er vist!“

Howard lod ham sidde og rase, medens han gik hen til Ildstedet og lyttede. Han hørte Stemmer og en sær knækkende Lyd, som han altfor vel kendte. Nu havde Røverne faaet tændt Ild i det tørre Kvas, og Hytten vilde snart være omspændt af Flammer.

„Buggs,“ sagde han i en forbavsende rolig Tone, „her har De min Pistol, men De maa love mig ikke at løsne et Skud, hvis De ikke er sikker paa at fælde Deres Mand.“

Buggs var nu nogenledes kommen til Hægterne, skønt han skar Tænder ved Tanken om sit Uheld før. Han tog Revolveren og nikkede for at vise, at han vilde lystre sin Herres Befaling.

„Jeg tror ikke, vi kan gøre andet end vente her, til vi drives ud.“

„Og hvad saa?“

„Saa maa vi slaas for Livet.“

„Og slaas, saa vi kan være det bekendt!“

Nu mærkede de begge to, at der lugtede af Røg i Stuen, skønt det var dem umuligt at afgøre, om der var Ild i Bygningen, eller om det endnu kun var Kvaset, der brændte.

Howard krøb op ad Stigen, indtil hans Hoved var oppe i Soverummet, hvor tynd blaa Røg listede sig ind under Tagskægget, medens Ilden buldrede udenfor. Dog mente han, Bjælkerne kunde taale en Del Varme, inden de rigtig fængede, da de var saa tykke.

Nu hørte han nogen raabe langt borte, og Mændene dernede svarede, men han opfangede ikke Ordene. Han anede, der blev forlangt mere Brændsel, og det viste sig, at han havde gættet rigtigt, thi straks efter kunde han skelne, hvad der blev sagt.

„Joe sagde, at Huset var saa tørt som Trøske, og at det vilde futte af, bare man satte en Tændstik til."

„Naa, Bjælkerne maa da have Tid til at varmes en Smule!"

„Saa maa de snart have faaet nok, synes jeg!"

„Det ser saadan ud. Cal vil have fat i den Knægt, der gav ham den Lussing i Aftes, ham er han mest ivrig efter."

„Aa, vi skal nok pille dem ned begge to, naar de kommer ud af Røg og Ild. Halløj derinde!"

Howard gad ikke svare dette Tilraab. Deres Stilling var saa forfærdelig, at han ikke var oplagt til at veksle et Ord med Røverne. Han stod kun og ventede paa det Øjeblik, da der virkelig gik Ild i Væggen.

Pludselig slikkede en rød Ildtunge ind under Tagskægget; de tyndere Sparrer fængede førend de mægtige Bjælker, der dannede Husets Vægge, men inden Ilden rigtig tog fat i Gulvet, fik Howard den kvalt ved at rulle et af Joes Sengetæpper sammen og stoppe det i Aabningen under Tagskægget. Mens han gjorde dette, mærkede han, hvorledes Heden sved hans Hænder, og der kom saa megen Røg ind i Stuen, at han knap kunde trække Vejret.

Nu saa han sig om efter Vand. Der fandtes ikke en Draabe, og da han vendte sig om, var der paany Ild i Taget.

„Det nytter ikke at stride imod længer," mumlede han. „Bjælkerne er ved at fænge, og om et Øjeblik bliver dette en formelig Bageovn."

Med disse Ord gik han ned ad Stigen; der var mindre Røg i Stuen, og Luften var ogsaa køligere.

„Hvad mener Herren?"

„Jeg mener, at vi nu maa gøre vort sidste Forsøg paa at slippe herfra med Livet."

„Hvordan det?"

„Her er kun en Udvej: jeg aabner Døren, og vi styrter ud."

„Men hvor stiler vi hen?"

„Aa, det er saamænd lige meget. Der er lige megen Udsigt til Frelse, hvad Retning vi vælger. Vi kunde jo se at naa deres Heste og flygte paa dem — dersom de ikke var saa langt borte."

„Og desforuden rider jeg som en Ildtang paa en So," bemærkede Buggs.

„De vilde sagtens ogsaa skyde os ned, inden vi kom halvvejs over Marken. Hold De Pistolen parat, saa tager jeg Bøssen, den er jo ladt til Mundingen!"

Howard kastede hurtigt et Blik ud ad Bagvinduerne. Der var ikke et Menneske at se. Heller ikke udenfor Døren saa han Røverne, men kun Bill Leggett, der stadig holdt oppe paa Vejen som interesseret Tilskuer.

„Kom saa."

Howard tog den svære Bom fra, løftede Klinken og trak Døren indefter. Nu skulde den afgørende Kamp staa, og i næste Øjeblik havde de Belejrede forladt deres uholdbare Fæstning.

XIX.

Men saaledes gaar det ogsaa til i De forenede Stater!

Næppe var Varnum Howard og hans Tjener traadt ud af det brændende Hus, før en Geværsalve drønede gennem Luften. Det lød, som om der affyredes i det mindste en Snes Skud paa én Gang, men ingen af Flygtningene blev ramt, ja ingen af Kuglerne gik forbi dem.

Og det var i Grunden slet ikke saa mærkeligt, thi ingen af Riflerne sigtede paa dem.

Howard havde besluttet ikke at udmatte sig og Buggs ved en unyttig Flugt over Marken, men blive staaende Ryg mod Ryg i Nærheden af Hytten; Kampen vilde sandsynligvis være endt i Løbet af faa Minutter. Derfor gik de kun et lille Stykke frem, før de gjorde Holdt. De var lidt blege begge to, men fast besluttede paa ikke at give Køb; thi ingen af dem var bange for at se Døden under Øjne; ja, i denne frygtelige Stund var Buggs' Blik for det Komiske saa aabent, at han med et bredt Smil bemærkede:

„Naa, det er ellers den stiveste. De Fjols kan nok ikke ramme et Hus, naar det spadserer lige op i Næsen paa dem."

Nu kom en af Røverne i fuld Fart om Hjørnet og styrtede afsted hen til Hestene. Skønt han holdt Bøssen i Haanden, bekymrede han sig aldeles ikke om de to, der knap kunde tro deres egne Øjne, da de saa ham fare forbi uden Hat med det lange sorte Haar flagrende i Vinden. Det var tydeligt, at han løb for at redde Livet.

Et nyt Skud lød, den flygtende Røver rakte begge Hænder i Vejret, drejede sig helt rundt og styrtede saa om; han rørte ikke en Finger, thi han var stendød.

„Hvad i Himlens Navn betyder dette!" udbrød Howard. „Der maa jo være nogen, der er i Færd med at ødelægge Cal Wagstaff og hans Bande!"

„Ja, det er ogsaa min Mening!“ forsikrede Buggs.

Skydningen fortsattes bagved Hytten, men nu lød den mere spredt og tabte sig efterhaanden mellem Træerne. Howard satte sig i Bevægelse for ogsaa at komme bagom Huset, men havde knap gjort en Snes Skridt, førend han standsedes af Raabet:

„Op med Hænderne!“

Han adlød uvilkaarlig, men kunde ikke fatte, hvad her gik for sig. Buggs stod aldeles lamslaaet, men en Gentagelse af Befalingen rungede gennem Luften i en endnu mere bydende Tone, og da Howards Stemme gav Buggs samme Opfordring, lystrede han sin Herre.

„Denne Gang har vi jer endelig, lille Børn!“ raabte den, der saa pludselig havde standset deres Flugt, idet han stadig sigtede paa dem med sin Riffel. Inden han havde udtalt, kom flere bevæbnede Mænd tililende, alle til Fods og i livligt Jagthumør.

„Overgiver I jer?“ spurgte den Første, der saa ud som en ganske almindelig Civilist.

„Synes De ikke, det ser saadan ud?“ svarede Howard, „men vi kunde maaske faa at vide, til hvem vi overgiver os,“ vedblev han; nu havde han en Anelse om, hvad der var foregaaet og endnu foregik for hans Øjne.

„Til Dommer Dan Dabney og hans Folk!“

„Gud være lovet!“ udbrød Varnum med en inderlig Overbevisning, der i den Grad overraskede Rettens Haandhæver, at han tabte sin Bøsse og greb fat i Buggs for ikke selv at gaa paa Næsen.

„Er De ikke med i Cal Wagstaffs Bande?“ lød det nu fra Manden, og inden Howard kunde forsvare sig mod denne Beskyldning, kom to andre til.

„Nej, det er de to Fremmede.“

„Den, der vover at sige, jeg er mingeleret op i den Flabs Optøjer, han skal faa paa Snuden, og det i en Gesvindighed!“ sagde Buggs, der allerede havde faaet den ene Arm ud af Jakken, „det er nok muligt, at jeg er Nævekæmper og Indbrudstyv og Røver, men jeg har inte noget at skaffe med Krapyl af den Kaliber. Kom an!“

Manden, til hvem denne venlige Opfordring rettedes, var sine seks Fod høj og vilde øjeblikkelig have gaaet løs paa Buggs, hvis Howard ikke i en barsk Tone havde befalet sin Tjener at holde sig i Skindet. Nævekæmperen adlød med en dybt fornærmet Mine; hans Følelser krænkedes ved saaledes Gang paa Gang at faa sin Fornøjelse spoleret.

Man erindrer maaske, at en af Cals fem Følgesvende den foregaaende Aften havde talt om „Dommer Dan“, og at Røverhøvdingen havde ladet haant om Advarslen. Men Krukken gaar saa længe til Vands, at den endelig kommer hjem uden Hank! Dommeren var en modig Mand og forstod til Fuldkommenhed at haandtere Bøsse og Pistol. Han var ny i Embedet, og det var hans Ærgerrigheds Maal at faa Ram paa Cal og hans Bande, hvis frække Røverier var en Skamplet paa Staten Arkansas' gode Navn og Rygte.

Han udsøgte tolv Mænd, der var lige saa dristige og dygtige som han selv, og de havde længe ligget paa Lur efter Lejlighed, som kom med den sidste Togplyndring. Da Natiltoget til Arkville bragte Efterretning om Cals sidste Bedrift, var Dommeren i Seng, men han fo'r øjeblikkelig op og sendte Bud til sin Stab, at den ved Daggry maatte være færdig til Udrykning. Paa samme Tid forsikrede han dyrt og helligt, at han ikke vilde vise sig i sin Fødeby, førend han havde dræbt eller fanget hver en af Cals Bande.

Og han holdt Ord. Dommeren havde akkurat lige saa mange med som Cal, da han angreb Toget, altsaa tretten paa hver Side. De havde næppe sat sig i Bevægelse, før en fjortende Rytter sluttede sig til dem og med et Nik til Dommer Dan red hen ved Siden af ham. Ingen af de øvrige kendte Manden, men naar han var Ven med Anføreren, behøvedes ikke mere.

Den Fremmede var en af Cal Wagstaffs Bande, som man havde bestukket eller skræmmet til at forraade sin Anfører, og som nu førte Rettens Folk til

den gamle Erastus' Hytte, hvor de fik en forvirret Beretning om det, der var forefaldet. Negeren havde ganske vist sovet, mens Howard underhandlede med Cal, men han havde set den Fremmede komme og vidste, at Røveren var draget ud for at fange ham.

Hos Jash Leggett fik man langt fyldigere Oplysninger. Paa en endnu uopklaret Maade havde Cal faaet sine elleve Følgesvende sammenkaldte og forfulgte ivrigt to Mænd, som efter Onkel Jash's Forklaring skulde køres til Arkville af hans Søn Bill. Dommeren kunde ikke rigtig komme til Bunds i Sagen, men Sporet var frisk nok, og han begav sig straks afsted. Da de fik Øje paa Bill Leggett og hans Køretøj, holdt de an, og den forhenværende Røver spurgte, hvad her var paa Færde. Bill meddelte uden Tøven, at Cal og hans Bande var ved at indebrænde de to Flygtninge, der forsvarede deres Liv. Nu steg Dommeren og hans Folk af Hestene, og ved en omgaaende Bevægelse lykkedes det dem gennem Skoven at nærme sig til Joe Egglers Hytte, hvor de pludselig befandt sig midt i Banden, og hvor den tapre Dommer gik frem med overvældende Kraft og Hastighed. Netop som Røverne stod og ventede paa at skyde Howards og Buggs, angrebes de med uimodstaaeligt Raseri.

„Jeg haabede, jeg skulde faa dræbt dem alle tilhobe," forklarede Dommer Dabney til Howard efter at have hørt dennes Historie og hjerteligt trykket ham og Buggs i Haanden, „men det lykkedes desværre ikke."

„Var der nogle, der undslap?"

„Nej, ikke en. Men naar de Fyre rækker Hænderne i Vejret, er det ikke muligt at skyde dem ned. Jeg havde netop faaet Sigte paa Cal Wagstaff, da han opdagede mig, og straks ragede han op efter Stjernerne, mens han brølede om Naade som den Kujon, han er. Han havde saa ofte truet med at tage Pippet fra mig, hvis vi mødtes. Nu tilbød jeg at slaas med ham i Enekamp, men det var der ikke Tale om. Der er ikke mere Pluk i ham end i en tiaars Dreng.

Vi har seks Fanger. De har gjort det af med en og saaret en anden, for ikke at tale om Joe Eggler, hvis Hytte brænder derhenne.“

Howard kastede et Blik paa de fangne Røvere. Som han formodede, delte Gustav Hazen Skæbne med sin Anfører; han havde ogsaa været saa ivrig efter at overgive sig, at man havde maattet føje ham.

„Og saaledes gaar det — heldigvis — ogsaa til her i de Forenede Stater!“ udbrød Howard, efter at han havde faaet Forklaring over det lykkelige Sammenstød af Omstændigheder, der havde bragt Dommer Dan til hans og Buggs' Undsætning lige i det kritiske Øjeblik.

„De var rigtignok i en slem Knibe,“ bemærkede deres Frelser, „men jeg kan ikke rigtig forstaa, hvorfor Cal var saa ivrig efter at fange Dem?“

Howard ansaa det ikke for klogt at fortælle hele Sandheden.

„Han sagde, jeg kunde gaa, dersom jeg vilde overlade ham min Tjener.“

„Naa — ja, han ser min Sandten ud, som om han passede godt i Banden!“ lo Dommeren.

Buggs gjorde atter en Bevægelse, som om han vilde trække i Skjorteærmer.

„Han og Buggs kom iaftes op at kævles i den sorte Erastus' Hytte, og min Tjener smurte ham igennem. Wagstaff vilde have skudt ham, hvis Buggs ikke havde slaaet ham Pistolen ud af Haanden, saa at han var værgeløs.“

Dommeren forstod ikke rigtig denne Beretning, men han var for høflig til at udfritte de to Fremmede.

„Ja, ja da, men nu haaber jeg, vi ikke mere skal faa Vrøvl af Cal og hans Bande; de har plyndret Posttog, og Staterne vil nok tage sig af dem i temmelig lang Tid. Vil De være saa elskværdig at give mig Deres Adresse?“

Howard tog et af sine Kort, skrev: „Grand Pacific Hotel, Chicago“ og rakte det til Dommeren.

„Jeg antager, at vi bliver der i de kommende Uger;

Breve vil altid naa os, naar de adresseres til Grand Pacific Hotel, og jeg skal med Fornøjelse holde mig til Deres Raadighed som Vidne — hvis jeg da er her i Landet, naar Sagen kommer for.“

„De er altsaa ikke Amerikaner?“

„Nej, mit Hjem er i London; jeg er kun herovre i Anledning af Verdensudstillingen.“

„Jeg kan ikke sige, De har valgt den hurtigste Vej til Chicago; men saa har De jo oplevet et og andet paa Turen.“

„Aa ja, næsten mere end behageligt er — men naar Enden er god, er alting godt.“

„Jeg tror ikke, vi behøver at ulejlige Dem, Hr. Howard, vi har Masser af Vidner her i Omegnen. Disse Slubberter fortjener streng Straf for denne sidste lille Historie, men deres Synderegister er stort ogsaa uden den. Jeg véd aldeles ikke, naar Forhøret begynder, men De skal ikke bekymre Dem om denne Sag. Jeg ser, De og Deres Tjener er til Fods — hvordan agter De at naa Arkville?“

Howard saa sig om efter Bill Leggett; han mente, Knøsen kunde køre dem Resten af Vejen, især da han allerede havde modtaget sin Betaling. Men Bill havde sandsynligvis ment, han vilde faa Ubehageligheder, dersom han ikke vendte Næsen hjemad, og saa saare han havde været Vidne til Røvernes Nederlag, lod han Hestene trave af Sted, ligesaa rask de vilde.

„Vi har hver sin Hest,“ sagde Dommeren, „foruden dem, vi tog fra disse nydelige Fyre, saa De behøver sandelig ikke at gaa til Fods...“

„Nej, maa jeg ikke frabede mig alskens Rytteri,“ faldt Buggs ham hovedrystende i Talen. „Jeg prøvede en Gang den Sport og gik paa Hovedet over Halsen paa Krikken, saa jeg nær havde slaaet Faconen af mig. Herren kan ride, om det passer Dem, men jeg gaar paa mine Ben.“

„Jeg har forstaaet, at der kun er en god Milsvej til Byen gennem Skoven, og at Stierne ikke er vanskelige at finde.“

„Det er ganske rigtigt, men det skal være mig en Fornøjelse at køre Dem et Stykke Vej.“

„Tusind Tak, men jeg vil gerne spasere den Tur, det er køligt og behageligt at gaa, og vi naar sagtens Byen, inden det bliver helt mørkt.“

„Ja, sikkert, naar De kun ikke forvilder Dem, men gaar ad den rigtige Sti!“

„Vi vover i alt Fald Forsøget.“

Førend Varnum Howard skiltes fra sine nye Venner, overleverede han dem den Bøsse, han havde taget fra Cal Wagstaff. Den var ikke hans Ejendom, og han havde heller ikke Brug for den. Det var saa besværligt at finde den Pistol, Buggs havde tabt, og han brød sig saa lidt om dette Vaaben, at man ikke søgte efter den, saa at de to kun ejede én Revolver, da de begav sig paa Vej til Arkville gennem Skoven.

Det var en lang og temmelig trættende Vandring, der blev endnu besværligere, fordi de flere Gange kom paa gal Vej, saa at Natten allerede var brudt frem, da de omsider kom ud paa en bred Landevej, der gik forbi en stor nymodens Bygning midt i en udstrakt Have fuld af Blomster og Planter. Den store, smukke Bygning virkede temmelig overraskende efter den lange Vandring gennem den ensomme Skov, hvor de hverken havde set Mennesker eller Huse. Det var en Mellemting mellem Villa og Slot, den laa alene og maatte tilhøre en velhavende Mand, thi alle Omgivelser havde et rigt og forfinet Præg.

„Her vil vi gaa ind og spørge om Vej,“ bemærkede Howard og stod stille paa Landevejen. „De kan vente her paa mig, jeg kommer straks tilbage.“

Med disse Ord aabnede han Gitterdøren, vandrede op ad Grusgangen og skulde lige gaa op til den store overdækkede Veranda, da han saa, at Gardinerne var trukket fra Vinduerne, der gik helt ned til Jorden, saa at man havde Indblik i en stor, smukt møbleret Dagligstue, hvor en Dame sad ved et Bord og læste i en Bog. Hun vendte Siden til Howard, og Lampen skinnede paa hendes Ansigt og Figur, saa at de fremhævedes i fuld Belysning. — Aldrig

saa snart faldt den unge Mands Øjne paa hende, før han tog efter Vejret, som skulde han kvæles, idet han udbrød:

„Du gode Gud! Det er jo Frøken Neville!“

XX.

Hvilken Vej?

Howard stod som lamslaaet af Forbavselse over dette Syn, der forekom ham saa ufatteligt, at han var ved at tvivle om sine egne Øjnes Vidnesbyrd. Som ovenfor er bemærket, røbede alle Omgivelserne, at Huset maatte være beboet af rige Folk. En stor Lampe, der oplyste Stuen lige hen i Krogen, viste et smukt Klaver i den anden Ende af Værelset med en Masse Noder liggende paa Laaget og paa Nodestolen, paa Væggene hang Malerier, og der manglede hverken de brogede Tæpper og Draperier eller de polstrede Møbler, der er uundværlige i velhavende og forfinede Menneskers Opholdsværelser.

Paa Midterbordet laa Bøger spredte mellem Nipsgenstande, og i en bred, magelig Lænestol sad den unge Dame fordybet i Læsning. Under Lampens Silkeskærm flød et gyldent Lys ned over hendes Bog og Skikkelse og betog den unge Mand enhver Tvivl, men gjorde ham tillige saa forvirret og urolig, at han rent glemte, hvorfor han var gaaet hen til Huset, og ikke tænkte paa at gribe fat i den store, gammeldags Dørhammer. Den unge Pige vendte Profilen til; han lagde Mærke til Hovedets fuldendte Form med det rige, blanke, sorte Haar, som var samlet i en stor Knude lavt nede i Nakken, han saa den lille, let bøjede Næse, de fine, regelmæssige Træk, den slanke, yndefulde Skikkelse, og atter maatte han indrømme, at Muriel Neville var den mest indtagende, den skønneste Kvinde, han nogensinde havde set.

Men hvorfor sad hun her i den afsidesliggende lille By, naar hun i St. Louis havde sit Hjem, som

hun havde været saa ivrig efter at naa, da de skiltes i New York? Hun kunde naturligvis have en saadan Masse gode Grunde, at den unge Mand end ikke forsøgte at gætte en eneste!

Da han havde fattet sig efter den første Overraskelse, vilde han have banket paa — rakte allerede Haanden ud efter Dørhammeren, men saa betænkte han sig af en Grund, der kunde synes lidet vægtig. Han havde haft en Del mærkelige Oplevelser og vidste med sig selv, at hans Paaklædning umuligt kunde være saa omhyggelig, som han ønskede, naar han skulde gøre en ung Dame sin Opvartning. Hans Bagage stod i Arkville, derfor besluttede han at opsætte sit Besøg, til han havde klædt sig om paa Byens Hotel, og gik med sagte, forsigtige Skridt ned ad Gangen til Gitterporten, paa hvilken Buggs støttede sig.

„Det var godt, Herren blev udenfor!“ bemærkede han, idet han rettede sig.

„Hvorfor det?“

„Fordi hun sidder derinde! Og Pokkers køn, det er hun!“

„Jeg troede ikke, De kunde genkende hende herfra,“ sagde Howard, medens han saa sig om. Det ærgrede ham, at Buggs havde saa gode Øjne, thi han kendte jo de Fordomme, hans Følgesvend nærede mod den unge Pige, og netop nu, da hans egen Tillid til hende atter var rokket, ønskede han ikke, at Buggs skulde se, hun var i Nærheden.

„Jeg foretrækker, at vi ikke behandler dette Emne,“ sagde han derfor i den Tone, der plejede at bringe Buggs til Tavshed.

De vandrede nu videre en kort Tid i Tavshed, før de fik Øje paa mange Lys. En Dreng, de mødte, meddelte dem, at de befandt sig i Udkanten af Arkville, en By paa en 2—3000 Indbyggere. Lidt længere hen kom de ind i Hovedgaden og naaede snart en gammeldags Kro, hvor alle Rejsende fandt Ly, lige siden Arkansas var bleven Territorium.

Som de nok havde tænkt sig, var hele Byen fuld

af Stolthed og Glæde over, at dens Dommer havde fanget Cal Wagstaff og hans Bande. Røverne sad allerede under Laas og Lukke i Stadsfængslet, og man holdt skarp Vagt over dem, skønt der vist ikke var stor Fare for, at nogen vilde hjælpe dem til at undvige, da hele Banden var falden i Hænderne paa den tapre Dan Dabney og hans Mænd. Saa saare Howard og Buggs havde hentet deres Bagage paa Banegaarden, holdt de sig inden Døre, thi de mærkede nok, at man kendte en Del af deres Oplevelser, og ingen af dem havde Lyst at blive Genstand for Mængdens Hyldest.

Det første, Howard tog sig for, var ved Telegrafens Hjælp at skaffe sig Penge, derefter gik han ind paa sit Værelse og lod Buggs passe sig selv:

Den unge Mand trængte til at være alene med sine Tanker, thi han havde sjældent følt sig mere forvirret. Efter nogen Overvejelse besluttede han at gaa til en Barber, klæde sig om og spasere ud til den Villa, hvor han havde set Frøken Neville — men da han en halv Timestid senere stod foran Gitterporten, var alting lukket og slukket, skønt det var saa tidligt, at han ikke kunde tænke sig Muligheden af, at Familien allerede skulde være gaaet til Ro.

Men selv om han paany havde set Muriel sidde ved Bordet, vilde han ikke have aflagt hende et Besøg, thi han kunde ikke berolige de pinefulde Tanker og den nagende Tvivl, der var nær ved at gøre ham ganske forstyrret i Hovedet.

Han gennemgik i Tankerne deres første Møde i Afrika, deres fornøjelige Kammeratskab, da de red ud til Pyramiderne sammen. Saa kom den pludselige Adskillelse og deres andet Sammentræf om Bord paa „Lucania“ straks efter Afrejsen fra Liverpool. Og da var det, den afskyelige Mistanke havde sat sig fast i hans Sjæl som et Dolkestød. Han havde betroet hende Diamanten; hun havde bragt den til sin og Tantens Kahyt og var bleven altfor længe borte. Hvad havde hun talt om, hvilke

Planer havde hun og Tanten lagt, og hvordan stod disse to tilsyneladende hæderlige Damer i Forbindelse med Slynglen Hazen? Alle disse Spørgsmaal susede om i den stakkels forelskede unge Mands Hoved og ødelagde i Bund og Grund hans Sjælefred.

Han kunde ikke med sin bedste Vilje forklare den Kendsgerning, at hun havde talt fortroligt med Hazen, derefter behandlede hun ham som en Fremmed, og endelig havde Howard selv truffet ham midt i Cal Wagstaffs Bande! At han var en farlig Forbryder, derom kunde der ikke være Skygge af Tvivl, og kunde hun være den, han ønskede og haabede, hvis Gustav Hazen var en Ven af hende?

En anden Kendsgerning øgede nu hans Mistanke. Hun befandt sig i den Egn, hvor Røverne i længere Tid havde huseret. Hun havde sagt ham, at hun boede i St. Louis, hvorfor var hun da saa langt fra sit Hjem og saa nær ved Røverbanden, at hun med Lethed kunde sætte sig i Forbindelse med dens Medlemmer?

Dersom Howard havde været tyve Aar ældre, vilde han med Koldblodighed have vejet alle disse Beviser mod den unge Dame, hvis Skønhed havde gjort saa mægtigt et Indtryk paa ham. Nu lød en advarende Stemme i hans Indre: vend om, inden det er for silde! Og da han aldeles ikke stolede paa sig selv, naar han kom under Paavirkning af Muriels dejlige Øjne, adlød han Advarslen og styrede sine Skridt mod den gamle Kro.

„Jeg vil gaa derud i Morgen, saa hun kan se, at jeg véd mere, end hun tror, selv om jeg ikke kender hele hendes Hemmelighed. Det er jo muligt, at hun tilstaar alt, nu da hendes Ven er fanget, og saa er hun maaske lidt forsigtigere i Fremtiden.“

Alt det var udmærket, men det brændende Spørgsmaal var alligevel ikke løst. Vilde hun ikke bruge sin Magt over ham og spinde ham ind i Nettet saa fast, at han glemte Pligt og Ære over den Lidenskab, han nærede for hende? Kort at melde: Ho-

ward led den Aften alle de Kvaler, en hæderlig ung Mand udstaar, naar han frygter for at have givet sit Hjerte til en Kvinde, der er uværdig til hans Kærlighed.

Den sunde Fornuft tilraadede ham at forlade dette Sted paa staaende Fod og for bestandig vende Ryggen til Arkville, men hver Gang Fornuften havde faaet Overtaget, vaagnede hans Kærlighed, og Kampen begyndte forfra.

Uden at skænke sin trofaste Følgesvend en Tanke faldt han omsider i en urolig Søvn, der varede til Daggry. Saa vaagnede han ved at høre Regnen plaske mod Ruderne. Vejret var saa koldt og raat, at det virkede nedtrykkende paa Howards urolige Sind. Det første, han gjorde, var at stikke Haanden ind under sit Hovedgærde, hvor han, inden han faldt i Søvn, havde skjult Safiansæsken med „Solens Øje".

„Der kan ikke være Tvivl om, at Buggs og jeg er de eneste, der aner, at jeg har den kostbare Sten, thi i modsat Fald vilde man nok have forsøgt at stjæle den fra mig i Aftes."

Da Howard kom ned ad Trappen, fandt han sin Tjener ventende i Forstuen.

„Toget nordpaa gaar om en halv Time, at Herren véd det! Vi har akkurat Tid til at faa Frokost, dersom vi vil med!"

Howard havde endnu ikke fattet nogen Beslutning, men nu udbrød han i en fast Tone:

„Lad Kufferterne øjeblikkelig blive ekspederede til Banegaarden, saa kommer vi selv bagefter."

„Jeg véd ikke, om jeg her bærer mig klogt ad," tænkte han ved sig selv, idet han gik ind i Skænkestuen, „men jeg haaber det. Alligevel vilde jeg gerne have set hende, bare for at lade hende vide, at jeg har mærket mere, end hun aner, men nu er det for silde."

Dersom han havde drømt om de Følger, hans Besøg i Villaen den Morgen vilde have faaet, var han sikkert bleven i den lille gamle Stad, men det

hænder kun altfor ofte, at man lader Lejligheden slippe sig af Hænderne, naar man blot behøver at gøre en Bevægelse for at gribe Lykken eller afsløre en Hemmelighed, der kan faa afgørende Indflydelse paa Ens Skæbne.

XXI.

En overraskende Opdagelse.

Varnum Howard og hans Tjener kom til Chicago Tirsdagen den 15. Avgust 1893. De fik straks en Forsmag paa den Forøgelse i Trafiken, som foraarsagedes af Verdensudstillingen, thi det var aldeles umuligt for dem at faa Plads i Sovevognene, derfor maatte de tilbringe Natten, som de kunde bedst, og de naaede den store Stad i en alt andet end behagelig Tilstand efter den lange trættende Rejse.

Howard mindedes, at han skulde møde Frøken Neville og hendes Tante i den sidste Uge af Avgust, saa at han havde omtrent fjorten Dage til sin Raadighed. Han var ikke ganske vis paa, at h u n vilde holde sit Løfte; han havde en Anelse om, at hun efter det Uheld, der var tilstødt deres fælles Rejsekammerat Gustav Hazen, muligvis ikke var oplagt til at besøge et Sted, hvor der var Liv og Lystighed. Men han, Howard, vilde i ethvert Tilfælde være paa Pletten, som de havde aftalt.

Heldigvis fik han Værelse paa Grand Pacific Hotel, og han indrettede sig paa at blive der i det mindste en to—tre Uger. Det var en Slags Lettelse at have ordentligt Tag over Hovedet efter den megen Omtumlen. Med Hensyn til den vidunderlige Diamant mente han endnu, at han vilde udstille den, men inden han tog en endelig Bestemmelse, syntes han, det var bedst, han tilbragte et Par Dage med selv at betragte det store Verdensmarked.

Buggs var overmaade tilfreds med Byen, og hans Herre lod ham have megen Frihed, men bad ham paa det bestemteste at tilbringe Natten i Hotellet, da han var ængstelig for, at hans Tjener skulde komme i Forlegenhed.

„De kan gøre, hvad De lyster, Buggs," sagde han, „men pas dog lidt paa, thi Chicago er en livlig By nu for Tiden."

„Ja, det har jeg allerede mærket, og det er, hvad jeg kan lide! Det skulde ikke undre mig, om jeg her træffer paa Folk, der forstaar at bruge deres Næver."

„Det kan De være vis paa, men jeg vil blot anmode Dem om at holde Dem i Skindet, hvis det ellers er Dem muligt."

Buggs blinkede listigt til sin Herre og gjorde en saa morsom dukkende Bevægelse med Hovedet, at Howard ikke kunde bare sig for at le, mens han fulgte den anden med Øjnene, idet han fjernede sig.

„Dersom han skulde blive borte for mig," tænkte Howard, „maa jeg sagtens lede efter ham paa Politistationerne, eller han bliver bragt hjem til mig i Stumper og Stykker."

Efter megen Overvejelse besluttede Howard at bringe sin Skat til det store Juvelerfirma Starr og Mincus i Adamsgade og bede dem gøre ham den Tjeneste at opbevare „Solens Øje" nogle Dage, thi han vidste, at Udstillingen havde lokket mange farlige Tyve til Chicago, og han ansaa Hotellets Pengeskab for mindre sikkert end den berømte Diamanthandlers. Hr. Mincus, der modtog ham, var en svær, midaldrende Herre med glatraget Ansigt, Guldbriller og skaldet Hoved. Hans Hæderlighed var hævet over enhver Tvivl, og hans Ord og Optræden vakte straks Tillid hos den kostelige Diamants Ejermand.

„De vil gøre mig en stor Tjeneste ved at kaste et Blik paa „Solens Øje", inden De gemmer den," bad Howard, idet han rakte Juveleren Etuiet.

Hr. Mincus trykkede behændigt paa Fjederen og brød ud i Forbavselse, da Laaget fløj op.

„Det maa jeg sige! Det er en vidunderlig Sten! Jeg har aldrig set Mage til den!"

„Ja, deri har De vist Ret, saa vidt jeg véd. Den vejer halvfjerdsindstyve Karat og er af reneste Vand."

„Det anslog jeg den til," bemærkede Hr. Mincus uden at undersøge den med Forstørrelsesglasset. „Der

gives ganske vist større Diamanter, men ikke ret mange."

„Hvilke mener De f. Eks.?"

„Aa!" svarede Diamanthandleren, idet han lukkede Æsken og saa vist paa den unge Mand, „der var først Stormogulen, samme Slibning som Deres, men fire Gange saa stor, 220 Karat, men den er for længe siden forsvunden, saa er der Orloffdiamanten, 194 Karat, den skønne Regent- eller Pittdiamanten, 136½ Karat, „Kohinor" som oprindelig var uhyre stor, men som efter Slibningen ikke er fuldt 400 Karat. De kender selvfølgelig alle disse Stene. Mange tror, at baade Kohinor og Orloffdiamanten er Stykker af Stormogulen."

Howard lyttede med Interesse til Hr. Mincus og nikkede med Hovedet.

„Alle disse Stene kommer jo fra Indien, ikke sandt?"

„Ja, det tror jeg."

„Den forhenværende Kejser af Brasilien paastod jo, at han ejede en Diamant, der var større end alle dem, De her omtaler."

„Ja, men der er Tvivl om den brasilianske Diamants Renhed, og Don Pedro var altfor ængstelig til nogensinde at lade den undersøge af kyndige Mænd. Er Deres Diamant ogsaa fra Indien?"

Howard fortalte Historien om „Solens Øje", og nu var det Hr. Mincus, der lyttede.

„Det har ofte slaaet mig, at man kunde skrive højst underholdende Beretninger, dersom man kunde følge saadanne Diamanter, fra de graves ud af Minerne og til Nutiden. Vi kender delvis flere Historier, der bestandig er fulde af Vold og Blod og Forbrydelse, men jeg tror ikke, man fuldkomment er paa det rene med nogen Stens Levnetsløb, om man ellers tør kalde det saaledes."

„Saaledes gaar det netop med „Solens Øje"."

„Men undskyld, er det ikke noget dristigt af Dem, Hr. Howard, at gøre denne lange Rejse med en saa kostbar Sten?"

„Jo, derom er der ingen Tvivl, jeg har allerede flere Gange angret min Ubesindighed.“

„Men hvorfor gjorde De det da?“ spurgte Hr. Mincus med et venligt Smil.

„En gammel Ven af Fader, en Købmand i New York, raadede mig ivrigt til at udstille Stenen paa Deres store Verdensmarked, og jeg efterkom hans Opfordring uden at have tænkt Sagen igennem.“

„De har sandelig haft Held med Dem, siden De uden Uheld har naaet Chicago.“

„Jamen, det kan jeg virkelig ikke rose mig af,“ svarede Howard, „jeg var lige ved at miste Livet for et Par Dage siden.“

Juveleren saa meget alvorlig ud. De stod i en Stue bagved Butikken, hvor de kunde tale sammen uden at blive forstyrret af Kunderne, og uden at nogen kunde høre, hvad de sagde. Trods sit godmodige Udseende var Hr. Mincus en af de klogeste Forretningsmænd i sin Stand, de milde, barnlige Øjne lagde ofte Mærke til Ting, der undgik de snedigste Opdagere.

„Er det Deres faste Beslutning at udstille Diamanten?“ spurgte han med det samme venlige Smil som før.

„Ja, ellers havde jeg ikke bragt den over Atlanterhavet.“

„Paa Udstillingen vil den for Resten være i Sikkerhed; der er truffet alle mulige Foranstaltninger i den Retning; Deres Diamant er vistnok den værdifuldeste, som findes, men der er hundrede Ting paa Udstillingen, som har meget større Interesse end „Solens Øje“; og hvis de gik tabt, vilde de være ganske uerstattelige.“

„Ganske vist! Skønt jeg maa tilstaa, at jeg vilde tage mig Tabet af „Solens Øje“ nærmere end alt andet. Men jeg er ganske rolig! Førend jeg udstiller den, vilde jeg gerne se mig lidt om og tale med nogle af Udstillingskommissærerne.“

„Og De ønsker, at vi imedens skal opbevare den for Dem?“

„Hvis De vilde være saa elskværdig?“

„Med den største Fornøjelse; naturligvis udleveres den ikke til nogen, med mindre Vedkommende har en Fuldmagt fra Dem.“

„Nej, jeg giver ikke en saadan Fuldmagt,“ skyndte Howard sig at svare, „den Slags Ting medfører alt for stor Fare, thi De kan umuligt være fortrolig med min Haandskrift.“

„Ja, som De vil, saa giver jeg Ordre til, at ingen uden jeg selv maa udlevere Etuiet og dets Indhold, og jeg giver det k u n i Deres egne Hænder. Jeg antager, De ikke har noget imod, at vi udstiller „Solens Øje“ i vort Vindue en Dagstid eller to?“

Dette Spørgsmaal forundrede den unge Mand.

„Selvfølgelig har jeg intet herimod at indvende, men vilde det være ganske rigtigt overfor Udstillingen?“

„Bedste Hr. Howard, det vil tværtimod være overmaade nyttigt. I Løbet af et Par Dage vil det blive bekendt, at den vidunderlige Sten ligger i vort Vindue, Folk vil stimle sammen her, og naar den almindelige Nysgerrighed er vakt, sætter vi i Bladene, at „Solens Øje“ nu kun kan beses paa Udstillingen.“

Howard smilede.

„Ja, ja da! Det forstaar De sagtens bedst. Jeg betror Dem altsaa Diamanten en to—tre Dage, maaske længere.“

Det var omtrent midt paa Formiddagen, at Howard aflagde sit Besøg hos Starr og Mincus, hvorefter han begav sig ud paa Udstillingsterrænet. Vejret var lummert, og træt af Heden og Støvet vendte han hjem til selve Staden ud paa Eftermiddagen.

„Jeg antager, at „Solens Øje“ nu straaler ud over Adamsgade,“ tænkte han, idet han drejede om Hjørnet. „Jeg vil blande mig i Mængden og høre, hvad man siger, det kunde more mig.“

Foran Juvelerens Butik stod Folk ganske rigtig stille, skønt der egentlig ikke kunde siges at være Opløb, men da Howard kom saa vidt, at han kunde kigge de nærmest staaende over Skuldrene, forbavsedes han højlig ved ikke at gense sin vidunderlige

Skat. Der var Ure, Naale, Armbaand, Skjorteknapper, Halskæder, Ædelstene og Perler i Massevis, og det kunde nok lønne sig at slaa Vinduet ind og løbe bort efter at have gjort et Greb i Kostbarhederne, men Dronningen for alle Diamanter var ikke stillet til Skue.

Howard blev ganske gnaven.

„Hr. Mincus bad mig jo selv om Lov til at vise den frem! Jeg maa ind og spørge ham, hvorfor han har skiftet Sind," mumlede han, idet han traadte ind i Butiken og spurgte efter Principalen. Man svarede ham, at Hr. Mincus for Øjeblikket var beskæftiget paa Udstillingsterrænet, men at Hr. Starr var til Stede og til Herrens Tjeneste. Howard følte sig ikke oplagt til en Samtale med den fremmede Mand, og i en sær skuffet Stemning vandrede han hjem til sit Hotel. I den senere Tid havde han vænnet sig til at iagttage de Folk, han mødte paa Gaden. Bevidstheden om, at han spadserede om med den store Diamant, havde omsider lært ham Forsigtighed. En eller to Gange havde han Fornemmelsen af, at man fulgte efter ham, men nu bekymrede han sig ikke derom, nu var Diamanten jo vel forvaret. For Resten havde han ikke glemt Hr. Durfrees Raad med Hensyn til den udmærkede Opdager, og saa saare han naaede Grand Pacific Hotel, spurgte han efter Hr. Orson, som netop for Øjeblikket var gaaet ud.

„Naa, lige nu trænger jeg jo ikke til hans Hjælp, men man kan saamænd aldrig vide, hvad der kan ske, jeg har en Anelse om, at der snart vil opstaa nye Vanskeligheder i Anledning af „Solens Øje", som jeg vist aldrig burde have slæbt herover."

Efter Middagen følte han sig lidt lettere til Mode og mente, at Hr. Mincus' Fraværelse maatte være Grunden til, at Diamanten endnu ikke var udstillet i hans Vindue.

„Han har jo lovet mig personlig at passe paa Skatten, og i Morgen tidlig forbavser den nok de Indfødte ved sin mageløse Skønhed."

Klokken ti næste Dag besluttede Howard at kaste et Blik paa „Solens Øje“, men blev paany skuffet. Juvelerens Vindue var overordentlig pragtfuldt at skue, men Diamanten savnedes atter.

„Egentlig er jeg ganske glad over, at den ikke ligger der,“ mumlede han, „jeg fandt det ikke rigtigt af Hr. Mincus at rette den Anmodning til mig, da jeg havde sagt ham, at jeg selv vilde udstille den.“

Paa Tilbagevejen lagde han Vejen gennem Adamsgade, men saa ikke sin Diamant, og da han naaede hjem, fandt han en blaa Konvolut med Starr og Mincus' Firmamærke liggende paa sit Bord.

„Her gør de mig vel en Undskyldning,“ tænkte han, medens han aabnede Brevet, der indeholdt følgende Ord:

„Vi tillader os herved at anmode Hr. Howard om en Samtale snarest, da vi har en vigtig Meddelelse at gøre Dem.

Ærbødigst
Starr og Mincus.“

Varnum blev igen ilde til Mode ved Læsningen af disse gaadefulde Linjer. Hvilken vigtig Meddelelse kunde Firmaet have at gøre ham? Det var dog utænkeligt, at man skulde have stjaalet Diamanten, eller at noget kunde være tilstødt hans Skat? Dersom der var blevet begaaet Tyveri i Butikken, vilde Bladene have omtalt det; men Howard havde ikke set noget, der kunde forurolige ham.

Havde en eller anden listig Bedrager under Forklædning faaet den udleveret? Det var jo lige saa usandsynligt efter den forsigtige Hr. Mincus' Forsikringer.

Det tog kun et Par Minutter at komme fra Hotellet til Adamsgade, hvor Hr. Mincus modtog ham med en venlig, men alvorlig Mine og bad ham træde ind i Privatkontoret bag ved Butikken.

„Hr. Howard maa undskylde, at jeg gør Dem

Ulejlighed, men jeg vilde gerne stille Dem et Par Spørgsmaal."

„Jeg er ganske til Deres Tjeneste," svarede den unge Mand og satte sig.

„Da De bragte mig Deres Diamant i Gaar, lagde De nok Mærke til, at jeg blev forbavset, idet jeg aabnede Æsken?"

„Ja, men jeg er vant til, at „Solens Øje" gør den Virkning."

„Men De lagde maaske ikke Mærke til, at jeg straks lukkede Laaget, uden videre Undersøgelse af Stenen?"

„Nu da De siger det, erindrer jeg denne Omstændighed, men jeg tilstaar, at jeg ikke tænkte videre over den Ting."

„Jeg handlede saaledes under Paavirkning af en Mistanke, der desværre bestyrkedes, da jeg undersøgte Diamanten. Naar man som jeg er en Kender af ædle Stene, kan man i Almindelighed ved første Blik se, om en Diamant er ægte eller eftergjort. Og jeg fik straks Mistanke."

„Mistanke til hvad?"

„Til Diamantens Ægthed! Da De var gaaet, undersøgte jeg grundigt den Sten, De havde betroet mig, jeg tilkaldte min Kompagnon Hr. Starr, som hjalp mig — og Resultatet hæver det over enhver Tvivl, at den Diamant, De kalder „Solens Øje," aldeles ikke er en Ædelsten, men en Efterligning, der ikke er saa meget værd som dens Vægt i Kobber, kortsagt, at den intet er værd, at „Solens Øje" er Bedrag — Humbug — Snyderi!"

XXII.

Orson Brown.

Varnum blev først saa bestyrtet, at han ikke kunde fremføre et Ord; men saa vaagnede Harmen i ham. Den vidunderlige Ædelsten, som Faderen for saa mange Aar siden havde erhvervet sig, hvis Historie

gik Aarhundreder tilbage, blev her kaldt daarlig Efterligning, af den Slags, som enhver Landstryger kunde bære i sine Pjalter.

„Deres Ord er en Fornærmelse!“ udbrød han omsider. „Solens Øje“ er saa ægte som selve Regenten eller Kohinor; og ingen har nogensinde tvivlet om dens Værdi. De har ikke Lov til at tale om den paa denne Maade.“

„Jeg beder Dem oprigtigt om Undskyldning, bedste Hr. Howard. Jeg har maaske været en Smule skrap i mine Udtalelser, og jeg benægter heller ikke, at den Diamant, der kaldes „Solens Øje,“ er saa ægte som selve Solen.“

„Men hvad mener De da?“

„Jeg taler her om den Sten, De viste mig igaar, og som De betroede i min Varetægt. Thi den er f a l s k og værdiløs, som jeg før sagde. Se dog selv lidt paa den!“

Etuiet laa paa Bordet foran ham. Howard tog det og trykkede mekanisk paa Fjedren, Laaget sprang op, og dér straalede hans Diamant ham i Møde, og det var ham umuligt at se nogen Forskel mellem den og den Juvel, han og hans Venner saa ofte havde beundret.

„Og De vil fortælle mig, at dette er en uægte Sten?“ spurgte han hovedrystende.

„Desværre, derom er der aldeles ingen Tvivl.“

„Men hvad er den lavet af?“

„Af ganske almindeligt Glas, der ved en kemisk Behandling har faaet den virkelige Diamants Regnbueglans, som forresten snart vil forsvinde. De maa da kunne se, at den allerede begynder at blive mattere?“

Og virkelig syntes Howard selv, at den Sten, han nu med Opmærksomhed betragtede, manglede det Spil, der saa tidt havde frydet hans Øje.

„Tillader De, at jeg gør Dem nogle Spørgsmaal?“ lød det fra Hr. Mincus i hans rolige, høflige Tone.

„Selvfølgelig — og jeg maa bede Dem tilgive mig mit harmfulde Udbrud for lidt siden.“

„Det var saa naturligt under de for Haanden værende Omstændigheder. Efter hvad jeg forstaar, kom Stenen i Deres Faders Besiddelse, medens han som Kaptajn gjorde Tjeneste under Sepoyopstanden i 1857?“

„Ganske rigtigt — den 17de Juli under Cawnpores Mure.“

„Blev dens Ægthed bekræftet før hans Død og førend den blev Deres Ejendom?“

„Snese Gange! Fader fremlagde den i London for tre kyndige Mænd og for to i Amsterdam, alle erklærede, at dens Ægthed var hævet over enhver Tvivl. Og flere af Evropas kronede Hoveder har villet afkøbe ham den.“

„Ja, saa er Spørgsmaalet jo løst paa den mest tilfredsstillende Maade. Og har De personlig ladet den undersøge?“

„Kun én Gang — i Paris, hvor den gjorde stor Opsigt. Ifjor var den udstillet i Palais Royal hos en af Juvelererne, som kender alle Verdens berømte Diamanter. Han paastod, at den stod paa Højde med en hvilkensomhelst Ædelsten med Hensyn til Glans og Skønhed, og han bød mig en meget stor Sum for den.“

„Der kan altsaa ikke være Tvivl om, at den virkelige Diamant er af stor Værdi. De er aldeles sikker paa, at det v a r „Solens Øje,“ De medbragte fra London, da De i forrige Maaned rejste herover?“

„Aldeles sikker.“

„Saa maa vi altsaa slutte, at en eller anden har kendt Diamantens Værdi og har bestjaalet Dem paa Rejsen, idet han i Stedet for den ægte Sten har praktiseret en Efterligning ind i Etuiet. Og det er den, De forleden betroede mig.“

Howard havde imidlertid lukket Safiansæsken og med en ærgerlig Bevægelse hastigt puttet den ned i den lille Lomme, hvor den havde ligget under Overrejsen.

„Jeg maa jo tro, hvad De her siger mig, Hr.

Mincus, men De kan nok selv forstaa, at det er et haardt Slag for mig. „Solens Øje“ var en Gave fra min afdøde Fader, hvis Minde jeg ærer og elsker, derfor er jeg saa bedrøvet — ikke saa meget paa Grund af Stenens utvivlsomt store Værdi.“

„Jeg forstaar Dem fuldkommen vel, Hr. Howard; men lad os haabe, det ikke er et uopretteligt Tab, De har lidt — Stenen k a n jo genfindes.“

„Jeg maa tilstaa, at jeg kun har lidet Haab!“ svarede Howard i en modløs Tone.

„De skal huske én Omstændighed, der er meget gunstig for Dem — Stenens Størrelse gør det overmaade vanskeligt for Tyven at afhænde den.“

„Ja, det har jeg tænkt paa. Her i Landet kunde dette naturligvis have sine Vanskeligheder, men han behøver jo kun at rejse til Evropa — til Rusland Paris, London — eller allerbedst til Indien, hvor han godt kan faa den solgt, og saa kan det blive saa at sige umuligt for mig at gøre noget for at generhverve min retmæssige Ejendom, især hvis Køberen er en eller anden kongelig Person.“

„De skulde ikke spilde et Øjeblik, men straks henvende Dem til en dygtig Opdager.“

„Det har jeg ogsaa i Sinde. Men hvad skal jeg i Mellemtiden gøre med den uægte Sten? Jeg synes næsten, det er en Ydmygelse for mig at gemme den i Etuiet.“

„Aa behold den, til De finder Originalen. De kommer maaske ved nærmere Overvejelse i Tanker om en eller anden, som kunde være Tyven.“

„Desværre er der flere, som min Mistanke kan ramme med lige megen Berettigelse.“

„Saa meget nødvendigere er det at faa Bistand hos en Mand, der er vant til at behandle slige Sager. Jeg er selv bange for, at denne Undersøgelse kan blive temmelig langvarig.“

„Jeg skal følge Deres Raad paa staaende Fod, især da en af min Faders gamle Venner allerede har anbefalet mig en dygtig Mand af Faget.“

„Her eller i New York?“

„Her — og oven i Købet i samme Hotel som jeg.“

„Har De talt med ham om dette?“

„Hvor kunde jeg det, siden jeg først for nogle Minutter siden har hørt den forbavsende Sandhed af Dem!“

„Nej, jeg mente, om De maaske havde meddelt ham, at De vilde udstille „Solens Øje“ og havde bragt den herover fra England.“

„Jeg har spurgt efter ham, men han var netop ude.“

„Lad os tage hans Nærværelse som et godt Varsel for et heldigt Udfald, bedste Hr. Howard.“

Inden en Time var gaaet, havde Varnum gjort Bekendtskab med Orson Brown, og de sad begge to i Howards Værelse paa Grand Pacific Hotel for laasede Døre, medens de talte om den bedrøvelige Meddelelse, Hr. Mincus havde gjort Ejeren af „Solens Øje.“

Opdageren var en lille, spinkel Mand, som ikke havde nogetsomhelst mærkeligt ved hele sin Person undtagen et Par usædvanlig klare, lyseblaa Øjne. Howard havde aldrig set Menneskeøjne glimte som hans, og det mærkelige var, at medens han her sad Ansigt til Ansigt med Orson Brown, maatte han hele Tiden tænke paa sin Diamant, thi kun d e n kunde spille, straale og glinse som de Øjne, der nu mødte hans. Ellers var Opdageren ganske, som „Folk er flest;“ med det lille Hoved, det behagelige Ansigt uden Spor af Skæg, og klædt i en lys Sommerdragt, vilde han ikke nogetsteds have vakt Opmærksomhed.

Hr. Durfrees varme Anbefaling tilligemed Howards egen oprørte Stemning bragte ham til meget hurtigt at vise den Fremmede en Fortrolighed, der maaske var lidt for ubegrænset.- Med saa faa Ord som muligt berettede han sine Oplevelser, fra han var gaaet i Land i New York, og sluttede med følgende Erklæring:

„Hvis De hjælper mig til at finde min Diamant, skal De faa 10,000 Dollars.“

„Det er en vanskelig Sag og paa sin Vis den besynderligste, jeg nogensinde har haft til Behandling; men jeg skal gøre mit Bedste. Tilfældet kommer os oftere til Hjælp, end Folk tror," tilstod den Mand, der i alle Retninger var en Pryd for sin Stand.

„Kan jeg give Dem nyttige Oplysninger?" spurgte Howard.

„Ja, det tror jeg! Skønt jeg er her i Embeds Medfør, kan jeg dog godt beskæftige mig med Dem. Naturligvis kan jeg ikke svare for et heldigt Udfald — men jeg er langt fra at se sort paa Tingene Allerførst maa jeg bede Dem, Hr. Howard, give mig en nøjagtig Beretning om alt, hvad De har oplevet fra De forlod London, og til De igaar betroede Deres Safiansæske i Hr. Mincus' Hænder."

„Det bliver sandelig en lang Historie!"

„Ja, vist saa, thi De maa ikke glemme at meddele mig enhver Omstændighed, under hvilken De har vist Deres Diamant til et andet Menneske.

Maaske er det allerbedst, at jeg spørger Dem ud, saa behøver De kun at svare.

Hvem er Deres Tjener? Hvad hedder han?"

„Burton Buggsby — kaldet Buggs."

„Hvor længe har han været i Deres Tjeneste?"

„Knap en Maaned."

„Har De kendt ham længe?"

„Jeg kendte ham ikke, da han henvendte sig til mig — eller rettere sagt besøgte mig i mit Hjem, hvor jeg foreslog ham at tage med mig til Amerika som min Tjener, et Forslag, der i alle Maader tiltalte ham."

„De tog ham uden Anbefalinger?"

„Dem spurgte jeg slet ikke efter."

„Er det Skik i England?"

Orson Brown havde tændt en Cigar og sad nu mageligt tilbagelænet i Stolen, med Benene overkors og Hænderne i Lommerne — hvilket var hans Yndlingsstilling, naar han talte om Forretninger.

„Nej, det tror jeg forresten ikke, men jeg antog

ham efter Øjeblikkets Indskydelse, og jeg maa sige, at jeg endnu aldrig har angret dette."

„De siger, han aflagde et Besøg hos Dem — var det første Gang, De saa ham?"

„Nej!" svarede Howard med et Smil, thi han vidste, hvad der nu vilde komme. „Nej, han var hjemme hos mig den foregaaende Aften, men den Gang var Omstændighederne ikke just egnede til et behageligt Samvær."

„Hvorfor ikke?"

„Fordi han forsøgte at kravle ind ad mit Vindue ved Hjælp af en Stige, men jeg hørte ham tilfældigvis gøre Anstalter og hindrede al videre Indtrængen."

„Naa saaledes!"

I dette Udbrud var der ikke Skygge af Forbavselse. Orson Brown sad og nød sin Cigar; han tog øjensynlig Howards Meddelelse som de naturligste Ting af Verden og betragtede sin nye Ven med en Mine, som om han ventede, at denne skulde gaa videre; men da han tav, spurgte Opdageren:

„Den Mand, De kalder Buggs, kom altsaa for at udplyndre Dem."

„Ja, det sagde han i det mindste den følgende Dag, da jeg fæstede ham."

„Var han Indbrudstyv af Profession?"

„Det tror jeg, skønt han er mere stolt af sin Dygtighed som Nævekæmper. Hans Bedrifter i den Retning har skaffet ham Hædersnavnet „Bristols Rædsel," og han sætter mere Pris paa den Titel end paa en Doktorhat ved et hvilketsomhelst Universitet."

„Har han set Deres Diamant?"

„Ofte — det kunde virkelig ikke undgaas."

„Og har De aldrig trods hans stormfulde Fortid følt Mistanke til ham?"

„Aldrig — heller ikke i dette Øjeblik."

„Naturligvis! Naar saa han Stenen første Gang."

„Jeg viste ham den, inden vi forlod mit Hjem i London for at tage til Liverpool."

„Og senere hen har De ogsaa vist ham den?“

„Ja, vist saa.“

„Har han nogensinde haft den i Hænde i et længere Tidsrum?“

„Nej, det tror jeg ikke.“

„Men dersom vi sætter — hvad jeg godt ser, De ikke gør — at denne Buggs har haft til Hensigt at bytte den ægte Sten for en falsk, har han saa haft Lejlighed til at bringe denne Plan til Udførelse?“

„Ja, mer end én Gang.“

„Hvor er han nu?“

„Han har Lov at gøre, hvad han vil her i Chicago; jeg ser ham kun om Aftenen og tidligt om Morgenen, undertiden slet ikke.“

„Beskriv ham for mig.“

„Jeg skal vise Dem ham iaften.“

„Paa ingen Maade, og dersom vi mødes i hans Nærværelse, maa De aldeles ikke lade, som De kender mig.“

„Godt, jeg er med! Han er altsaa undersætsig, med umaadelige Arme og Bringe. Han har svære, lidt krogede Ben, bredt, glatraget Ansigt, Opstoppernæse, der en Gang er bleven brækket, kort, sort Haar, og han er klædt omtrent som jeg, i en lys Rejsedragt. Da han kom herover, gik han med Jockeyhue, men jeg lagde iaftes Mærke til, at han nu havde en bredskygget Straahat med et pragtfuldt Silkebaand om Pulden.“

„Tak, det er tilsstrækkeligt, nu skal jeg kende ham, hvor jeg træffer ham. Han maa ikke ane, at De har opdaget Forbytningen, eller at De har talt med en Opdager.“

„Som De vil.“

XXIII.

Er dette et Spor?

Da Brown et Minut eller to i Tavshed havde røget sin Cigar, mens de klare, blaa Øjne aandsfraværende fæstedes paa Loftet, spurgte Howard:

„Er der mere, De ønsker at vide om Buggs?“

„Nej Tak!“ lød det rolige Svar, og saa røg han videre.

„Siden De øjensynlig har fattet Mistanke til ham...“

„Det har jeg ikke sagt.“

„Jamen det fremgaar tydeligt af Deres Spørgsmaal! Det lader til, at De slet ikke tager Hensyn til den Kendsgerning, at Mistanken peger paa andre end paa ham og med ligesaa megen Grund. Jeg har den urokkeligste Tro paa hans Uskyldighed.“

„Det ser jeg nok, og De har maaske Ret, det haaber jeg. Men for at tage fat, hvor vi slap: Viste De „Solens Øje“ til andre, mens De rejste fra Liverpool til New York?“

„Ja, der var mange, som saa den.“

„Havde nogen af de Personer Diamanten i Hænde?“

„Ja, i over et Kvarter var den en Gang i andre Hænder end mine.“

„Aa, maa jeg bede om de nærmere Omstændigheder?“

Varnum Howard vilde meget nødig ud med denne Beretning, som indførte Frøken Neville, Tanten og Gustav Hazen i Historien. Medens han fortalte, lyttede Opdageren til hans Ord med mindre Opmærksomhed end før, men vedblev med sit Krydsforhør.

„Det var ikke første Gang, De traf Frøken Neville?“

„Nej, jeg havde gjort hendes og Tantens Bekendtskab Aaret forud paa en Rejse i Ægypten. Jeg havde haabet at vende tilbage til England i deres Selskab, men de forlod Ægypten saa pludseligt, at denne Plan gik i Løbet. Vort Møde om Bord paa „Lucania“ var aldeles tilfældigt.“

Her tog Orson Brown Cigaren af Munden og Øjnene fra Loftet, saa den unge Mand lige ind i Ansigtet og spurgte smilende:

„Er De sikker paa, det var tilfældigt?“

Howard fo'r sammen i den dybeste Bestyrtelse.

„Det kan ikke have været aftalt! Jeg tog min Beslutning meget hurtigt, kun en Dagstid førend jeg gik om Bord.“

„Hr. Howard,“ tog Opdageren nu Ordet i en meget alvorlig Tone, „jeg har aldeles ikke i Sinde at lade underfundigere, end jeg virkelig er. Jeg véd nok, at man i Forbryderromaner plejer at lade Folk af min Stilling forklare deres Fremgangsmaade til den første den bedste, der bare gider høre paa dem. Dersom en virkelig Opdager bar sig saaledes ad, vilde han hermed stemple sig som en første Klasses Idiot og aldrig kunne overbevise en Tyv, selv om han greb ham paa fersk Gerning. Desuden er Romanopdageren altid begavet med overnaturlig Snedighed. Sherlock Holmes f. Eks. behøver kun at se Gadesnavset paa Deres ene Støvle for at sige Dem Navnet paa Deres Bedstefader, samt i hvad Aar han lagde sine Kartofler den ellevte Maj. Gaboriau forlangte kun et Haar af et Menneskes Hoved for at spinde et uløseligt Net om den Skyldige. Jeg har endnu aldrig truffet paa en Opdager af den Art, men maaske er jeg saa heldig en skøn Dag at løbe i Armene paa en saadan Føniks. Indtil da maa vi Mennesker af Mellemslagsen liste af Sted, som vi kan bedst, men vore talrige Erfaringer lærer os jo af og til at finde et Spor, hvor Lægfolk ingenting ser. Dette er forresten kun Indledning til noget, jeg ønsker at indprente Dem. Det er en Kendsgerning, at der blandt Falskmøntnere, Bedragere, Indbrudstyve, Mordere og andre Forbrydere findes overordentlig begavede Mennesker, hvis Klarhed og Klogskab grænser til det utrolige. — For Øjeblikket ser vi et Kapløb mellem Fabrikanterne af vore Krigsskibe og Kanonstøberne. Naar man har opfundet en Staalplade, som kan modstaa det størst mulige Projektil, ser man øjeblikkelig en Opfinder komme anstigende med en Kanon, der smadrer alt muligt. Saa tager man atter fat paa Panserpladerne — og saaledes vedbliver man. Om-

trent paa samme Maade gaar det til med Bankernes Pengeskabe og de Herrer, hvis Haandværk det er at bryde dem op. Næppe har Pengemændene faaet lavet det snedigste System af det mest hærdede Staal, førend Indbrudstyven lister frem i Gummisko med Blændlygte og Dynamit, sender den dirkefri Laas i Stumper og Stykker ad Hækkenfeld til og spadserer af med Grunkerne. Min Tanke er den, at fuldkommen Sikkerhed kun kan opnaas paa to Maader."

„Og hvilke er de?"

„De forenede Stater skulde fordoble Antallet af deres Soldater og lade den ene Halvdel staa Skildvagt ved Banker og Pengeinstitutioner."

Howard maatte le ad denne storslaaede Plan.

„Eller ogsaa skulde hver Bank have en Stab Hypnotisører, der skulde passe Tyvene op og i en Haandevending suggerere Forbryderne til at blive pligttro Borgere. Men vi glemmer jo rent vore egne Sager! Deres Diamant er bleven stjaalen, og ingen af os véd, hvor vi skal søge efter Tyven. Jeg prøver at forklare Dem, at Tyven — eller Tyvene — i denne Sag har udfoldet meget større Snedighed, end De aner, at man i lang Tid har lagt vidtrækkende Planer, at hele Historien er en Sammensværgelse saa underfundig, at jeg er nær ved at beundre Opfinderne. Muligvis er det mig, der har Uret — alligevel maa jeg have Lov at lade Dem kigge ind i nogle af de Krogveje, jeg allerede skimter. En Indbrudstyv og Nævekæmper prøver at trænge ind i Deres Lejlighed i London, men bliver overrasket af Dem og hindret i at udføre sin Plan. Næste Dag kommer han igen — naturligvis fuld af Begejstring for Deres Dygtighed og Mod. En vis usleben Oprigtighed i Mandens Optræden gør Indtryk paa Dem, og De foreslaar ham at rejse til Amerika med Dem. Kan De nu ikke selv se, at hele dette Program udmærket godt kan være lagt paa Forhaand? At Buggs — med andre Ord — arbejder for Folk, der har ondt i Sinde mod „Solens Øje"?

„Deres Slutninger er ganske vist meget snedige,

bedste Hr. Brown, men alligevel halter de flere Steder. Først er det dog usandsynligt, at han forsøger paa at krybe ind ad mit Vindue, naar han kunde have fremstillet sig ved Døren uden en saa tvivlsom Anbefaling som sit Indbrudsforsøg."

„Da han krøb op ad Stigen, er jeg sikker paa, det var hans Hensigt at bryde Pengeskabet op og tage Diamanten — ja, jeg tvivler ikke om, at han var bestemt paa i fornødent Fald at dræbe Dem. Hans Plan mislykkedes, og det meldte han saa til dem, der havde sendt ham ud. Saa spilledes næste Akt af Forestillingen, han skulde vinde Deres Tillid — og her lader det til, at han havde mere Held med sig."

Varnum overvejede disse underlige Ord; de vakte baade Tvivl og Uro i hans Sind, men han kunde alligevel ikke rigtig gaa ind paa Opdagerens Slutninger. Jo mere han tænkte, jo flere Vanskeligheder viste der sig.

„Hvor I Opdagere dog holder af at gaa efter Teorier! Naar en Bank bestjæles, eller et Menneske bliver skudt ved højlys Dag paa en af Byens mest befærdede Gader, ser man straks de kloge Opdagere ryste paa Hovedet, udveksle Visdomsord og melde, at de inden Aften nok skal have Forbryderen i Saksen; men de finder ham ikke, eller hvis de virkelig har Held med sig, opdager de, at alle deres Slutninger var gale, og at Forbryderen var den, de allersidst vilde have mistænkt."

„Ganske rigtigt — i mange Tilfælde — men ikke i alle. Lad os blive ved Sagen: hvorfor fattede De saa pludselig den Beslutning at rejse herover?"

„Fordi jeg havde Lyst til at modtage en Indbydelse fra en af min Faders gamle Venner, som bor i New York."

„Havde De aldrig før tænkt paa at besøge ham?"

„Jo, men ganske paa det løse, jeg havde engang fastslaaet min Rejse, men opgav den, fordi der kom noget i Vejen."

„Dette er vigtigt," bemærkede Brown med dæm-

pet Stemme, „altsaa vidste flere af Deres Bekendte, at De havde tænkt paa at se Udstillingen i Chicago. Men var det ikke vanskeligt saa kort før Afrejsen at faa ordentlig Plads om Bord paa saa nyt og saa godt et Skib som „Lucania“, der naturligvis i denne Tid er overfyldt?“

„Det vilde have været aldeles umuligt, dersom Tilfældet ikke var kommet mig til Hjælp.“

„Hvordan det?“

„En af Passagererne bestemte at blive hjemme i sidste Øjeblik og overlod mig sin Billet og sin Kahyt.“

„Var denne Herre en af Deres Venner?“

„Nej, han var fremmed, jeg mindes ikke engang hans Navn.“

Atter vandrede Browns Øjne op mod Loftet, hvor de blev hængende, medens han mumlede:

„Man maa da sagtens kunne faa det Navn at vide i Dampskibsselskabets Bøger og Passagerlister.“

Nu henvendte han sig til Howard:

„Forstaar De mig?“

„Nej, ikke rigtig.“

„Jeg mener, at den fremmede Herre, der overlod Dem sin Kahyt, var med i Sammensværgelsen lige saavel som Buggs.“

„Jeg indser aldeles ikke, at De her er paa rette Spor — tværtimod.“

„Aa, vær saa elskværdig at sige mig hvorfor?“

„For det første har Buggs altfor lidt Omløb i Hovedet til at spille den Rolle, De tildeler ham.“

„Netop den Kendsgerning, at De tror, han er dum, gør det lettere for ham at føre Dem bag Lyset.“

„Men hvordan vil de forklare den Kendsgerning, at han bliver hos mig hele Tiden? Dersom han søgte Plads hos mig i den Hensigt at stjæle den store Diamant for andres Regning, havde han overmaade godt kunnet udføre sit Hverv, inden vi forlod New York, men han har aldrig med et Ord antydet, at han vilde forlade mig.“

„Hvorfor skulde han ogsaa gøre det? Dersom han

var rejst fra Dem, og De saa opdagede det Bedrag, De havde været Genstand for, vilde Mistanken ufejlbarlig være falden paa ham. En dygtig Opdager kunde da have klemt ham saa eftertrykkeligt, at han rykkede ud med Sandheden for at redde sit eget Skind. Han rokker sig saamænd ikke af Pletten, før Deres Mistanke til ham — dersom De ellers nærer en saadan — er aldeles forsvunden. Han har jo netop handlet overmaade klogt ved at blive i sin Plads, indtil mange andre lige saa godt som han kan rammes af Deres Mistanke. Det er min Mening, at hans Manøvrer netop har dette Maal — og de er virkelig paa Vej til at lykkes, synes jeg."

Howard blev gnaven, ikke fordi man arbejdede paa at rokke hans Tillid til Buggs, men fordi han saa, at Opdageren nu en Gang ikke vilde slippe Teorier, der forekom ham urimelige og søgte.

„Jeg maa tilstaa, at jeg endnu ikke kan være med. De er mig for snild, og jeg bliver ved mit."

„Jeg paastaar jo slet ikke, at jeg har Ret, men De maa indrømme, at Buggs' Fortid just ikke taler til Gunst for ham, og at han, dersom De havde forlangt Anbefalinger, ikke kunde have fremlagt andre end forfalskede."

„Ja, det indrømmer jeg!"

„Og ligeledes, at han har haft mangfoldige Lejligheder, hvis han virkelig har villet bestjæle Dem."

„Ja, vi har ofte delt Værelse, jeg har sovet mangen Time, mens han var lysvaagen og uden Fare kunde have taget Diamanten fra mig."

„Saa at han godt kan have forbyttet Stenen, hvis han har haft den eftergjorte Diamant hos sig."

„Uden Tvivl, men alligevel tror jeg ikke, han har gjort det," forsikrede Howard i en stædig Tone.

„„Det har De flere Gange erklæret! Lad mig nu sige Dem noget, De maaske ikke har hørt før, allenfals ikke af mig. Naar man skal efterspore en Forbrydelse, er det meget farligt paa Forhaand at sige, hvem der er skyldig, og hvem der er uskyldig. Opdageren maa være aldeles upartisk, indtil han naar Maalet for sine Anstrengelser."

„Og dog styrter De straks som en Haj løs paa min stakkels Buggs!“

„Der tager De fejl. Jeg har simpelthen stræbt at overbevise Dem om, at han k a n være Tyven, og at De selv i saa Tilfælde har været hans bedste Hjælper! Han har saa meget med Sagen at gøre, at vi m a a have ham fat, dersom vi ikke opdager Forbrydelsen, inden den retslige Undersøgelse tager sin Begyndelse. „Solens Øje“ har saa uhyre en Værdi, at der meget vel kan være dannet et Aktieselskab for at stjæle den, og en Indbrudstyv, en Nævekæmper, som baade er snedig og modig, er jo en udmærket Forbundsfælle, det kan De vel nok forstaa?“

„Men lad os et Øjeblik gaa bort fra denne Teori og kaste et Blik paa en anden af de Personer, der har haft Lejlighed til at foretage Forbytningen. Jeg mener Frøken Muriel Neville.“

„Og Tanten, Fru Carslake.“

„Og Tanten, Fru Carslake, naturligvis.“

XXIV.

Eller dette?

„De maa ogsaa huske paa en Ting,“ vedblev Orson Brown, „at „Solens Øje“ længe har været i Deres Besiddelse, at den har været i Paris, i London og Amsterdam, hvor Tusinder har beundret den; selvfølgelig har man haft Tid til at planlægge mange Tyverier, og jeg tror, at der længe har været arbejdet paa den Forbytning, som nu omsider har fundet Sted. Folk, der vil tilegne sig en Formue, har Raad til at vente. Efter denne lille Fortale vil vi beskæftige os med den allerinteressanteste af de Personer, der er indblandet i Sagen: nemlig Frøken Muriel Neville fra St. Louis, for ikke at glemme den ældre Dame, der figurerer som sammes Tante. Tør jeg anmode Dem om at fortælle mig alt, hvad de har haft at bestille med „Solens Øje“.“

Varnum Howard fortalte Historien uden at forbigaa de mindste Omstændigheder.

„Gav Damerne Dem en tilfredsstillende Forklaring af deres pludselige Afrejse til Alexandria?“

„Ja, de fik pr. Telegraf Melding om, at Tantens Broder var alvorlig syg. Da de stødte til ham etsteds i Evropa — i Schweiz tror jeg — var han saa vidt helbredet, at han kunde gøre en Rejse gennem Fastlandet med Damerne.“

Opdageren havde tændt sig en frisk Cigar og studerede igen Loftet.

„Hm!“ mumlede han. „En meget bekvem Broder, der bliver lige saa pludselig rask som syg! Har De nogensinde truffet den Broder, Hr. Howard?“

„Nej, jeg har end ikke hørt hans Navn.“

„Saa véd De altsaa ikke, om han muligvis var identisk med den Herre, der i sidste Øjeblik overlod Dem sin Kahyt om Bord i „Lucania“?“

Howard blev ganske hed i Hovedet.

„De maa ikke tage mig det ilde op,“ lo den anden, „jeg retter jo ingen Beskyldning mod nogen, jeg sidder bare og tænker højt. Selvfølgelig kan De intet vide om ham, men dersom vi sætter, at jeg har Ret i min Formodning — à propos! — Havde De Diamanten med i Ægypten?“

„Nej.“

„Saa var det altsaa om Bord paa „Lucania“, at den unge Dame første Gang saa „Solens Øje“?“

„Ja, og Synet af den gjorde et meget stærkt Indtryk paa hende.“

„Naturligvis! Men hvis vi nu sætter, at Frøken Neville og hendes Tante var i Besiddelse af et eftergjort „Solens Øje“, vilde der da være nogen Mulighed for, at en af Damerne kunde have byttet Stenene, mens de var i deres Kahyt?“

„Selvfølgelig — men —“

„Vær bare rolig, bedste Hr. Howard! Jeg siger jo ikke, at de virkelig gjorde det.“

Det var kun med Møje, at Howard bekæmpede sin opbrusende Harme over en saa koldblodig Frem-

stilling af den yndige unge Piges og den elskværdige ældre Dames Skyld. Men Opdageren kendte ikke til Skaansel og beviste, at han hørte til Politiet, ved sin urokkelige Upartiskhed. Desuden maatte Howard mindes, at han selv — trods den Beundring, Frøken Neville indgød ham, ogsaa var bleven nødt til at tænke sig Muligheden af noget saa utroligt. Dersom han vilde gøre sig Haab om at faa sin Skat tilbage, maatte han være lige saa ufølsom og koldblodig som den klarøjede Opdager.

„Paa Tilbagevejen fra Kahytten vekslede hun altsaa nogle Ord med Gustav Hazen, det vil sige, det paastod Deres Tjener Buggs, og om hans Udsagn kan vi ikke tvivle?“

Uden at bekymre sig om Browns lidt spodske Tonefald svarede Howard:

„Ja, saaledes gik det til. Og senere hen bad den unge Hr. Hazen om Tilladelse til at se paa Diamanten.“

„Hvilket De ikke nægtede ham, og medens han undersøgte den, tabte han den ned paa Gulvet og gjorde Undskyldninger for sin Ubehændighed?“

„Hvem Pokker har nu fortalt Dem det?“

„Jeg tænker mig det bare, thi det vilde akkurat være, hvad han burde gøre, dersom min Teori er rigtig. Naturligvis blev De ærgerlig og fattede Uvilje mod Hr. Hazen?“

„Der har De tænkt Dem Sagen, som den er — forudsat, at De virkelig kun følger Deres Teorier.“

„Ja, det forsikrer jeg Dem!“

„Den unge Mand og de to Damer viste ikke, at de kendte hverandre?“

„Nej — han var en ung Fyr med et yderst frastødende Ydre, stor Næse, rødligt —“

„De kan spare Dem Beskrivelsen, for jeg kender godt Hr. Hazen. Besynderligt nok er det hans virkelige Navn, og han har haft Plads hos flere Juvelerere baade her og i New York. Senere var han Medlem af Cal Wagstaffs Bande, der for ganske nylig blev opløst.“

„De kender nok mere til min Sag, end jeg véd af!“ bemærkede Howard, der uvilkaarlig fik mere Respekt for Opdageren.

„Nej, jeg er saa uvidende som det Barn, der blev født i Gaar. Jeg anstrenger mig kun for at vise Dem nogle Muligheder. Vi er allerede enige om, at Deres Buggs utallige Gange har kunnet bestjæle Dem, og at De bød Frøken Neville og hendes Tante en lige saa udmærket Lejlighed til at bytte den ægte Diamant for en eftergjort Sten; at det muligvis var en forlængst planlagt Forbrydelse, der her blev begaaet, og at alle Foranstaltningerne var trufne paa Forhaand.“

„Men hvordan forklarer De nu Gustav Hazens Optræden?“

„Hazen er en ganske almindelig Slubbert, maaske en fjern Slægtning af Frøken Neville, der helst vilde være ham kvit, dersom det var muligt. Han har sagtens forlangt sin Andel i Byttet, hun har afslaaet hans Fordring, og de har sagt hinanden Behageligheder i den Anledning. Ved at tabe Stenen og tage den op skaffede han sig ogsaa en Lejlighed.“

„Jamen, dersom Deres Slutning er rigtig, har Frøken Neville ikke byttet Stenene, thi Hazen fulgte efter mig for at faa „Solens Øje“. Jeg mistænker ham ogsaa for at være en af de to Mænd, der en sildig Aften i Madisonallé overfaldt mig. Det vilde han ikke have gjort — lige saa lidt som han vilde have stødt til Çal Wagstaffs Bande — dersom det ikke havde været en ægte Sten, jeg havde med mig.“

„Det lyder fornuftigt nok, men lad mig minde Dem om, at Efterligningen var udmærket godt gjort. Hr. Mincus var ikke vis i sin Sag, før han og hans Kompagnon havde undersøgt den kemisk — det kunde Hazen ikke gøre, saa han var i Tvivl. Muligvis kan Frøken Neville have sagt ham, at hun ikke havde byttet Stenene, og han har troet hende. Maaske har hun talt Sandhed — De er ung, og De ser godt ud, Hr. Howard — naa, De behøver virkelig ikke at rødme — det er ikke usandsynligt, at hun deler de Følelser, hun har indgydt Dem ...“

„Jeg maa paa det bestemteste frabede mig ‘“

„Skønt det vedkommer Sagen, vil jeg lade dette Emne falde. Altsaa, da Hazen troede, De havde den store Diamant hos Dem, har han gjort endnu et Forsøg paa at faa den. Var der nogen, der saa den i New York?“

„Nej.“

„Saa kan Ulykken ikke være sket der. Frøken Neville og hendes Tante rejste jo hurtigst muligt videre.“

„Ja, med det første Tog! Men det forekommer mig, Hr. Brown, at Deres indviklede Teorier gør Frøken Neville og min Tjener til Forbundsfæller?“

„Aldeles ikke — min Chef Matsell i New York plejede at sætte flere Opdagere til at opspore samme Forbrydelse, uden at de vidste det. Frøken Neville kan godt arbejde i samme Retning som Buggs uden at ane det, eller — h u n véd det maaske, men vil ikke give sig til Kende for ham. Desuden kan hendes Plan jo være lagt ganske uafhængigt af hans.“

Howard smilede.

„Der er da heller ingen Ende paa Deres Spidsfindigheder. Hvor driver vi hen — lige ud i rum Sø.“

„Det er saamænd ikke umuligt.“

I nogle Minutter havde Howard overvejet, om han skulde meddele, at han havde set den unge Pige i den smukke Villa udenfor Arkville. Han havde mest Lyst til at fortie denne Omstændighed, thi det var ham en Pine at høre hende omtalt af Opdageren; men saa faldt det ham ind, hvor uklogt det er, at en Patient skjuler noget for Lægen, og han fortalte derfor den lille Oplevelse, idet han overlod til Brown at gætte, hvorfor han ikke aflagde hende et Besøg, da han saa hende sidde i den oplyste Dagligstue.

„Dette er meget interessant,“ mumlede Opdageren. „Det ser virkelig ud, som om jeg maa forandre min Opfattelse af Frøken Nevilles og Hr. Hazens Forhold til hinanden. Hendes Kulde kan have været Komediespil.“

„Saa har hun ikke byttet Stenen, da hun tog min Diamant med ind til Tanten!“ udbrød Howard i en ivrig Tone.

„Hvorfor ikke?“

„Nej, thi hvis hun var i Ledtog med ham, vilde hun have sagt ham det, og han havde i saa Fald ikke vovet Halsen ved at forfølge mig.“

„Hun foretrak maaske at bevare Hemmeligheden endnu en Stund. Men,“ vedblev Opdageren, „nu har vi talt nok om den unge Dame; vi maa videre i Teksten: De havde Diamanten hos Dem, da De satte Dem ind i Førerhuset, hvor De under Overfaldet lod den falde ned i den Kasse, paa hvilken De og Fyrbøderen sad. Han forraadte Dem mod sin Vilje, og saaledes kom „Solens Øje“ i Cal Wagstaffs Hænder!“

„Men vi glemmer de to, der muligvis kan have begaaet Tyveriet.“

„Hvem mener De?“

„Lokomotivføreren og Fyrbøderen paa Iltog Nr. 13.“

„Nej, nu spøger De, bedste Hr. Howard! Det er ganske umuligt, at disse to har noget at bestille med den Forbrydelse, her er begaaet — den Slags Folk stjæler aldrig! I hele Verden gives der ikke hæderligere Mænd end de amerikanske Lokomotivførere og deres Assistenter — De maa ogsaa huske, at ingen af dem kendte noget til „Solens Øje“. Men det er en Kendsgerning, at Cal Wagstaff havde den i sin Besiddelse meget længere end nogen af de andre! Hvis han har villet lægge den eftergjorte Diamant i Etuiet, har han jo kunnet gøre det hundrede Gange!“

„Men det forudsætter, at han skulde være forberedt paa en saadan Ombytning.“

„Ja, det er da heller ikke utænkeligt! Jeg har kendt Cal i flere Aar — han var ogsaa en Gang Kommis hos en Juvelér her i Chicago og i Little Rock, og han forstaar sig paa ædle Stene. Desuden har han en Svaghed for Diamanter, og skønt han

straaler af uægte Smykker, ejer han flere temmelig værdifulde Stene. De saa selv, hvor udmajet han var.“

„Jeg saa, at han i sit Skjortebryst havde to Lanterner saa store som „Solens Øje“, men de var indfattede, saa de kunde ikke bruges.“

„Aa, det véd jeg ikke! Han kan maaske have bøjet Indfatningen, saa at den uægte Sten faldt ud, og derpaa har han sat „Solens Øje“ i dens Sted, mens han lagde den værdiløse Efterligning i Safiansæsken.“

„Nej, nu bliver det for fantastisk!“ svarede Howard, idet han rystede paa Hovedet. „Dersom Skurken virkelig kendte min Diamants Værdi, kunde det aldrig falde ham ind at rende om med den i saa løs en Indfatning, han kunde jo tabe den, blot han gjorde en hastig Bevægelse.“

„Cal plejer at have uægte Stene i Lommerne, det véd jeg af egen Erfaring, saa De ser, at intet vilde have været lettere for ham end at foretage Ombytningen.“

„Men hvorfor i Pokkers Skind og Ben skulde Manden dog gøre det?“

„For at kunne udlevere Dem den uægte Sten, hvis De uforvarende skulde komme og byde ham en klækkelig Sum,“ svarede Brown.

„Da jeg kiggede ind ad Vinduet i Negerens Hytte, saa jeg ham saa aldeles fortabt i Beskuelse af min Diamant, og desuden,“ vedblev Howard, som heller ikke denne Gang delte Browns Opfattelse, „glemmer De, hvor ivrigt han forfulgte Buggs og mig, glemmer, at han belejrede os i Joe Egglers Hytte og skød paa os — altsammen fordi han vilde have fat i Diamanten.“

„Men De sagde jo, han tilbød Dem at gaa Deres Vej med „Solens Øje“, dersom De vilde forlade Deres Tjener, som havde slaaet ham til Jorden.“

„Aa, det var naturligvis kun et Paaskud. Han havde ikke ladet mig slippe bort, førend han havde plyndret mig paany.“

„Det kunde ligne den Slubbert at bryde sit Ord til Dem, og alligevel er det muligt, at han havde holdt det, naar han saaledes kunde faa Hævn over den Fornærmelse, Buggs havde tilføjet ham. En saadan Fremgangsmaade vilde passe, hvis han allerede havde Diamanten.“

„Men herved løb han en stor Fare ene for at hævne sig.“

„Han er et af de hævngerrigste Mennesker, jeg kender, han kunde maaske glemme sin Lidenskab for ædle Stene, hvis han rigtig kunde tilfredsstille sin Hævngerrighed.“

„Jeg er sandelig nær ved at tro, Cal Wagstaff er Tyven,“ mumlede Howard.

XXV.

Eller dette?

Orson Brown lagde Benene op paa en Stol, lænede sig tilbage med Hænderne foldede under Nakken, fæstede Øjnene paa Loftet og trak paa sin Cigar. Varnum Howards Blik hvilede paa Opdagerens tankefulde Ansigt, der tydeligt udtrykte, at han grundede paa, om han skulde meddele Howard sine Betragtninger. Saaledes hengled nogle Minutter. Pludselig rettede han sig, saa at Stolebenene med et Brag kom ned paa Gulvet, de klare Øjne mødte Howards med et fast Blik, idet han sagde:

„Giv mig Deres Haand!“

Forbavset adlød Howard. Opdageren trykkede den paa en særegen Maade — den unge Mand gengældte uden Tøven Haandtrykket.

„Tak,“ sagde Brown, „jeg ser, De er Frimurer, ikke sandt?“

Howard nikkede.

„Hvad jeg nu vil sige, skal De betragte som de Hemmeligheder, der udveksles mellem Brødrene.“

„Det lover jeg.“

Han slap Howards Haand, lænede sig igen tilbage, men i Stedet for at betragte Loftet forlod hans Øjne nu ikke Howards Ansigt.

„Vi blev nylig enige om, at Cal Wagstaff havde Deres Diamant længere i sine Hænder end nogen anden — men der tog vi fejl begge to.“

„De mener da vel ikke — Himmel!“ stønnede Howard og fo'r op, idet han hviskede: „Hr. Mincus?“

Brown nikkede langsomt og alvorligt.

„Han beholdt Etuiet i over fire og tyve Timer. Jeg fortalte Dem, at Cal Wagstaff ogsaa havde været hos en Juvelér — det var netop i Starr og Mincus' Forretning.“

„Hvad De her siger, vilde aldrig være faldet mig ind!“ mumlede den unge Englænder i en næsten forfærdet Tone. „Starr og Mincus har jo et udmærket godt Navn.“

„Ja, det er vist.“

„Og Hr. Mincus indgød mig ubegrænset Tillid.“

„Til ham nærer jeg heller ikke Spor af Mistanke.“

„Til hvem da?“

„Til Kompagnonen, Hr. Starr, eller til en af hans Folk, thi de har et helt Dusin i Forretningen.“

„Hr. Mincus sagde mig, at han fik Mistanke, saa saare han fik Øje paa Stenen.“

„Selvfølgelig — den er jo saa usædvanlig stor. Han sagde Dem vel ikke, hvor længe han havde den i Pengeskabet, førend han tog den ud og undersøgte den?“

„Derom spurgte jeg ham slet ikke.“

„Naa — men det gør heller ingen Ting, der var vel nok Tid til at foretage Ombytningen. De lagde ikke Mærke til, om nogen af de unge Mennesker saa Dem, da De stod og talte med Hr. Mincus i Bagbutiken?“

„Det forekommer mig, at flere gik forbi os, og jeg mindes nu, at en af dem standsede et Øjeblik og spurgte Hr. Mincus om noget.“

„Tror De, at De kunde genkende den Person?“

„Ja, det tror jeg — men jeg er ikke vis paa det.“

Atter faldt Brown i Tanker med himmelvendte Blikke. Mens han sad saaledes, bemærkede Howard:

„Den samme Vanskelighed som før møder os nu igen.“

„Hvilken?“

„Den eftergjorte Sten ligner den ægte saa fuldkomment, at jeg ikke et Øjeblik fattede Mistanke. Hvordan gaar det til, at der netop i denne Forretning fandtes en nøjagtig Kopi af „Solens Øje“?“

„De har en Masse uægte Stene paa Lager, og skønt det er mærkeligt, at de netop var i Besiddelse af denne, er det langt fra utænkeligt.“

„De tror altsaa, at Ombytningen har fundet Sted hos Juveleren?“

Brown var atter falden i Tanker, men han svarede næsten straks:

„Det véd jeg ikke.“

„De har lige saa megen Tillid til Hr. Mincus som jeg, men jeg mærker godt, at De mistænker Hr. Starr. Kan De sige mig hvorfor?“

„Aa, jeg har flere Grunde. Han er en underlig Fyr, tilbageholdende, muggen, gnaven, som om han altid havde en daarlig Fordøjelse. Det maa være den fuldstændige Ulighed mellem disse to Mænd, der for omtrent ti Aar siden førte dem sammen. Saa er det altid Hr. Starr, der foretager de aarlige Rejser til Paris, London og Amsterdam. Han kom for omtrent en Maaned siden hjem — med „Lucania“.“

„Men saa rejste vi jo sammen!“

„Det faldt mig ind, da De sagde mig, hvornaar De ankom til New York og Navnet paa Damperen. Kan det tænkes, at han i London eller andetsteds har set Deres Diamant? De har jo været temmelig villig til at fremvise Deres Skat — baade til Bekendte og til Fremmede. Det er selvfølgelig at drive Mistænksomheden til det yderste, dersom jeg formoder,

at Hr. Starr skulde være med i den omtalte Sammensværgelse, men jeg har set endnu mærkeligere Ting, skønt jeg ikke er mange Aar ældre end De."

„Dersom De har Ret, kan man virkelig sige, at jeg er gaaet lige i Løvens Gab."

„Ja, men det ser man ogsaa nu og da. Desuden holder Hr. Starr meget af at rejse omkring i sit eget Fædreland. Jeg véd, at han har været i San Francisco, New Orleans og — Arkville i Arkansas."

Varnum Howard sprang op og gav sig til at gaa op og ned ad Gulvet. Sagen blev stedse mere indviklet. Opdageren havde aabnet hans Øjne for en saa uendelig Masse Muligheder, at han var nær ved at blive ganske fortumlet. Men ved nærmere Eftertanke fandt han dog den sidste Formodning endnu usandsynligere end alle de andre, og han sagde:

„Bedste Hr. Brown, det er jo ligefrem vildt at tro, Hr. Starr efter at have forskaffet sig en Kopi af „Solens Øje" skulde sidde og vente med den, til jeg bragte ham Originalen, saa at han kunde forbytte den. En matematisk Beregning vilde bevise, at noget saadant kunde ske én Gang i en Million Aar."

„Sandt nok, men De indrømmer dog, at sligt k u n d e hænde én Gang i en Million Aar?"

„Ja."

„Altsaa kan De ikke benægte Muligheden af en saadan Oplevelse. Jeg siger heller ikke, han sad og ventede paa Dem, thi Deres Komme var noget saa tilfældigt, at intet Menneske kunde forudse det. Hvad jeg anser for muligt er, at han har forskaffet sig den uægte Sten i Evropa, skønt man her laver dem i Skæppevis, og at han har beholdt den med Tanken om en mulig Anvendelse, der ikke var ganske hæderlig. Han kan jo have lagt ganske andre Planer, da De ved en af disse vidunderlige og uforklarlige Skæbnens Tilskikkelser kom anstigende, betroede den virkelige Ædelsten i hans Varetægt og saaledes gav ham en Lejlighed, han sikkert aldrig havde drømt om."

„Mener De, der er noget mistænkeligt ved hans Udflugter til Arkansas?“

„De kan være ganske betydningsløse, skønt det jo er muligt, at han staar i Forbindelse med Gustav Hazen. Men efter alt, hvad vi her har sagt, begynder De dog maaske at indse, hvilken indviklet Sag De har forelagt mig?“

„Ja, det hele gaar langt over min Forstand.“

„Og maaske bliver den ogsaa meget for vanskelig for min. Der kan saamænd være Hundreder af Forviklinger, som vi ikke aner.“

„Nej, véd De nu hvad, kære Brown!“

„Ja, lad os se!“ sagde Opdageren, idet han begyndte at tælle paa Fingrene. „Først har vi Hr. Burton Buggsby alias Buggs, som vi med Rette maa mistænke; saa kommer Frøken Neville med Tante, Fru Carslake, det er straks tre. Gustav Hazen fire, Cal Wagstaff fem, Hr. Starr seks — og desuden skimter vi i Baggrunden en fantastisk Broder af Fru Carslake og en af Starr og Mincus' unge Herrer. Hvem er Tyven?“

„Aa, jeg vil end ikke prøve paa at gætte!“

„Men hvem mistænker De?“

„Dem allesammen!“ brast det ud af Howard med Fortvivlelsens Oprigtighed. „Jeg holdt paa Buggs, saa længe jeg kunde, men jeg har opgivet ham i de sidste Minutter, thi hvis han er den Skælm, De anser ham for, har han haft ikke et, men en Snes gode Kort paa Haanden. Han kan godt have haft den falske Diamant hos sig og byttet den med den ægte — saa let, som han kan pudse sin Næse.“

„Og han kan have haft sine Hjælpere ved Haanden, især da han, siden De kom hertil, har haft Frihed til at gaa og komme, som han lystede.“

„Det er en sørgelig Kendsgerning. Frøken Neville har ogsaa haft frit Spillerum, saa hende maa jeg ligeledes mistænke, skønt jeg synes, det er en blodig Synd at rette en saadan Beskyldning mod denne indtagende og fine unge Pige.“

„Naa, men min Ven Hazen da?“

„Ja, med Hensyn til ham er jeg mest tilbøjelig til at tvivle. Wagstaff derimod og især Hr. Starr har jeg et godt Øje til.“

„Og ham tror jeg netop ikke, vi faar Glæde af,“ faldt Brown ham i Talen.

„Jamen, jeg synes dog, De forklarede det hele saa godt?“

„I en Sag som denne maa man allerhelst følge sine Indskydelser og ikke stole paa fornuftig Beregning.“

„Og Deres Indskydelse peger paa Buggs?“

Opdageren nikkede.

„Han kender mig ikke, og De véd aldeles ikke, hvad han tager sig for, naar han ikke er hjemme paa Hotellet, saa jeg haaber nok, jeg om en Dagstid eller saa skal kunne fortælle Dem lidt om ham.“

„Men dersom vor Mistanke til Hr. Starr mod al Forventning bestyrkes, hvad saa?“ spurgte Howard stædigt.

„Ja, jeg vil ikke skjule for Dem, at det vilde blive den allervanskeligste Forvikling. En Forretnings gode Navn er en næsten uoverstigelig Hindring. Kun de uomstødeligste Beviser kan retfærdiggøre en Undersøgelse i den Retning, og Hr. Starr er saa snu, at han nok har sørget for at udslette ethvert Spor, der kunde forraade ham. Dersom jeg skal ramme ham, maa det ske ad Omveje, gennem andre.“

„Hvad skal jeg gøre, mens De arbejder?“

„De skal tænke over Sagen, se til og være ved godt Mod,“ svarede Brown roligt. „De skal holde Deres Sind i Ligevægt, thi saa faar man gode Idéer, frem for alt maa De ikke betro Dem til noget Menneske, ikke fortælle om det Uheld, der har ramt Dem; en eller anden, som véd noget, kunde da prøve paa at udfritte Dem og saaledes lede Dem paa Spor efter Tyven. De maa være forberedt paa alt! Nu antager jeg, at vi for i Dag kan hæve Mødet.“

Det var allerede langt ud paa Eftermiddagen. Opdageren fulgtes ikke med Howard i Elevatoren, men gik til sit eget Værelse, hvor han forblev temmelig længe.

Efter Middagsmaaltidet, da det var ganske mørkt, tændte Howard sig en Cigar og satte sig ind i det store Værelse, der blev brugt til Kontor, og for at slaa Tiden ihjel betragtede han de mange forskellige Mennesker, som gik ud og ind.

„Naa, hvordan behager Herren at befinde sig?“

„Mange Tak, Buggs, det gaar ganske godt,“ svarede Howard, medens Tjeneren tog Plads ved Siden af ham, „det er vel overflødigt at spørge Dem, hvordan De lever, for De ser rigtig fornøjet ud! Hvor har De været henne hele Dagen?“

„Aa, jeg har danderet den, som man siger! Det er en storartet By — denne her. Jeg har allerede gjort Bekendtskaber med Masser af pæne Folk og med dissehersens Slagpiger ogsaa, men Sylene de ryger jo!“

„Trænger De til Penge?“

„Naa, ikke saadan lige i Øjeblikket, jeg kan nok klare den i Dag — men — med Forlov — jeg skulde jo — ud — saadan paa en Maade, dersom Herren da kan undvære mig i Aften?“ sagde Buggs lidt forsagt.

„Naturligvis, gaa De kun, men husk, at De maa komme hjem i Aften.“

„Det er hørt! Farvel og Tak!“

Howard fulgte ham med Øjnene, mens han fjernede sig, og tænkte med Bedrøvelse paa det Stød, hans Tillid havde faaet. Da Buggs var ude ad Døren, saa han en Mand staa op fra sin Plads og følge efter ham, og han genkendte straks Opdageren.

XXVI.

Eller dette?

Det var en let Sag for Brown at liste sig efter Buggs uden at vække dennes Mistanke, thi Howards Tjener havde ingen Anelse om, at han blev passet

op, ellers vilde det vist ikke være gaaet saa glat, thi det Liv, den gode Buggs havde ført i London, var rigt paa mærkelige Oplevelser, og at „rende med en Panser“ var kun Smaating for ham.

Natten var mørk og lummer; Buggs drejede snart ind i en af de mindre befærdede Gader og slentrede afsted med den lidt lade Gang, der betegnede, at han havde Tiden for sig og kunde gøre, hvad han vilde. Opdageren blev derfor ikke forundret, da han saa sin Mand træde ind i en af de mange Drikkehaller, der sandsynligvis var mere tiltrækkende for ham end Byens øvrige Forlystelsessteder. Brown fulgte efter ham et Par Minutter senere. Det var et Held for ham, at det store Lokale med de straalende Forgyldninger, de store Spejle, de iøjnefaldende Dekorationer og de mange runde Borde var overfyldt af tørstige Gæster, thi saa var der mindre Rimelighed for, at Buggs vilde lægge Mærke til ham, og det var netop det, den snilde Opdager for enhver Pris vilde undgaa.

Medens Brown drak et Glas Citronlimonade, lod han sine hurtige Øjne glide hen over Salen og Gæsterne. Han kendte mange Ansigter, men det lod til, at ingen kendte ham. Buggs sad alene ved et Bord i den anden Ende af den lange Sal. Han bestilte sig en Whisky, og da den i en Fart blev sat hen for ham, gav han sig til at nyde den, mens han røg en Cigar.

Nu lod Opdageren, som om han havde faaet en lille Taar over Tørsten, gik med temmelig usikre Bevægelser hen til et andet Bord og lod sig falde ned paa en Stol, nær ved en fremmed Mand, som sad og nippede til en af de mange sammensatte Drikke, der var Forretningens Specialitet; lidt efter forlangte Brown Kognak og Sodavand med høj, lallende Stemme, der hørtes af alle dem, som sad i hans Nærhed.

Brown lod, som om han ikke saa Buggs, men han lagde alligevel Mærke til, at Fyrens Blik hvilede paa ham saa opmærksomt, at han blev ganske bange,

men det varede kun et Sekund, saa vendte Buggs Hovedet og begyndte at stirre ud i det store Værelse, som han helt kunde overse fra sin Plads.

„Han venter paa en eller anden," sluttede Opdageren, „han har aftalt et Møde, som maaske er af stor Betydning for vor Sag, naa, nu har jeg da aldrig kendt Magen."

Hvem kom netop i dette Øjeblik ind uden Hugh Starr, Juvelér Mincus' Kompagnon! Han var visselig den sidste, Brown havde ventet at se i en offentlig Drikkehalle, men her var ingen Tvivl mulig, og Brown var næppe kommen sig af sin første Forbavselse, før han atter maatte anvende hele sin Selvbeherskelse for ikke at forraade sig, thi den, Buggs ventede paa, var øjensynlig selve Hr. Starr!

I Stedet for at blive staaende ved Skænken saa Juveleren sig om med et søgende Blik. Buggs rejste sig halvt op fra sin Stol og nikkede. Herren fik Øje paa ham og gik hurtigt hen til hans Bord.

„De har da ikke ventet længe?" spurgte Starr, idet han rakte Buggs Haanden, som om de var gamle Bekendte, og satte sig paa en Stol med Ryggen til Opdageren.

„Jeg kom for halvtredje Minut siden, hvad skal det være?"

„Hvad har De der? Whisky? — jeg drikker sjælden noget, men lad mig alligevel faa en Mundfuld. Opvarter, bring en Whisky til."

Under denne lille Indledningstale lod Hr. Starr sine Øjne vandre hen over dem, der sad i Nærheden af deres Bord. Orson Brown fik en ny Skræk i Blodet, thi han og Starr havde før truffet hinanden. Da Herrens Øjne hvilede paa ham, var hans Ansigt omtrent skjult af Glasset, som han førte til sine Læber, idet han lagde Hovedet bagover. Han lod nu til at være mere end halvvejs beruset og maatte sagtens snart blive døddrukken, saaledes tyllede han Kognak i sig, skønt ikke en Draabe virkelig kom ned i hans Hals.

Hr. Starr tog et Par Cigarer op af Lommen og bød en til Buggs, der straks med Tak smed sin egen Stump bort. Saa rev han en Tændstik af, fik Ild og trak kraftigt paa den fine Cigar. Hr. Starr gav sig ogsaa til at ryge, men lidt mindre ivrigt, og saaledes blev de siddende en lille Stund overfor hinanden, paa hver sin Side af det lille Bord, med Karafler og Glas imellem sig. Nu prøvede Opdageren paa at udføre en vanskelig Kunst. Han havde en Gang truffet en engelsk Standsfælle, der havde erhvervet sig en ganske ubegribelig Færdighed i at høre, hvad Folk sagde, kun ved at iagttage den Talendes Mundbevægelser; han havde fortalt Brown, at man maatte studere denne Kunst i Timevis staaende foran et Spejl. Orson Brown kunde forstaa hvert Ord, som kom over Buggs' Læber, thi ikke alene havde han en meget udtryksfuld Mund, men han var glatraget; desuden var det aldeles ikke nødvendigt at holde Øje med Buggs, thi hans Stemme havde en for hans Klasse ganske usædvanlig Egenskab: den var saa tydelig og klangfuld, at man med Lethed kunde høre alt, hvad han sagde. Men det var altsaa Hugh Starrs Udtalelser, Brown her skulde opfange, og h a n vendte Ryggen til Opdageren, han havde stort Overskæg, og de tynde, kolde Læber aabnede sig knapt, naar Ordene listede sig ud. For at sætte Kronen paa Vanskelighederne sank Juvelerens Stemme pludselig til en Hvisken, saa at det blev umuligt at opfange et eneste Ord. Brown maatte altsaa nøjes med at gætte sig frem efter det, Buggs sagde.

„Ja, Herren og jeg, vi kom med den Baad, som de kalder „Lukania“," bemærkede Howards Tjener, „det var første Gang, jeg var paa saa stort et Skib, det var en svær Skude."

„Kom De i Slutningen af forrige Maaned?" spurgte Starr.

„La me se!" lød det fra den anden, som aldrig var rigtig klar over astronomiske Angivelser, „forrige Maaned, det var jo Oktober, nej, jeg mener Marts."

„Det var Juli," rettede den anden ham i en gravalvorlig Tone.

„Det var altsaa den, der kommer før denneher-sens? Ikke?“

„Aldeles rigtigt! Jeg var om Bord paa „Lucania“ sammen med Dem!“

„Der har vi det!“ brast det ud af Buggs, der nu huggede den knyttede Næve i Bordet, saa Glas og Flasker klirrede. „Jeg vidste jo, at jeg havde set Dem før, skønt det kun var et lille Øjeblik nede i „Lukani“s Skænkestue; det var den Gang De blev fuld og absolut vilde danse en Hamborgerskotsk paa Bordet og siden hev Deres Hat udenbords og sagde, at De vilde bore Skuden i Sænk med Deres Tommel-finger, saa at vi alle skulde gaa til Bunds. Du store Kineser!“ tilføjede Buggs med et henrykt Smil, „jeg har aldrig i mine livskabte Dage set Mage til Kæ-fert.“

Orson Brown havde den største Møje med at holde sig for at briste i Latter; men Hr. Starr fortrak ikke en Mine, og hans Svar kom i saa blid og saa dæm-pet en Tone, at man knapt kunde opfange Ordene:

„Jeg forsikrer Dem, at De tager fejl! Jeg pines en Del af „mal de mer“.“

„Af hva' for en Smed?“

„Af Søsyge. Jeg tilbragte den største Del af Tiden i min Kahyt; jeg saa Dem og Hr. Howard ved Af-rejsen fra Liverpool og derefter, da vi kom til Værf-tet i New York. Deres Herre havde nok en meget smuk Diamant med sig.“

„Hvordan Fanden har De faaet det at vide?“

„Aa, det var en bekendt Sag om Bord paa „Lu-cania“. Hr. Howard plejer ikke at sætte sil Lys under en Skæppe!“

„Men naar De laa til Køjs hele Tiden, hvor kunde De da vide noget om den Ting?“

„Fra andre, der var heldigere end jeg.“

Buggs var øjensynlig ved at blive gnaven. Han tog sig en ordentlig Slurk af Whiskyen. Nogle bliver glade af Spiritus, andre sørgmodige; det sidste var Tilfældet med Howards Tjener, thi hans Ansigt for-mørkedes, hvorimod den højtidelige Starr gjorde sig

Umage for at synes munter. Det saa ud, som om han anstrengte sig for at lokke en eller anden Oplysning ud af Buggs. Hr. Starr vinkede til en Opvarter, som var lige ved at gaa paa Næsen af bare Forekommenhed mod den fine Herre.

„Gør Dem betalt og behold Resten!“ sagde han og rakte Opvarteren en sammenfoldet Pengeseddel.

„Hvad skal det sige!“ udbrød Buggs arrigt.

„Vær bare rolig, kære Ven! Det er mig, der traktterer; da De er kommen efter min Indbydelse, maa De virkelig tillade mig at agere Vært.“

Buggs lavede sig til at staa op og knyttede de vældige Næver; det var tydeligt, at han trængte til Motion, men han fandt dog endnu ikke, at Øjeblikket var kommet, saa han satte sig brummende ned igen.

„Lad gaa da,“ mumlede han, „men jeg syntes, jeg hørte den Løjser snakke om min Bedstefader, og jeg taaler inte nogen Slags Nærgaaenhed i den Retning.“

„Selvfølgelig, selvfølgelig. Det kunde heller aldrig falde mig ind, men...“

Her sænkede den ældre Herre Stemmen, saa at Brown ikke med sin bedste Vilje kunde høre en Stavelse; desuden saa han til sin store Ærgrelse to nye Gæster bane sig Vej hen til det Bord, hvor han sad.

„Det véd jeg inte no'et om,“ svarede nu Buggs i en stædig Tone, „det er no'et, jeg inte gider rode mig ind i.“

Hr. Starr vedblev at tale sagte og ivrigt i flere Minutter, idet han gestikulerede med den ene Haand og bøjede sig saa langt ind over Bordet, at hans Hage næsten rørte ved Buggs' Ansigt. Saa snakkede han videre, medens den anden lyttede med en alvorlig Mine og nikkede flere Gange, som om Starrs Forslag eller Ord nu tiltalte ham mere.

Og saa hørtes pludselig et Brag, som om en Bombe sprang midt i Salen. Hr. Hugh Starr gik bagover og tog sin Stol med sig; et frygteligt Slag „lige ud fra Skulderen“, uddelt af Buggs' venstre Haand, havde væltet ham.

Med glødende Ansigt og lynende Øjne stod Næ-

vekæmperen lige op og ned, idet han foragteligt saa ned paa sit Offer.

„Aa, hør lidt, gamle Dreng," hikkede Brown nu, idet han sidelæns dinglede hen til Buggs, „det gjorde du min Sæl ligesaa godt som jeg selv..."

„Naa, saa den ku' du li'," brast det ud af Buggs, „der har du selv en og tygge paa."

Og inden Opdageren kunde gøre en Bevægelse for at undgaa Lussingen, slog han en Kolbøtte, saa at han vendte Benene lige mod Loftet.

Nu styrtede to Opvartere løs paa Buggs, men en fløj til højre og en til venstre, og hvis Væggen ikke havde standset deres Fart, er det svært at sige, hvor de vilde have landet.

Etablissementet besad en „Udsmider", som længe havde tørstet efter en Lejlighed til at forbavse de Indfødte; han ilede til med Lynets Hastighed.

„Gaa til Side der og lad mig faa ham under Behandling," bad han. „Bare Plads, saa skal du se, at du gaar fejl i Byen, min Snut..."

Her var endelig en Modstander, som Buggs kunde faa lidt Glæde af, og han sparkede lystigt Borde og Stole til Side, for at de kunde røre sig. Om Kampen skal kun bemærkes, at det blev Udsmideren, „der gik fejl i Byen"; thi medens Orson Brown og Hr. Starr langsomt og forsigtigt kom paa Benene, saa de en Skikkelse fare gennem Luften over deres Hoveder og falde ned flere Alen fra dem. Det var „Udsmideren", som Buggs havde „taget under Behandling".

„Denne Gang fik jeg da endelig brugt mine Næver," udbrød Buggs i en henrykt Tone, medens han fægtede med Armene og formelig dansede omkring i Salen, men næppe var dette Glædesudbrud kommet over hans Læber, før to haandfaste Betjente viste sig paa Skuepladsen og tog fat i Buggs, der heldigvis havde saa megen Respekt for Lovens Haandhævere eller maaske ogsaa for Overmagten, at han godvillig overgav sig og for første Gang, siden han var kommen til Chicago, undlod at tilbringe Natten paa Grand Pacific Hotel.

XXVII.

Eller dette?

Om Aftenen ved Titiden sad Orson Brown i Howards Værelse og meddelte sin Vært de ret mærkelige Oplevelser, han havde haft. Og skønt han just ikke havde tilbragt en videre fornøjelig Tid, kunde han dog ikke bare sig for at stemme i, da Buggs' Herre nu sad og vred sig af Latter.

„Jeg har jo været i Knibe mere end en Gang," sagde Brown, „og skønt jeg ikke er videre stærk, plejer jeg virkelig at kunne sno mig, naar det gælder om at forsvare mig — men i Aften gik det mig ilde! Buggs væltede Hr. Starr saa nydeligt, at jeg maatte komplimentere ham — og vupti — vendte jeg selv Mølle, saa Syn og Hørelse forgik mig!"

„Det kan man nu forresten slet ikke se paa Dem!"

„Nej, han ramte mig i Brystet, saa det ikke gjorde videre ondt, han virkede snarest som en Rambuk, om Modstand var der ikke Tale."

„Saa mener De altsaa, at Buggs egentlig ikke havde ondt i Sinde mod Dem."

„Ganske rigtigt, det var bare et lille Klaps, som kom omtrent af sig selv; jeg erkender hans Højmodighed og haaber, han vil være lige saa ædel, næste Gang vi skal tage os en Omgang."

„Hvordan gik det Starr og de andre?"

Opdageren rystede paa Hovedet.

„Ja, de fik deres lige midt i Ansigtet, og jeg tror nok, de vil føle Buggs' Næver i flere Dage. Buggs var klog nok til at overgive sig, saa saare Politibetjentene smækkede ham med deres Stave. Han sidder nu lunt og godt paa Stationen, og vi har Fred for ham i Aften."

„Jamen, Brown, hvorfor tror De, Buggs fo'r løs paa Starr?"

„Det vilde jeg give meget for at vide; at han slog løs paa mig og de andre, det undrer mig slet ikke, thi da han en Gang var begyndt, maatte han lette sit Hjerte, men han har sikkert ikke vendt Mølle med den gnavne Starr uden gyldige Grunde."

„Hvad skete, da Politiet havde ført Buggs paa Stationen?“

„Jeg ventede et Par Minutter, medens Opvarterne gjorde Orden i Salen og vaskede deres blodige Næser. To af de uskadte tog sig af Starr; han saa farlig ud og kan umulig vise sig i den første Uge.“

„Men mon han da ikke vil klage over Buggs?“

„Nej — ikke, hvis jeg kender den Mand ret. Han vil ikke for nogen Pris have, man skal vide, han er bleven overfalden paa en Beværtning, og han vil endnu mindre føre Klage mod Deres Tjener, thi saa maatte han jo fortælle Grunden til Buggs' Vrede, og han tilstaar aldrig, hvad han har sagt, selv om den anden aabenbarer Emnet for deres Samtale.“

„Jeg maa i Morgen tidlig ud og se efter Buggs. Det eneste, der undrer mig, er, at han saa længe har holdt sig i Skindet her i Chicago; for i New York blev han flere Gange gennempryglet, men han fortalte mig aldrig, hvordan han var kommen i Forlegenhed, og jeg lod ham beholde sine smaa Hemmeligheder. Det rimeligste er, at han kommer i Brummen og bliver her for at udstaa sin Straf, naar jeg tager herfra. Men véd De hvad, Brown, det v a r dog en underlig Historie.“

„Hvilken Historie?“

„Dette Møde mellem Starr og Buggs; thi De hørte jo selv, at Starr anmodede min Tjener om en Samtale.“

„Det er hævet over al Tvivl.“

„De kunde altsaa ikke høre, hvad han vilde tale om?“

„Nej, men det drejede sig om „Solens Øje“. Den talte de om et Øjeblik før Katastrofen, Starr meddelte Buggs, at de havde været Rejsekammerater om Bord paa „Lucania“.“

„Da mindes jeg ikke, at jeg har set ham.“

Det er højst sandsynligt. Jeg tror, det er sandt, at han den meste Tid var søsyg og blev i sin Køje, men h a n saa Dem baade i Liverpool og i New York.“

„Men kan han have været i Ledtog med Frøken Neville og hendes Tante?“

„Her kan vi kun gætte, men min Mening er, at de ikke kender noget til hverandre.“

„Saa hører de altsaa til hver sit Selskab,“ lo Howard.

„Ja, der aabner sig atter mange Muligheder.“

„Skal jeg udspørge Buggs, naar jeg faar ham paa Tomandshaand?“

„Ikke før han selv begynder,“ lød det advarende fra Brown. „Jeg mener, at hvis De henter ham paa Stationen og betaler Bøden for ham, vil De saaledes faa en Slags Ret til at forlange Regnskab over hans Handlemaade. Det er jo Deres Pligt at læse ham ordentlig Teksten og spørge ham, hvorfor han slaar løs paa en af Chicagos mest ansete Forretningsmænd. Hvis han saa siger Dem den fulde Sandhed, kan vi maaske faa vigtige Oplysninger, men...“

Her faldt Opdageren hen i sin Yndlingsstilling, og da han i nogen Tid havde betragtet Røgen fra sin Cigaret, lod det til, at han bestemte sig til ikke at gøre Howard den Meddelelse, der før svævede paa hans Læber.

„Uden noget dybere Kendskab til Sagen,“ bemærkede Howard, da den anden tav, „er jeg tilbøjelig til at betragte Begivenheden som et Bevis paa, at Buggs er uskyldig.“

„Hvordan det?“

„Vi maa formode, at Starr kom med et Forslag, der oprørte Buggs.“

„Ja, derom nærer jeg ingen Tvivl.“

„Et Forslag med et uhæderligt Formaal, mener jeg.“

„Hvorfor skulde et saadant Forslag bringe Buggs i Harnisk?“ spurgte Brown med sit rolige Smil og et Glimt i Øjet.

„Han kan have foreslaaet Buggs at være behjælpelig med at skjule „Solens Øje“, saa er Buggs faret op og har slaaet Starr i Gulvet.“

Opdageren talte langsomt, og det saa ud, som om han henvendte sig til Loftet:

„Af denne Formodning følger det, at Starr ikke allerede har Ædelstenen i sin Besiddelse.“

„Ja, ganske vist, med mindre de hele er Komediespil for at lede Mistanken bort..."

„Holdt! holdt!" faldt Opdageren ham i Talen, idet han bønfaldende foldede Hænderne. „De advarede mig forleden mod Teori og Slutninger, men denne er minsandten spidsfindigere end nogen af mine; den gaar virkelig ikke, bedste Howard."

„Men hvordan forklarer De det da?"

„Vi har allerede hengivet os til saa mange Gisninger, og vi kommer sagtens til at gætte og famle længe endnu, at jeg frabeder mig alt unødvendigt i den Retning."

„Jamen, saa lad mig dog i det mindste have Lov at spørge Dem, om Deres Mistanke til Buggs er lige saa stærk efter som før denne Begivenhed?"

„Jeg vil svare Dem, at jeg desangaaende først vil udtale mig, naar jeg har faaet lidt mere Lys over Sagen. Men én Ting er jeg sikker paa: Buggs skal faa Fred et Par Dage."

„Hvorfor?"

„Jeg mener: Fred for mig. Hvad der interesserer os, er det, som foregaar mellem ham og Hr. Starr; nu er denne uskadeliggjort for en Tid, selvfølgelig kan den lille Komedie mellem ham og Deres Tjener ikke foreløbig spilles videre. Derfor vil jeg benytte Tiden til at gøre en lille Udflugt."

Howard ventede videre Forklaring, men da den ikke kom, spurgte han:

„Hvor længe bliver De borte?"

„Jeg haaber ikke længere end en Ugestid. Muligvis maa jeg telegrafere til Dem, og da det er let at skjule Ordenes Mening for andre, naar vi paa Forhaand er enige om deres Betydning, saa lad mig sige Dem, at jeg vil kalde „Solens Øje" for „Jack". Dersom De altsaa faar et Telegram, undertegnet „Jim", med den Meddelelse, at han har fundet „Jack", betyder det simpelthen, at jeg har fundet den Diamant, der gaar under Navnet „Solens Øje"."

„Men kan jeg da vente en saadan Meddelelse?" spurgte Howard smilende.

„Ikke ganske sikkert, men jeg haaber at kunne sende det omtalte Telegram i Løbet af nogle Dage.“

„Og hvad skal jeg imidlertid gøre?“

„Det er et nydeligt Spørgsmaal af en, der opholder sig i Chicago om Sommeren 1893. De har jo den storartede Verdensudstilling, den største, der nogensinde har været! Synes De virkelig, det vilde være passende, at De sad og kukkelurede paa Hotellet, sørgende over det Tab, De har lidt, uden at skænke en Tanke eller et Blik til Eventyrlandet ved Søen, der lokker Folk til fra alle Verdens fire Hjørner.“

„Nej, ganske vist, især da jeg godt kunde tilbringe en hel Maaned paa Udstillingsterrænet hver Dag fra Morgen til Aften uden at faa set stort mere end Halvdelen af, hvad man skal og maa beundre. Men jeg synes dog, jeg maa yde Dem en Smule Bistand i en Sag, der gaar mig saa nær?“

„Den største Fare under de forhaandenværende Omstændigheder rummes i de Fejltagelser, som begaas af dem, der leder Undersøgelsen. Husk endelig paa aldrig at hentyde til Diamanten, med mindre andre først giver sig til at behandle dette Emne. Følg denne Leveregel, allermest overfor Buggs, og pas endelig paa, at han ikke faar Nys om den Mistanke, vi nærer til ham.“

Næste Morgen, da Varnum Howard gik paa Politistationen for at udfri sin Tjener, saa den sølle Fyr overmaade flov og forsagt ud. Men da den Mand, der havde mest Grund til at beklage sig — nemlig Hr. Starr — ikke vilde gøre noget ved Sagen, og da Howard allerede havde betalt de blodige Næser og de sønderbrudte Møbler i Drikkehallen, fik Buggs Lov til at liste af med en Bøde.

„Jeg haaber, dette vil være Dem en nyttig Lærdom,“ erklærede Herren i en streng Tone, da de var naaede hjem paa Hotellet, og Buggs slukøret stod og ventede sin velfortjente Overhaling.

En Ting forbavsede højlig Howard; han kunde ikke opdage Spor af Forandring i Buggs' Holdning — han saa ud akkurat, som da han bad om Lov til at

gaa ud den foregaaende Aften, ja, hans Klæder var end ikke krøllede eller iturevne efter det livlige Optrin i Drikkehallen.

„Ja, jeg var et Fjols, at jeg saadan blev gal i Skralden," tilstod Buggs, der nu sad paa Kanten af en Stol, mens han pillede ved sin fine Straahat og trak Skulderen op, som om han følte sig uhyre ydmyget. Hele hans Holdning mindede Howard om den Aften, han første Gang saa sin Følgesvend klatre op ad Stigen.

„Det ser forresten ikke ud, som om De havde lidt nogen nævneværdig Overlast, Buggs!"

„Nej, det var saamænd Synd at sige, de Klatfingre kunde ikke bruge deres Næver, jeg behøvede barestens at pirre til dem, saadan i al Godmodighed, saa gik de bagover som Kegler!"

„Slog Betjenten Dem med sin Stav?"

„Ja, jeg synes, jeg fik et Par Smæk, men det var ikke noget at snakke om."

„Hvor traf han Dem?"

„Lige oven i Skallen, dersom det havde været paa Armen eller paa Skinnebenet, havde jeg maaske mærket lidt mere til det!" grinede Buggs.

„Ingen af de andre rørte Dem altsaa?"

„Nej, ikke det, jeg véd af."

„Jeg synes, De sagde, der var en Udsmider, en rigtig Nævekæmper, i den Beværtning?"

Buggs' Ansigt fortrak sig haanligt.

„Han, Nævekæmper! Jeg kan blive ganske flov, naar jeg tænker paa, at saadan en Løjser kan bilde sig ind, han forstaar sig paa Sagerne! Han var daarligere end som Liverpoolrotten, ham jeg smed i tredje Omgang!"

„Saa forstaar jeg, at De ser flov ud! Jeg begriber ikke, at en Mand som De gider bruge Deres Kræfter mod saadan en Flok elendige Stympere! Værten derhenne sagde mig, at De først slog en hæderlig ældre Herre lige i Synet og derefter huggede løs paa en halvvejs drukken Fyr, der roste Dem for Deres fejge Angreb paa den skikkelige Borgermand."

„Jeg drev den blege Fyr en Skalle, først fordi jeg saa, han var en Slubbert, og saa fordi han var fuld. Naar et Menneske er saa simpel, at han gaar om med en Kæfert, bliver jeg altid gnaven, han ku' have passet sig selv, ku' han!"

„Men hvad var Grunden til Striden? Hvorfor angreb De den nette Herre, som De sad og talte med?"

„Fordi han sagde noget, han inte havde Lov at sige."

„Hvad sagde han da, siden De blev saa fornærmet?"

„Herren maa have mig undskyldt, men det vil jeg hellere tie stille med."

„Gud bevares, dersom De har Hemmeligheder, maa De gerne beholde dem for Dem selv."

Buggs fæstede Øjnene paa Tæppet og lod Hovedet hænge. Han overvejede øjensynlig, om han skulde tale, og hans Herre kunde kun med Møje skjule sin Utaalmodighed. Imidlertid tav Buggs, og ihukommende Browns Raad undlod Howard at udspørge ham.

Han var vred over Fyrens Stædighed og sendte ham bort uden at have berørt det brændende Spørgsmaal.

I de følgende Dage undgik Buggs sin Herre, saa vidt det lod sig gøre, og Følgen heraf var naturligvis, at Howards Mistillid voksede.

Saaledes stod Sagerne, da der kom følgende Telegram til den unge Mand:

„Vent gode Nyheder. Intet i Vejen med Buggs. Jeg er paa Spor efter Jack."

XXVIII.

»29«.

Førend Brown tog Afsked med Howard, overlod denne ham Safiansæsken med den uægte Sten, der var saa udmærket eftergjort, at den kunde føre en Kender bag Lyset. Det er en bekendt Sag, at mange

Mennesker, som ejer usædvanlig kostbare Diamanter, gemmer dem under Laas og Lukke og bærer Efterligninger. Tredje Dagen efter Afrejsen fra Chicago stod Opdageren af Toget fra Slankmare til Arkville. Han kendte ikke en Sjæl i den gammeldags By, der endnu ikke ret var falden til Ro efter den opsigtsvækkende Begivenhed, hvor Cal Wagstaff og hans Bande blev fanget. Men skønt Brown altsaa var Fremmed paa Stedet, havde han dog saa kraftige Anbefalingsbreve, at han med Lethed opnaaede Begunstigelser, som ofte nægtedes endogsaa de betydeligere Blades Korrespondenter. Da Dommer Dabney havde gennemset Browns Papirer, saa han over dem paa Manden og bemærkede i sin rolige Tone:

„Det er godt!... Hvordan kan jeg være Dem til Nytte?“

„De har to Fanger, som jeg gerne vilde have Lov at besøge.“

„Jeg har mange flere end to.“

„Men jeg bryder mig kun om to!“

„De er fra New York, og Inspektør Byrnes sætter Pris paa Dem.“

„Han plejer ikke at stole paa Folk, der ikke fortjener Tillid.“

„Derfor er hans Anbefaling ogsaa fuldkommen tilstrækkelig. Hvem vil De altsaa tale med?“

„Gustav Hazen og Cal Wagstaff.“

„Kender De dem?“

„Ja, jeg har truffet dem mere end en Gang.“

„Jeg troede for Resten ikke, deres Operationsfelt nogensinde havde strakt sig til New York.“

„Der har De Ret, men jeg vilde gerne stille dem et Par Spørgsmaal, da de vistnok kan give mig rigtige Oplysninger angaaende en indviklet Sag.“

„Det er mig en Glæde at være til Deres Tjeneste. Hvilken af Herrerne ønsker De at besøge først?“

„Hr. Hazen, hvis det er Dem lige meget.“

„Saa kom med mig!“

Dommeren førte Opdageren gennem svære Døre ad lange Gange til den fjerneste Del af en Stenbyg-

ning, der saa ud, som om den godt kunde holde sig mod et Artilleriangreb. Ved en af Fængselsdørene standsede han, dundrede paa og kaldte:

„Vaagn op, Hazen, her er en Herre, der ønsker at tale med Dem.“

Det lod til, at den unge, haabefulde Mand virkelig tog sig en Lur, thi Dommeren maatte to Gange kalde og banke, førend han rejste sig fra Briksen, satte Fødderne paa Gulvet og kom hen til den aflange Aabning i Døren, hvor han kunde se og tale med Brown.

Nu trak Dabney sig tilbage i Gangen, saa at de to kunde tale sammen; men den samvittighedsfulde Øvrighedsperson holdt dog et Øje med den Fremmede. Han troede ikke, at denne vilde narre ham, men han vidste, at Forsigtighed aldrig kan skade. Brown syntes godt om denne Aarvaagenhed og stillede sig med Forsæt saaledes, at han hele Tiden vendte Ansigtet mod Dommer Dan, desuden tog han ikke en eneste Gang Hænderne op af Lommerne, saa at han ikke kunde mistænkes for at ville putte noget gennem Gitteret i Døren.

„Hallo, Hazen! Saa fik de Dem alligevel taget ved Vingebenet.“

Hazen svarede ikke straks paa denne fortrolige Tiltale, men kiggede ud for at se, hvem det var, der besøgte ham.

„Nu har jeg aldrig kendt Magen! Er det Dem, Brown? Hvor kommer De fra?“ udbrød den rødhaarede Yngling med den krogede Næse.

„Lige fra Verdensudstillingen, hvor jeg hørte, De var under Laas og Lukke, derfor stak jeg herud for at faa en lille Passiar med Dem.“

„Jeg kan tænke, jeg er saadan en Slags Seværdighed, efter hvad her er passeret,“ svarede Hazen med et Forsøg paa at være flot.

„Aa ja, saamænd, paa en Maade, men jeg er meget bange for, at vi ikke træffes paa Udstillingen?“

„Det er nok troligt, jeg var der for Resten i Juni og saa, hvad jeg vilde! Vejret bliver nu saa bandsat

lummert, at jeg ikke gider ulejlige mig noget Steds hen."

„Nej, jeg holder aldeles med Dem, her har De det jo dejlig fredeligt og køligt. Naar skal Deres Sag for?"

„Dommeren mener, det bliver i Midten af næste Maaned, men, Brown, hvad er det saa, De vil mig?" spurgte Hazen, der nok kunde tænke sig, at Opdageren ikke kom saa langvejs fra for at konversere ham om Udstillingen og Vejret.

„Ja, Gus, jeg skal sige Dem, at jeg tror, jeg kan give Dem en Haandsrækning, dersom De vil hjælpe mig."

„Naa, lad høre da?"

Disse to kendte hinanden godt nok til at vide, det ikke nyttede at gaa paa Rævekløer. Den ene var en samvittighedsløs Slyngel, der ikke veg tilbage for noget, naar han kun hyttede sit eget Skind. I hans Øjne var alle til Fals; alles Handlinger bundede i Selviskhed, og naar Orson Brown i Dag stod udenfor hans Dør, var Grunden til hans Besøg personlig Fordel.

Brown kendte Hazen og vidste, at det vilde være rent Tidsspilde, om han prøvede paa at røre andre Strenge end den, der gav Tonen an i dette udmærkede Menneskes Natur.

„Jeg er ude efter den store Diamant, som Varnum Howard bragte fra London til Amerika for at udstille den i Chicago."

„Saa haaber jeg, De finder den," svarede Hazen, mens Blodet steg ham til Kinderne, og en sagte, nervøs Latter hørtes indenfor Gitteret.

„Kan De hjælpe mig, Hazen?"

„Hvorfor tror De, jeg kan være Dem til Nytte her?"

„De har jo selv været paa Jagt efter den; jeg véd, De foreslog Frøken Neville om Bord paa „Lucania", at hun skulde bytte den med en eftergjort Sten ... eller lod Dem foretage Ombytningen ..."

„Har hun nu sladret?" lød det fra Hazen i en ivrig Tone.

„Jeg behøver da ikke at sige Dem min Kilde, vel?“

„Den gaar ikke, lille Brown; jeg véd af Erfaring, at De plejer at gætte, hvor De intet véd. Her bruger De igen Deres Kunster, men den hopper vi ikke paa!“

„Ja, ja da, saa siger vi det! Men lad mig gentage, at jeg søger efter „Solens Øje“, som den hedder, og at jeg spørger, om De kan — og vil hjælpe mig?“

„Førend jeg gaar videre ind paa Sagen, maa jeg da vide, hvad Fordel jeg selv kan have, ikke sandt?“

„Det er et fornuftigt Spørgsmaal, som jeg oven i Købet ventede. De vilde højlig have skuffet mig, dersom De ikke havde talt saaledes.“

„Og da jeg meget nødig vil skuffe mine Venner, tillader jeg mig at gentage mit Spørgsmaal?“

„En ung Mand, der, som De, kære Hazen, har staaet i Forbindelse med Cal Wagstaff, har selvfølgelig lagt sig lidt til Bedste. Men det bliver Pokkers dyrt for Dem at betale Sagførere og deslige. Dersom De faar en daarlig Defensor, kan De godt risikere en Snes Aar i Tugthuset, i modsat Fald er det slet ikke umuligt, De slipper med fem og maaske efter et Par Aars Forløb benaades.“

„Hvad skal alle de Omsvøb nu til, Menneske! Hold op med den Sludder og kom til Sagen. Hvad vil De give mig for den virkelige, ægte Sten?“

„Ti Tusind Dollars, naar De giver mig den.“

Gustav Hazen faldt i dybe Tanker. Omsider satte han Ansigtet lige mod Gitteret og spurgte med dæmpet Stemme:

„Hvor er Dommer Dan?“

„Han kan ikke høre os, saa tal De bare!“

„Jeg er naturligvis ikke saa tosset at have Diamanten hos mig.“

„Men De véd, hvor den er?“

„Ja!“

„Kan De sige mig det?“

„Naturligvis kan jeg sige det, jeg véd.“

„Men v i l De da?“

„Ja, dersom jeg bliver ordentlig betalt!“

„Hvor meget forlanger De?“

„Det, De før sagde.“

„Hør nu, ingen Rævestreger, lille Hazen! Jeg lovede 10,000 Dollars for selve Diamanten, ikke for at De skulde sige mig, h v o r den var.“

„Jeg ser ingen Forskel.“

„Nej, ikke, dersom jeg kan gaa lige hen og tage den uden igen at skulle punge ud.“

„Det kan jeg ikke love, her maa naturligvis ogsaa smøres!“

„Jeg har jo de 10,000 til det, saa faar D e altsaa kun, hvad der bliver tilovers.“

„Men sæt, der nu i k k e blev noget tilovers?“

Opdageren tav et Øjeblik, saa vedblev han:

„Det er igen fornuftigt! Men hør saa, hvad jeg foreslaar: Dersom De siger mig, hvor „Solens Øje“ er, skal De faa 5000 Dollars, og saa ser jeg, hvor langt jeg kommer med Resten... Det er da et meget pænt Tilbud?“

„Det indrømmer jeg. De betaler mig altsaa de 5000, hvis jeg siger Dem, hvor Diamanten findes, enten De faar Fingre i den eller ej?“

„Det lover jeg Dem.“

„Men hvordan kan jeg vide, om De vil holde Ord?“

„Hazen, Hazen, nu er det jo Dem, der gør Vrøvl! De véd godt, at man altid kommer til et Punkt, hvor man maa vise Tillid. Jeg har givet Dem mit Æresord, det maa De tage for gode Varer, for De véd, jeg vil staa ved det.“

„Saa vis det ved at levere mig Pengene, saa lover j e g at sige Dem, hvor Diamanten er, jeg kender Stedet, som De ikke kan finde, om De saa søgte i tusind Aar.“

„Den Betingelse gaar jeg ikke ind paa, De har aldrig hørt, jeg har brudt et Løfte, hvorimod ingen nogensinde har kunnet stole paa Dem.“

„Er det den virkelige Grund?“

„Ja, men ikke den eneste. Dommer Dabney staar her paa Gangen, han har ikke haft sine Øjne fra mig, n u staar han og ser paa mig, dersom jeg rækker

Dem Pengene, vil han forlange en Forklaring af mig, og De indser nok selv, hvad Følgen deraf vilde blive. Pengene faar De ikke Lov at beholde, de vil blive betragtede som en Del af Jeres Bytte fra Togplyndringen udenfor Arkville."

Fangen indrømmede stiltiende Rigtigheden af Browns Bemærkning.

„Følg mit Raad, Hazen, dersom De giver mig den omtalte Oplysning, vil jeg deponere de 5000 Dollars i den Bank, De nævner, eller give dem til en Person, som De selv maa vælge. Øvrigheden behøver saa ikke at faa Nys om den Ting, og denne Sum vil komme Dem svært til Nytte, naar De skal betale en Sagfører, der kan forsvare Dem, saa det forslaar noget."

Gustav Hazen indsaa, at Opdageren havde Overtaget, og at det var ham umuligt at faa Bugt med den snu Person. Dersom han virkelig havde indleveret de 5000 Dollars, vilde Hazen have beholdt dem højst et Døgn, thi Dommer Dan var ikke at spøge med og holdt streng Justits i Fængslet. Og desuden, hvorfor skulde Hazen her tøve? Han vidste, at den flinke Sporhund var en fuldt ud hæderlig Mand, der for enhver Pris vilde holde sit givne Løfte. Dersom han fik at vide, hvad han vilde, betalte han ogsaa.

„Jamen," sagde Fangen efter et lille Ophold, „sæt, jeg siger, hvor „Solens Øje" er, og det ikke lykkes Dem at faa Diamanten?"

„Det vedkommer ikke Dem, De skal kun opfylde den Betingelse, jeg har sat Dem. Men ét forlanger jeg!"

„Og hvad er saa det?"

„At De siger, hvor „Solens Øje" er gemt; jeg venter, til jeg er vis paa, at De ikke har narret mig, og saa skal Deres Belønning være Dem vis."

„De taler meget godt, Brown," lo Hazen, „og jeg tror, De mener, hvad De siger."

„Dersom De ikke har Tillid, kan De godt lade være at gaa ind paa Forslaget."

„Ja, noget vover jeg jo...“

„Saa taler vi ikke mere om den Ting, og jeg henvender mig til en anden, der vist ikke siger Nej.“

Her spillede Brown sin Trumf ud.

„Hvad Numer staar der paa min Dør?“ spurgte Hazen.

„Ni og tyve!“

„Godt, Cal Wagstaff er seks og tyve, ved Enden af Gangen.“

„Og hvad saa?“

„Gaa til Cal, for han har „Solens Øje“.

XXIX.

„26“.

Det kunde se underligt ud, at Orson Brown satte sig i Forbindelse med Gustav Hazen og underhandlede med ham; da alt beviste, at den unge Slubbert ikke kunde have Diamanten i sin Besiddelse, og at det var lidet sandsynligt, at han skulde vide, hvor den befandt sig. Dersom det var den ægte Sten, der laa i Safiansæsken, da Varnum Howard forlod New York, skulde det synes utroligt, at den var kommen i Hazens Hænder, siden han ikke saa den mere end den ene Gang om Bord paa „Lucania“.

Men skønt Opdageren havde lét ad Howards spidsfindige Slutninger, havde han alligevel en svag Mistanke om, at der kunde være noget om den Sag. Tyveriet kunde være besørget inden Togplyndringen i Arkansas, med andre Ord: Ombytningen kunde være udført paa Damperen, og i saa Fald var det Hazen, der kendte Gaadens Løsning, skønt det jo skulde synes højst mærkeligt, at han havde udleveret den til Cal Wagstaff, der ikke betænkte sig paa at snyde og bedrage, hvem han kunde — hvad enten man var hans Ven eller hans Fjende.

Ganske vist kunde enhver Tyv være stolt af et saadant Mesterstykke som det at bytte Stenen og siden udslette Sporene, saa alle Hazens Manøvrer

var maaske udført ene og alene for at putte Forfølgerne Blaar i Øjnene; men Opdageren gav sig denne Gang ikke Tid til at anstille Betragtninger, skønt denne indviklede Sag ellers nok kunde have fristet ham til at hengive sig til sin Skødesynd. Efter hastigt at have taget Afsked med Gustav Hazen gik han derfor hen til Dommer Dabney, som ventede paa Gangen og som spurgte:

„Naa, lykkedes det saa?“

„Ikke helt! Hazen var fuld af Omsvøb, men endte dog med den Forsikring, at Cal Wagstaff kan give mig de Oplysninger, jeg ønsker.“

„Hans Celle er Nr. 26, et Par Skridt herfra, kom kun med.“

Brown tænkte et Øjeblik paa at bede om Lov til at tale med Cal inde i Cellen, men da han vidste, dette ikke kunde ske uden i en Arrestforvarers Nærværelse, mente han, Samtalen vilde falde bedre ud, dersom han stod udenfor. At Cal var den elendige Kujon, Dommer Dabney havde beskrevet, var ganske uomtvisteligt. Naar han kunde galoppere om i Egnen, hvor alle rystede og bævede, bare de saa et Glimt af ham, naar hans Bande paatog sig at udføre alt det, der krævede Mod, og alt, hvad der rummede Fare, da var Cal en Pokkers Fyr. Han havde erhvervet sin Berømmelse ganske ufortjent, og naar han kom sprængende paa sin smukke, brune Hoppe, med Brystet straalende af uægte Stene og de lyse Lokker flagrende om Skuldrene, lignede han aldeles den ædle, højsindede Røver, som kun tager fra dem, der ejede mere end billigt af denne Verdens Goder! Han haandterede Pistol og Bøsse med mesterlig Behændighed, sigtede og skød med Lynets Hastighed, og da han til Fuldkommenhed forstod at gaa sine mindre snedige Følgesvende under Øjnene, bildte de sig ind, at deres Anfører var Tapperheden i egen Person.

Men der var andre, som gennemskuede den gode Cal Wagstaff, og blandt dem stod Dommer Dan i Arkville i første Række. Han nærede en saadan For-

agt for Røveren, at han med Glæde vilde have varmet Fyrens Øren og trukket ham ordentlig i Næsen, inden han skød ham ned som den fejge Hund, han var. Desværre fik han ikke Lejlighed hertil, thi Cal bad om Naade, saa saare han blev omringet, og Gustav Hazen tøvede ikke med at følge Anførerens glorværdige Eksempel.

Orson Brown havde i Embeds Medfør gjort Bekendtskab med Cal Wagstaff, og han genkendte ham straks, da han viste sig ved Gitteret i Døren. Først udvekslede de et Par betydningsløse Sætninger, men saa gik Brown løs paa Sagen med disse Ord:

„Hør nu, jeg kommer langvejs fra for at spørge Dem om noget, Cal Wagstaff.“

„Naa, hvad er saa det?“

„De tog en stor Diamant i et Safiansetui fra en ung Mand, der sad i Førerhuset paa det sidste Tog, I plyndrede i Nærheden af Arkville. De havde Stenen i Deres Besiddelse flere Timer og kunde altsaa undersøge den grundigt; især da De jo forstaar Dem paa de Sager. Jeg vilde gerne have Deres Mening om den Diamant.“

Spørgsmaalet kom saa pludselig, at det var lige ved at gøre den forønskede Virkning, nemlig at bringe Slubberten ud af Fatning, saa at han røbede sin sande Mening. Men var Cal fejg som en Hund, saa manglede han ikke Snedighed. Som bekendt tror Tyv, at Hvermand stjæler, og han var derfor altid paa sin Post. I Stedet for at udtale de Ord, der svævede ham paa Læben, tav han, saa Brown lige ind i Ansigtet og spurgte saa med et vantro Smil:

„Naa, saa De er taget herud for at spørge mig om det, lille Brown? Og De kender slet ikke et eneste Menneske i Chicago — Starr & Mincus f. Eks. — der kunde have sparet Dem al den Ulejlighed?“

„Jamen, naar det nu netop er D e r e s Mening, jeg ønsker at høre?“ sagde Opdageren, der prøvede at parere, da han saa, at det første Stød var mislykket.

„Den Slags Udtalelser, især af Kendere, betales med en høj Pris.“

„Hvilket Honorar forlanger De?“

„Temmelig meget! Men hvorfor vil De vide min Mening, naar saa mange andre véd bedre Besked end jeg?“

„Er det ikke nok, at jeg ønsker det?“

„Hør nu, Brown, jeg er i en slem Knibe, det véd De godt, og jeg lukker ikke Munden op, uden at det kan være mig til Gavn paa en eller anden Maade. Derfor er det bedst, De lægger Kortene paa Bordet!“

Wagstaff lod sig ikke narre, og Brown indsaa, at det her vilde være fordelagtigst straks at tale rent ud af Posen.

„Min Ven, Hr. Howard i Chicago fik Etuiet med en Juvel tilbage den Aften, hans Tjener slog Dem til Jorden i Negerens Hytte. Da Howard kom til Chicago, gjorde han den ubehagelige Opdagelse, at en Efterligning af hans store Diamant „Solens Øje“ var bleven anbragt i Safiansæsken i Stedet for den ægte Sten. Var det Dem, Cal, der havde foretaget Ombytningen, da Æsken var i Deres Hænder?“

Cal smilede, idet han svarede:

„Hvor kunde det være mig, Brown? Er det sandsynligt, at jeg netop skulde have en Kopi af „Solens Øje“ parat?“

„Naturligvis vilde det være et højst mærkeligt Træf, men jeg véd jo, at De har en Svaghed for store Diamanter, og at De besidder flere falske Stene, der maaske nok kunde narre Folk. De har jo selv handlet med Ædelstene, og De er en fiks Mand, som nok vilde udnytte en saa god Lejlighed!“

Wagstaff lo.

„Brown, De har altid været et Pokkers godt Hoved, men De er min Salighed endnu klogere, end De ser ud til; jeg tilstaar, at jeg virkelig udførte den lille nemme Taskenspillerkunst, De omtalte.“

„Det tænkte jeg nok; sig mig nu, hvor og hvordan De gjorde det?“

„Da jeg først fik Øje paa den omtalte Sten, faldt

det mig virkelig ikke ind, at den var meget mere værd end de uskyldige smaa Prydelser, jeg plejer at have i Skjortebrystet, men, som De siger, har jeg jo været hos Starr og Mincus, hvor jeg lærte et og andet med Hensyn til Diamanter. Da jeg rigtig undersøgte „Solens Øje" ved min mørkhudede Vens Lampe, begyndte jeg at faa en lille Anelse om det Kup, jeg havde gjort, og jeg blev naturligvis baade glad og stolt. Men jeg kunde jo nok indse, at Ejeren i saa Fald vilde sætte Himmel og Jord i Bevægelse for at faa sin Skat igen. Derfor maatte jeg skynde mig at ordne Sagen, saa at jeg kunde narre ham, naar han fik Fingre i mig, paa den Vis vandt jeg ogsaa Tid til at sælge den virkelige Diamant, hvilket, som bekendt, ikke var saadan at løbe til. Jeg tog en Stump Papir, viklede det om „Solens Øje" og puttede den i min Lomme, efter at have lagt en af mine egne eftergjorte Stene i Æsken, hvor den passede, som om den var lavet dertil... Det var underligt, at jeg just skulde have en, der lynede saa godt, ikke?"

„Det har De Ret i," svarede Opdageren, der ikke troede paa Tilfældigheden her. „Jeg gad vidst, hvor mange Kopier af „Solens Øje" vi har drivende om her paa Egnen?"

„Da jeg laa bevidstløs efter det Slag, den tykhudede Slyngel tildelte mig — aa, jeg gav gerne ti Aar af mit Liv for at putte en Kugle i Skallen paa ham! — havde jeg en dunkel Fornemmelse af, at en af dem ragede i min Lomme og tog Etuiet fra mig. Havde Fæet bare raget lidt mere, vilde han have fundet den rigtige Diamant!"

„Dette er endnu mærkeligere! Men siden De vidste, at „Solens Øje" laa i Deres Lomme, hvorfor blev De da ved at forfølge min Ven?"

„Fordi jeg vilde hævne mig paa hans forbandede Abekat af en Tjener," raabte Wagstaff med lynende Øjne. „Kommer jeg nogensinde paa fri Fod, skal jeg nok faa Ram paa den Karl, om jeg saa skal forfølge ham til Sydhavsøerne!"

„Aa, tænk ikke mere paa ham, Cal," lød det fra Opdageren i en beroligende Tone. „Det kan sandelig ikke betale sig! Men nu indser De nok, hvor vanskeligt det bliver for Dem at komme af med en Sten, der er saa berømt, at den øjeblikkelig vil blive genkendt overalt i Verden. De er sikker paa tyve Aars Fængsel, om De slipper med det, saa De maa overlade Salget til en anden, hvilket ikke gør Sagen lettere for Dem!"

„Nu begynder jeg at lugte Lunten, lille Brown!"

„Det undrer mig ikke, jeg kommer for at faa Dem til at udlevere den meget omtalte Ædelsten, den er en Gave fra Ejerens afdøde Fader, som var Officer i Indien, førend De eller han blev født, og den har altsaa uhyre stor Affektionsværdi for min Ven."

„Ja, det sagde han selv!" svarede Cal smilende, „men ellers kan den ikke faas for en Slik!"

„Det er hævet over enhver Tvivl, men den har alligevel større Værd for Howard end for nogen anden, da han er den eneste, der aabenlyst tør sælge den. Jeg antager, at De er ret velforsynet med Penge, men De skal ogsaa bruge en Del for at betale Deres Sagfører. Kort og godt, vil De sælge mig „Solens Øje"?"

„Hvad byder De?"

„Hvad forlanger De?"

„20,000 Dollars. Jeg burde sige noget mere..."

„Det giver jeg ikke!" svarede Brown i en bestemt Tone.

„De afslaar mit Tilbud, saa maa De ogsaa give mig Lejlighed til at sige Nej?"

„Jeg kunde formaa Ejeren til at give 5000."

„Nej, saa lidt modtager jeg aldeles ikke!"

„Dollars, ja, Sagen er den, jeg vé d, han vil give 10,000, men saa heller ikke en Skilling mere. Det er dumt af Dem, hvis De siger Nej, for dersom jeg henvender mig til Dommer Dabney, tager han Diamanten fra Dem og passer paa den, indtil jeg har forklaret ham, hvem den tilhører, hvilket bliver mig en smal Sag."

Cal Wagstaff kneb det ene Øje sammen.

„Der er alligevel et lille „men“ ved denne Sag, Brown. Jeg har nemlig ikke Diamanten hos mig, for jeg kender Dommeren og ønsker ikke, han skal faa Fingre i den. Men De kan faa den i Løbet af fire og tyve Timer.“

„Dersom De udleverer den virkelige Ædelsten, skal De faa 10,000 Dollars, eller, hvad der er meget bedre, jeg skal udbetale Pengene til en Person, som De udpeger for mig.“

„Er det et Ord?“

„Ja, det lover jeg!“

„Giv mig saa Haanden paa det,“ foreslog Cal, idet han rakte Haanden op til Gitteret, men Opdageren gjorde ikke Mine til at tage Hænderne op af Lommen og bemærkede med dæmpet Stemme:

„Det skulde være mig en Fornøjelse at trykke Deres Haand, Cal, men det er bedre at lade være. Dommeren passer paa os, og han kunde let fatte Mistanke; jeg har med Vilje beholdt Hænderne i Lommerne, for at han kan se, vi ikke har Rævestreger for.“

„Ja, ja da! Jeg sagde altsaa, at De kunde faa Diamanten om fire og tyve Timer, men det kan ogsaa ske paa fire og tyve Minutter.“

„Saa har De den alligevel hos Dem?“

„Nej, jeg har betroet den til min Sagfører, J. J. Jukes.“

„Hvor har han Kontor?“

„Paa Hovedgaden, et Par Huse Nord for Fængslet.“

„Men vil han udlevere mig den?“

„Det er et Spørgsmaal,“ svarede Wagstaff, „han gør det vel ikke, førend jeg selv har talt med ham, men jeg venter hans Besøg hvert Øjeblik og skal saa sige ham, at De kommer til ham, og at han skal ordne Sagen med Dem.“

Vær De rolig, jeg staar ved mit Ord.“

XXX.

Flere Diamanter!

Dagen efter, at Brown havde aflagt de to Besøg i Fængslet, slentrede han op ad Byens Hovedgade, indtil han naaede en forholdsvis ny Bygning, hvis øverste Stokværk saa ud, som om de brugtes til Kontorer. Blandt de mange Messingplader med Navne, som Brown straks gav sig til at studere, saa saare han var traadt ind i Huset, fandt han hurtigt Cal Wagstaffs Forretningsmand: Sagfører Jediah J. Jukes, der boede paa anden Sal over Gaarden.

Et Par Minutter senere stod Opdageren Ansigt til Ansigt med Hr. Jukes, en mager, smalskuldret midaldrende Mand med tyndt, pjusket lyst Haar og dito Skæg, kroget Næse og skelende Øjne, der alligevel var næsten lige saa gennemtrængende og skarpe som Browns egne. Han saa opmærksomt paa sin Gæst efter at have kastet et hastigt Blik paa det Kort, Opdageren havde rakt ham, og hvor der kun stod: „Orson Brown, Grand Pacific Hotel, Chicago."

„Det glæder mig at se Dem, Hr. Brown, jeg ventede Deres Besøg!" erklærede Sagføreren, som sad foran et tarveligt lille Bogskab ved et temmelig stort Bord, overstrøet med Papirer. Efter denne Bemærkning tav Hr. Jukes; han ventede øjensynlig, at Brown skulde meddele ham sit Ærinde. Som Indledning bød Opdageren ham en Cigar, han modtog den med et Nik, hvorefter begge Herrerne sad og røg et Par Minutter. Saa tog Brown Ordet:

„Kan jeg tale med Dem en halv Times Tid uden at blive forstyrret?"

„Jeg skal give mine Ordrer!" Og saa raabte han: „Jakob!"

En opløben Knøs med et uhyre dumt Ansigt viste sig i Døren, hvor han blev staaende med aaben Mund og de stirrende Øjne fæstede paa Hr. Jukes.

„Luk Døren og slip ingen herind, før denne Herre er gaaet — forstaar du, jeg vil ikke tale med et Menneske, førend denne Herre er gaaet?"

„Ja!“ svarede Knøsen, idet han forlod Stuen med slæbende Gang.

„Jakob har sine store og gode Sider!“ bemærkede Hr. Jukes. „Han er ikke nær saa dum, som han ser ud.“

„Det glæder mig og letter en Sten fra mit Hjerte!“ udbrød Opdageren saa muntert, at de begge brast i Latter. „Men da vi nu i Fred og Ro kan tale om Forretninger, vil jeg straks gaa lige løs paa Sagen: Hr. Wagstaff har samtykket i at udlevere den Diamant, De opbevarer for ham, dersom jeg giver ham 10,000 Dollars.“

„Det er jo Vanvid! Og det gaar jeg aldrig ind paa! Stenen er ti Gange mere værd. Det har jeg ogsaa sagt ham.“

„Ganske rigtigt, men kun den virkelige Ejer vil kunne sælge den for den Sum, den er værd.“

„Hvorfor det?“

„Det undrer mig, at De stiller mig et saadant Spørgsmaal. Men tillad, at jeg i Stedet for at svare spørger Dem, om De véd nogen, der vil give Dem endogsaa den ubetydelige Sum, jeg byder Dem?“

„Snese af Mennesker! Der er Forretninger baade i Chicago, St. Louis og New York, som vil betale 100,000 Dollars!“

„Ja, dersom De kan bevise, at De er den retmæssige Ejer af saa værdifuld en Juvel. Men mon det vilde blive Dem en let Sag?“

„Jeg kunde jo sende den til Udlandet, saa kom man over den Vanskelighed.“

„Men man kunde forhindre, at der blev gjort et saadant Skridt.“

„Naa, man kunde da ikke saa godt hindre, at Diamanten kom bort eller blev stjaalen; skønt den har stor Værdi, er den dog af ringe Omfang.“

„Dersom den blev stjaalen fra Dem, hvem vilde da have Fordel deraf?“

„Man kunde jo finde den igen,“ svarede Sagføreren i en meget sigende Tone, idet han tog Cigaren af Munden og smilede.

„Alt det er muligt — men, Hr. Jukes, ved den Sag vilde De ikke spinde Silke.“

„Det véd jeg dog ikke! Men dersom De byder mig 20,000, vil jeg tænke over Tilbudet.“

„Saa maa jeg først tale med Hr. Howard. Han har givet mig Lov til at anvende 10,000 Dollars, jeg har allerede lovet 5000 til en Person, jeg ikke behøver at nævne, saa jeg tør paa ingen Maade love Dem 20,000.“

„Saa lad os da sige 15,000, men ikke en Hvid mindre.“

„Jeg gentager, at jeg i saa Fald maa tale med Hr. Howard. Vi kan intet bestemme nu, men jeg skal meddele ham Deres Forslag.“

„Og saa saare jeg hører fra Dem, kan vi afgøre Sagen.“

Brown lod, som om han vilde gaa, men stod stille ved Døren.

„Jeg antager, at Hr. Howards første Spørgsmaal vil være, om jeg er vis paa, at De har Diamanten i Deres Værge. Det vilde derfor være ønskeligt, om jeg fik den at se.“

„Det kan der slet ikke være noget i Vejen for,“ bemærkede Sagføreren, idet han stod op og gik hen til sit store Pengeskab, hvis svære Dør han aabnede. Saa lukkede han et mindre Rum op og tog en lille Pakke i ganske almindeligt Avispapir, som han viklede en Smule op, saa at man kunde se, hvad der laa i den. Han rakte den til Opdageren:

„Vær saa venlig at se efter, om jeg har talt Sandhed!“

Brown fo'r uvilkaarlig sammen ved Synet af den uhyre store Diamant, der udstraalede et blændende Lys, og medens han som fasttryllet stirrede paa „Solens Øje“, slog det ham, hvor paafaldende den ægte Sten lignede den Efterligning, som laa i hans Lomme. Det var aldeles forbavsende! De saa ud som et Par Tvillinger, og dog kunde ingen tvivle om, at den ene kun var smeltet Sand, der gennem en kemisk Proces havde faaet en Skønhed og Glans, som hurtigt vilde

falme, medens den anden var uhyre Summer værd og aldrig vilde miste sin Straaleglorie.

„Det er første Gang, jeg har set noget saadant," sagde Opdageren næsten højtideligt. „Maa jeg have Lov at lade den spille i Lyset."

Hastigt gik han fra sin Plads bag om Jukes hen til Vinduet. Sagføreren drejede sig lige saa hastigt om paa Hælen for ikke at tabe ham af Sigte et Øjeblik. Opdageren stod kun et Par Sekunder med Ryggen mod Jukes. Han bøjede sig over Stenen, pillede lidt ved Papiret, idet han mumlede:

„Vidunderlig! Den er mageløs! Jeg undrer mig ikke mere over, at Folk har ført Krig om et saadant Klenodie."

„Aa, undskyld," sagde Jukes, „De skulde ikke staa saa nær ved Vinduet, man kunde let se Dem udefra!"

„Sandt nok! Man kan ikke være forsigtig nok!" svarede Brown, idet han satte sig ned.

„Er De overbevist?" spurgte Jukes stolt.

„Fuldkommen overbevist! Nu kan jeg med Ro sige, De har Hr. Howards Diamant."

„Den hedder jo Solens Øje, ikke sandt?" spurgte Sagføreren, idet han atter viklede Papiret om Ædelstenen.

„Ja, den kaldes enten „Solens Øje" eller Himalayadiamanten, og den har baaret disse Navne i flere Hundrede Aar."

„Og tror De ikke, den er godt de 15,000 Dollars værd, som vi forlanger af Ejeren, der vel sagtens er rig, siden han har Raad til at beholde et saadant Stykke Legetøj."

„Jeg indrømmer, at den er ti Gange mere værd end den Sum, De forlanger. Jeg skal nok faa Hr. Howard til uopholdelig at modtage Deres Tilbud. Det er altsaa et Ord, at Diamanten udleveres ham, saa saare han har sendt Dem en Veksel paa 15,000 Dollars?"

„Lad os hellere faa klingende Mønt, med Veksler har man undertiden Ubehageligheder," svarede Sagføreren smilende.

„Det er Hr. Howard ganske ligegyldigt, enten han betaler med en Veksel eller med rede Penge. Han er overmaade nøjagtig i Pengesager, og De vil ikke møde Spor af Vanskeligheder fra hans Side, det kan jeg love Dem.“

„Vi skal gerne vise om imødekommende.“

„Det er jeg overbevist om, Hr. Jukes.“

Sagføreren gik igen over Gulvet til sit Pengeskab, kiggede ned i Papirspakken og lagde den atter ind i det lille Rum, efter at have forvisset sig om, at Diamanten var i god Behold. Derpaa lukkede og laasede han de svære Jerndøre og stod atter med Ansigtet vendt mod sin Gæst.

„Tager De straks tilbage til Chicago?“

„Ja, om en halv Time,“ svarede Opdageren, idet han saa paa sit Ur, „og hvis alt gaar vel, skulde jeg være hjemme i Overmorgen tidlig.“

„Saa hører jeg fra Dem i Løbet af en Uge?“ spurgte Jukes, der gjorde sig Flid for at skjule, hvor ivrig han var efter at faa Sagen bragt i Orden.

„Før — jeg telegraferer straks, om Hr. Howard gaar ind paa Deres Forslag, og saa kan den Ting hurtigt blive afgjort.“

Hermed rakte han Haanden til Hr. Jukes, der trykkede den hjerteligt, inden de skiltes. I Forstuen sad Jakob paa en Stol med strittende Ben, Hovedet tilbagelænet, aaben Mund og lukkede Øjne.

„Jeg haaber, denne Yngling aldrig bliver saa dum, som han ser ud, det skulde gøre mig ondt, om han var den elskværdige Hr. Jukes' eneste Søn og Arving!“

Opdageren vandrede med hastige Skridt ad Banegaarden til; han prøvede paa at se alvorlig og forretningsmæssig ud, men indvendig kluklo han. Paa Stationen afsendte han det allerede omtalte Telegram til Howard.

Hvorfor?

Da han bad om at se Diamanten nærmere ved Lyset, kunde denne Anmodning ikke undre nogen, thi Dagen begyndte at hælde, og dog havde han fra

første Færd vidst, hvad han vilde sige og gøre, og han havde taget den uægte Sten ud af Æsken og holdt den parat. I det Sekund, da Sagfører Jukes vendte ham Ryggen, tog han den falske Diamant op af Vestelommen, puttede den i Papiret og lod saa „Solens Øje“ glide ned paa Kopiens Plads.

„Naar alle de andre bytter Diamanter,“ tænkte han, „vil jeg virkelig ogsaa prøve at gøre det lille Kunststykke, jeg kan altid lægge den i Æsken senere hen.“

XXXI.

Spørgsmaal og Svar.

Orson Brown havde ved Telegram underrettet Howard om Tiden for sin Ankomst, og den unge Mand var gaaet ud for at modtage ham. At Howard var i en noget nervøs Stemning, behøver vel ikke at fortælles, og han vandrede utaalmodigt frem og tilbage, medens han ventede paa, at Vennen skulde vise sig. Telegrammet fra Arkville havde spændt Howards Forventninger, men han var dog ikke forberedt paa den vigtige Nyhed. Nu dampede Toget ind, og de to unge Mennesker vekslede et kraftigt Haandtryk. Opdagerens straalende Ansigt bragte Howards Hjerte til at banke stærkere, end det plejede, og da Brown ikke vilde pine den anden, sagde han straks med dæmpet Stemme:

„Alt er i Orden, kære Ven, jeg har den!“

„Umuligt! Det k a n jeg ikke tro!“ svarede Howard, der var lige ved at blive svimmel, men hastigt samlede sig, idet han udbrød:

„Lad mig se den.“

„Paa ingen Maade! Ikke her, i det mindste; De har virkelig været altfor villig til at vise den frem, deraf kommer alle Ulykkerne.“

De gik hurtigt op ad Gaden og traadte ind i den første Kafé, de traf paa, efter at de var kommen over Floden. Opdageren bad om et særskilt Værelse, og Opvarteren viste dem ind i et lille Rum med smaa Borde, hvor de kunde være i Fred. Saa saare

de havde sat sig, tog Brown den lille Safiansæske frem og rakte den over Bordet til Howard.

„Vær saa artig, se nu selv, hvad De mener om den.“

Med rystende Haand trykkede Howard paa Fjederen, Laaget sprang op, og den straalende Ædelsten viste sig i hele sin Pragt.

„Ja, det er sandt. Der ligger „Solens Øje“!“ mumlede han med usikker Stemme, „hvis jeg da ikke drømmer.“

„Nej, vist ej. De er lysvaagen, og De har igen Deres Skat. Men nu skal De lægge den i Deres Lomme, saa at vi er sikre paa, at ingen faar Øje paa den.“

Howard puttede Etuiet ind under sin Vest, og da han paany følte det mod sit Bryst, var det, som om han blev et andet Menneske.

„Naa, Brown, fortæl mig nu hele Historien.“

„Ja, det er virkelig en hel Historie, og jeg er vis paa, at alle Enkelthederne vil more Dem,“ svarede Opdageren, og saa meddelte han Howard alle sine Oplevelser, medens den anden uden at sige et Ord lyttede til ham, kun nu og da nikkede han bifaldende, naar Brown berørte Punkter, hvor han havde udvist særlig Dygtighed og Snildhed.

„Apropos,“ sluttede han, „fortalte Buggs Dem nogensinde, hvorfor han havde pryglet Starr?“

„Nej, han sagde kun i al Korthed, at den fremmede Herre havde fornærmet ham, og jeg trængte ikke ind paa ham, da De havde fraraadet mig at tage ham i Forhør. Hele denne Sag er lidt uklar, men jeg tillægger den kun liden Vigtighed, Buggs har prøvet at yppe Klammeri med næsten alle dem, han traf, og det er aldeles ikke sandsynligt, at Hr. Starr paa nogen Maade har forløbet sig overfor min krigerske Tjener.“

„Jamen, det er en Kendsgerning, at de talte om „Solens Øje“ og altsaa om Dem. Maaske ønskede Starr at udfinde, hvorfor De havde bedt hans Kompagnon opbevare en eftergjort Diamant.“

„Men hvorfor tog De saa til Arkville, naar De

nærede større Mistanke til de to, som var her, end til dem, der sad i Fængslet i Arkansas?“

„De husker nok, vi havde en ganske net Liste over de Mistænkte, der alle kunde være Tyvene. Jeg besluttede at foretage en Slags Rundrejse, indtil jeg fandt den rette.“

„Det forekom mig, at Buggs var den, De snarest havde i Kikkerten.“

„Ganske vist, og ham var jeg sagtens ogsaa gaaet løs paa først, dersom han ikke havde haft sit lille Sammenstød med Hr. Starr. Jeg skulde have dem for paa samme Tid, men Starr var jo „uskadeliggjort“ i nogen Tid, saa med dem havde det ingen Hast.“

„Men sæt De nu havde opdaget, at baade Hazen og Wagstaff var uskyldige.“

„Saa var jeg dampet lige til St. Louis efter Frøken Neville og Tanten.“

„De er altsaa nu ganske udenfor Sagen?“

„Ja, gid det var saa vel, men jeg er desværre ikke ganske vis paa det. Den unge Dames korte Samtale med Hazen har bestemt sin Betydning, den er ikke opklaret indtil Dato. Hvis den ikke havde fundet Sted, vilde jeg slet ikke mere skænke de to Damer en Tanke!“

Varnum Howard følte et Stik lige i Hjertet. Tiden til hans Møde med Muriel Neville nærmede sig, hvis hun holdt Ord — og nu, da han havde faaet sin Skat tilbage, var det hans inderligste Ønske at se hende renset for hver en Skygge af Mistanke. Glæden over det lykkelige Udfald af Opdagerens Rejse formørkedes ved Browns sidste Ord, og denne, der læste hans Tanker paa hans rynkede Pande, skyndte sig at tilføje:

„Jeg prøvede at faa noget ud af Hazen, men han var stum som en Fisk. Men jeg tror for Resten, at den unge Dame ikke har noget med denne kedsommelige Sag at skaffe. Derfor skal vi gøre, hvad jeg allerede en Gang har foreslaaet: opsætte vor Dom, til vi faar mere Lys over Tingene.“

Nu sagde Howard i en tankefuld Tone:

„Det var dog mærkeligt, at Wagstaff skulde have en saa nøjagtig Efterligning af „Solens Øje“ netop i rette Øjeblik.“

„Vist saa, vist saa! Men naar alt kommer til alt, har vi oplevet meget mærkeligere Ting. Han har jo som bekendt en ren Lidenskab for ædle Stene. Deres Diamant er sleben som Rosensten, hvilket for Resten er Tilfældet med mange store Stene. Altsaa giver man naturligvis Efterligningerne samme Form, ikke sandt? Det skulde saamænd ikke undre mig, om han havde flere af samme Slags.“

„Jamen, jeg k a n ikke fatte, hvordan han foretog den Ombytning. Da jeg kiggede ind ad Vinduet i Erastus' Hytte, var han hensunken i Beskuelsen af min Diamant, og et Minut senere, da jeg traadte ind ad Døren, stod han med løftet Pistol og befalede mig at løfte Hænderne i Vejret. Han maa altsaa have byttet Stenen i dette korte Tidsrum, og det forekommer mig næsten umuligt.“

„De kan ikke vide, om det virkelig var „Solens Øje“, han den Gang beundrede, det kunde ogsaa være en af hans egne Diamanter.“

„Nej, det er ganske sandt...“

I dette Øjeblik aabnedes Døren, og en Mand stak Hovedet ind, men ved Synet af dem, der sad i Stuen, trak han sig hurtigt tilbage uden at sige et Ord.

Howard vendte Ryggen til Døren, men Brown vendte Ansigtet lige mod den og saa altsaa tydeligt den, der saa ilsomt tog Flugten.

„Nu har jeg aldrig kendt Magen,“ hviskede han. „Véd De, hvem det var?“

„Nej, jeg har jo ikke Øjne i Ryggen!“

„Buggs!“

Howard drejede sig helt rundt paa Stolen, som om han ventede at se Buggs staa der.

„Han er borte,“ bemærkede Brown, idet han fo'r op og kiggede ind i den anden Stue, „dersom De ikke havde faaet Deres Ejendom igen, vilde jeg have fulgt efter ham, men nu er det virkelig overflødigt at udspionere Fyren.“

„Tror De, han genkendte mig?“

„Ja, derom er der ingen Tvivl, han kender saamænd nok Deres Ryg; han saa paa Dem og forsvandt med Lynets Hastighed. Det var naturligvis en ren Tilfældighed, at han kom herind, og han forstod nok, at han burde trække sig tilbage.“

„Jeg tror nu alligevel, jeg skal snakke med Buggs, han bliver mig lidt gaadefuld i sin Optræden.“

„Det har De selvfølgelig Lov til, men lad ham være i Fred foreløbig. Nu antager jeg, De staar ved de Løfter, jeg gav Hazen og Wagstaff?“

„Selvfølgelig, og jeg maa gentage, at jeg synes, De har handlet baade klogt og dygtigt i hele denne Sag. Selv om De havde lovet de to Herrer en dobbelt saa stor Sum, vilde jeg have givet den uden at knurre. Desuden skal jeg ogsaa forhøje Deres Honorar, kære Brown.“

„Det ventede jeg virkelig ikke, thi jeg er allerede bleven godt betalt, men siden De nu har Deres Skat, maa jeg maaske spørge Dem, hvad De har i Sinde at gøre med den?“

„Det véd jeg ikke rigtigt; den har allerede voldt mig saa megen Bekymring og kostet mig saa mange Penge, at jeg egentlig havde allermest Lyst til at skikke den hjem til London og saaledes gøre Ende paa alt Vrøvl.“

Den kloge Opdager forstod godt denne Bemærkning og saa, at Howard var ked af, at den smukke Frøken Neville ikke var renset for enhver Mistanke, indtil dette skete, vilde han ikke give sig tilfreds. Brown haabede, at han nok skulde sprede disse Skyer, men han sagde intet, da han ikke var vis paa, at det vilde lykkes ham.

„Jamen, hvorfor vil De ikke udstille den, nu da De er her i Chicago?“

„Det gør jeg maaske ogsaa; jeg har jo til flere omtalt, at det var min Hensigt, og jeg kan vanskeligt finde et Paaskud for at lade være. Men lad os nu komme hjem.“

De gik ud af Kaféen og vandrede af Sted til de mere befærdede Gader, hvor Howard med ét stod

stille udenfor en Juvelérforretning og rakte Safiansæsken til sin Ledsager.

„Aa, Brown, gør mig den Tjeneste at gaa derind og spørge dem, hvad de mener om den. Jeg følger med.“

Temmelig overrasket over denne Anmodning føjede Opdageren sin Ven, og et Øjeblik efter stod de to unge Mænd i Butikken.

„Vil De være saa venlig at sige mig, hvad denne Diamant er værd,“ spurgte Brown stolt, idet han lod Laaget springe op og satte Æsken paa Montren. Diamanthandleren satte sit Glas for Øjet uden at svare, tog forsigtigt Ædelstenen op, vendte og drejede den, mens han omhyggeligt undersøgte den.

„Ja,“ svarede han omsider med et overlegent Smil, „vi køber ikke den Slags — men h v i s De endelig vil være den Tingest kvit, skal jeg give Dem 25 Cents. Thi De véd naturligvis, at den kun er af Glas, som er undergaaet en kemisk Proces, der giver den en kortvarig Glans. Kort sagt — det er ingen ægte Diamant.“

XXXII.

Paa det vildene Hav!

Disse Ord tog næsten Vejret fra Brown, det sortnede for hans Øjne, og han maatte gribe fat ved Disken for ikke at segne om, han følte sig som lamslaaet, thi ikke et Øjeblik havde han ventet en saadan Erklæring. Efter den første Bestyrtelse kastede han et døende Blik paa Howard, der stod ved Siden af ham. Den unge Mand smilede ganske fredsommeligt og sagde:

„Naa, De mener, den er 25 Cents værd — ja, saa vil vi hellere beholde den.“

Og med disse Ord slentrede han ud af Butikken, fulgt af den slukørede Brown, der ikke fik et Ord over sine Læber paa hele Hjemvejen.

Saa saare Howard havde naaet sit Værelse og faaet Døren lukket, satte han sig paa en Stol og

brast i Latter. Det var Reaktionen efter den Spænding, han saa længe havde udholdt, hans medfødte Munterhed gav sig omsider Luft.

Men Opdageren var aldeles ikke oplagt til Spøg. Han var overvældet af Sorg og Væmmelse over Menneskenes Forargelighed. Da han langt om længe genvandt Mælet, kom han med en overmaade bedrøvelig Udtalelse:

„Howard, véd De, hvad jeg mener om dette?“

„Nej, kære Ven, lad mig høre.“

„Jeg mener, at jeg er en saa fænomenal Idiot, at jeg burde udstilles, jeg tror nok, jeg vilde trække Hus; thi jeg har aldrig truffet Mage til Fæpande, og jeg tror heller ikke, nogen i de sidste to Hundrede Aar har baaret sig saa fjollet ad som jeg!“

„Vær nu ikke altfor haard mod Dem selv, Brown,“ sagde Howard i en opmuntrende Tone. „Jeg forsikrer Dem, at jeg tager Sagen med Ro.“

„Ja, det kan De sagtens, De har da en Smule sund Fornuft, men jeg...“

„Maa jeg spørge, om Deres Standsfæller aldrig tager fejl?“

„Jo, selvfølgelig, men aldrig har jeg set nogen gaa i Vandet efter denne Maalestok. Jeg er en Kraftidiot!“

„Naa, naa, tag Dem nu i Agt, ellers siger jeg Dem ikke mere imod.“

„Blev De ikke overrasket ved at høre, hvad Juveleren sagde?“

„Nej, sandt at sige var jeg forberedt paa noget saadant; jeg vidste, De var bleven narret.“

„Naa, da maa jeg sige, De spillede Komedien til Fuldkommenhed,“ udbrød Opdageren med Beundring. „Hvorfor lod De mig løbe Linen ud?“

„Misforstaa mig ikke. Jeg var lige saa fornøjet over det heldige Udfald som De, indtil vi forlod Kaféen, men jo mere jeg tænkte over Sagen, jo umuligere syntes det mig, at Cal Wagstaff havde kunnet foretage Ombytningen; medens vi vandrede af Sted, blev jeg stedse sikrere i min Anskuelse — og saa,

ja saa faldt det mig ind, at da jeg selv en Gang var gaaet saa grundigt i Vandet, kunde det more mig, at De ogsaa fik Dem en lille Omgang. I Butikken fik jeg pludselig en Slags Vished om, at Stenen i Safiansæsken ogsaa var en Efterligning, saa Forretningsmandens Erklæring paa ingen Maade forbavsede mig. Jeg var lige ved at briste i Latter, saa naragtigt forekom dette Optrin mig; jeg turde ikke se paa Dem, thi saa vilde jeg ikke have kunnet beherske mig. Nu har jeg givet min Munterhed Luft, og nu er jeg igen alvorlig... Denne lille Tildragelse beviser, at der ikke er et, men to uægte Soløjne i Omløb."

„Det véd jeg ikke!" udbrød Opdageren i vildt Raseri, mens han fægtende med Armene fo'r op og ned ad Gulvet. „Spørg mig ikke om nogetsomhelst paa Jorden eller i Himlen, for jeg véd intetsomhelst, jeg har sagt Dem, at jeg er blød — Idiot — Fjols — og det er Dem desværre umuligt at have nogen anden Mening."

„Jo, vist saa! Jeg paastaar, at der dog endnu er en Smule Fornuft tilbage hos Dem — brug den Smule og sæt Dem stille paa en Stol, læg Fødderne op paa en anden Stol, tænd Dem en Cigar og hør paa mig, thi jeg har et Par Ord at sige Dem."

Det varede noget, inden den fortvivlede Mand kunde komme i Ligevægt. Han vedblev endnu et Par Minutter at fare frem og tilbage i Stuen, mens han slog sig for Panden, purrede sig i Haaret, satte sig ned for straks igen at tage fat paa sin Spadseretur. Endelig lod det til, at han blev træt; thi han adlød sin Ven, der havde siddet ganske stille og set paa ham med Hænderne foldede over Nakken.

Nu saa de paa hinanden og smilede:

„Maa jeg spørge Dem, om der ikke var et Øjeblik, efter at De havde spillet Hr. Jukes det Puds, hvor De selv havde en Fornemmelse af, at De maaske var gaaet i Vandet?"

„Nej, det forsikrer jeg Dem, den Tanke faldt mig ikke ind en eneste Gang i de to Dage, jeg var undervejs. Jeg følte mig lige saa overbevist om, at „So-

lens Øje“ laa ved mit Hjerte som De, da Deres Fader gav Dem den. Nu ser jeg nok,“ tilføjede Brown, „at jeg havde spekuleret saa meget og saa længe over denne forbistrede Sag, at min Hjerne er bleven en Smule omtaaget — jeg kunde ikke se Tingene, som de virkelig var. Jeg læste i Bladene, at man havde gjort et Forsøg paa at „lynche“ Wagstaff og hans Bande, men at Dommer Dabneys Koldblodighed reddede Røverne. Jeg haabede, denne Begivenhed vilde have givet mine Tanker en anden Retning, men jeg greb mig uafladelig i at beskæftige mig med Diamanten — hvert femte Minut maatte jeg føle, om den laa paa sin Plads, hvilket jo var overmaade taabeligt, thi dersom en eller anden Langfinger havde været min Rejsekammerat, vilde han hurtigt have opdaget, at jeg bar en Skat hos mig. Men nu tror jeg naturligvis ikke, at Wagstaff har byttet Stenene.“

„Men mener De, at Hazen troede, hans Anfører havde den ægte Sten, da han sagde det til Dem?“

„Nej, det kunde han jo ikke — og derfor,“ tilføjede Brown i en fortvivlet Tone, „antog jeg naturligvis, at han troede det.“

„Wagstaff maa have narret sin Sagfører.“

„Derom er der aldeles ingen Tvivl. Jeg kunde jo ikke undgaa at tale med ham om Sagen, og Cal haabede at faa fat i Pengene, inden vi havde opdaget Sandheden. Min eneste Trøst er, at De dog ikke har maattet betale for min Fæiskhed.“

„Aa, tænk ikke mere paa det. Nu er vi jo lige nær, men jeg opgiver ikke Ævred endnu, og jeg haaber, De vedblivende vil yde mig Bistand?“

„Det begriber jeg ikke, De gider efter denne sidste Bedrift.“

„Aa, Mennesker er nu en Gang ikke fuldkomne, og vi behøver jo kun at stryge to Navne af vor Liste.“

„De mener Hazens og Wagstaffs — men jeg er ikke saa vis paa, at de begge eller nogen af dem er uskyldige.“

„De har da vel aldrig til Hensigt at beskæftige Dem videre med de to Fyre?“ udbrød Howard forbavset.

„Ikke foreløbig. Jeg maa sandelig have Tid til at samle min Smule Forstand, for nu aner jeg ikke, hvorhen jeg skal vende mig. Men — det sværger jeg — den Sag s k a l klares. Edgar Poe siger, at intet Menneske kan lave en Gaade, der er saa svær, at et andet Menneske ikke kan finde Løsningen, og det beviste han ved sine egne mesterlige Analyser. Jeg s k a l faa Lys her ogsaa!“

„Det er da godt at høre Dem tale saaledes,“ sagde Howard, „og jeg antager, De nu vil tage fat paa Buggs?“

„Gid Fanden havde Buggs! Han er maaske uskyldig som det Barn, der blev født i Gaar, men nu tror jeg alligevel, han er i Ledtog med Tyvene, og det er ikke saa let for mig at komme ham til Livs.“

„Hvorfor?“

„Fordi han før saa os sammen her, og fordi han nu vil være paa sin Post.“

„Kunde De ikke forklæde Dem?“

„Aa, alle disse Komedier er overflødige; jeg tror ikke paa Forklædninger. I de nymodens Forbryderromaner diskes op med det værste Sludder — der fortælles om Opdagere, som skuffer deres fortroligste Venner — men De kan da selv begribe, at sligt er umuligt. Se nu f. Eks. paa mig — vi har kun kendt hinanden i kort Tid, men jeg bilder mig virkelig ikke ind, at jeg kan komme ind i en Stue i en Forklædning, som De ikke straks vilde gennemskue. Dersom jeg viste mig med Paryk eller falsk Skæg, vilde De lige saa let opdage det, som De opdagede, at Diamanten var eftergjort. Jeg kunde maaske forandre min Stemme — det h a r jeg for Resten undertiden gjort — jeg kunde trække Skuldrene op, iføre mig lasede Landstrygerklæder, gøre min Hudfarve mørkere, men mit sande Jeg vilde alligevel skinne igennem. Nej, alle mine Kunster vilde være forgæves, medmindre De var halvvejs blind.“

„Men De mener da ikke, at Opdagerne ikke bruger Forklædninger, at De ikke selv har benyttet dem?“

„Nej, selvfølgelig; jeg har ofte nok forklædt mig

— under gunstige Forhold er det den nemmeste Sag af Verden, men under ugunstige Omstændigheder er det ganske virkningsløst. Jeg kunde nok narre Dem paa en halvmørk Gade, eller hvor der var mange Mennesker til Stede, at De ikke lagde videre Mærke til mig — men i elektrisk Lys eller ved højlys Dag er det det rene Vrøvl, det kan jeg forsikre Dem.“

„Altsaa mener De, at Buggs nu vilde passe paa, dersom han saa Dem i sin Nærhed?“

„Ja, derom er der ikke mindste Tvivl, han er saa snu, at jeg aldrig vilde udrette noget.“

„Men saa kunde De jo tage fat paa Hr. Starr?“

„Det har jeg ogsaa tænkt, naar han viser sig oven Senge. Men som De før sagde, vi er igen paa det vildene Hav. Jeg maa tænke over Sagen, førend jeg igen giver mig i Lag med den; jeg kunde gøre en Afstikker til St. Louis, eller,“ tilføjede han hastigt, da han saa Blodet fare op i Howards Kinder, „jeg kunde slaa ind i en ganske ny Retning. En Ting er sikker,“ vedblev han barsk, „at De i k k e faar flere Telegrammer, inden mit Fund er blevet undersøgt af en Kender.“

„Ja, saa har jeg da Lov at haabe paa et lykkeligt Udfald.“

Opdageren lænede sig bagover, og hans Øjne vandrede ad Loftet til, men kom hurtigt tilbage til Jorden.

„Howard, De har været saa elskværdig at vise mig Tillid, selv efter denne rædsomme Vandgang! De har ansporet mig til nye Anstrengelser, men h v i s jeg paany er uheldig, véd jeg en, der baade k a n og v i l hjælpe Dem.“

„De forbavser mig, kære Brown, hvorfor har De ikke før sagt mig hans Navn?“

„Jeg siger Dem det heller ikke nu; han er ikke her i Byen, med mindre han skulde være kommen til Chicago under min sidste Fraværelse, men han er et formeligt Geni, jeg har aldrig truffet hans Lige, han kan løse Gaader uden at røre sig fra sit Kontor.“

„Men hvorfor skal vi da ikke straks henvende os til ham?“

„Han er ikke Opdager i Ordets egentlige Forstand, han er en Slags Original, en Særling; dersom De nu opsøgte ham, vilde han sagtens vise Dem ud af sit Kontor eller rettere sagt sit Laboratorium; han beskæftiger sig ikke med en Sag, saa længe andre har med den at gøre. Jeg maa først opgive Ævred, inden han tager fat, men dersom De ønsker det, er jeg villig til at indgive min Afskedsbegæring lige straks.“

„Nej!“ svarede Howard, „det vilde ikke være retfærdigt imod Dem. Jeg venter ganske rolig, til De selv erklærer, at De er kørt fast.“

„Det syntes jeg for lidt siden, men nu er jeg bedre tilpas. Jeg har en Fornemmelse, som om det klarede op i min Hjerne; jeg haaber og tror, at det alligevel skal lykkes mig at komme til Bunds i dette Virvar.“

„Det var ret...“

„Tys!“ hviskede Opdageren og løftede advarende Haanden. „Der er nogen ved Døren!“

Han listede sig forsigtigt over Gulvet, og netop som han skulde gribe fat i Dørlaasen, lød en sagte Banken.

„Kom ind!“ raabte Howard.

Døren aabnedes beskedent, og Buggs' Hoved viste sig.

„Undskyld! — men jeg vilde gerne vide, om Herren har Brug for mig?“

„Nej, men husk at komme hjem i Aften!“

„Det skal jeg ikke glemme,“ svarede Buggs, idet han lukkede Døren og fjernede sig.

„Den Fyr har i det sidste Kvarter staaet og luret udenfor.“

„Men hvorfor lukkede han saa Døren op?“ spurgte Howard.

„Aa, han er klog nok! Han er sagtens kommen til at gøre lidt Støj; han mærkede, at vi pludselig tav stille, og kom os i Forkøbet ved at aabne Døren; mit Hverv bliver stedse vanskeligere, thi nu er han aldeles vis paa, at jeg mistænker ham.“

„Skal jeg udspørge ham?“

„Paa ingen Maade; med mindre han selv giver Anledning dertil; De maa lade som ingenting, thi jeg tror, den Fyr er meget snedigere, end De mener; De har vist begaaet en stor Ubesindighed, da De fæstede ham og tog ham med herover som Tjener.“

„Ja, det ser næsten saaledes ud; men endnu er jeg ikke ganske vis paa det. Husk paa, at vi begge famler om i Formodninger og Teorier!“

„Aa, vi skal nok snart finde det rette Spor,“ sagde Brown med fast Stemme, idet han kneb de smalle Læber sammen og mødte Howards Øjne med et tillidsfuldt Blik.

XXXIII.

Paa Tomandshaand.

Den skønne Avgustdag nærmede sig sin Slutning, og en mild Luftning strøg kølende fra Vandet ind over den „hvide Stad“, hvor en Vrimmel fra den civiliserede Verdens fire Hjørner havde frydet sig ved Skuet af de Vidundere, der var samlede ved Michigan-Søens Bredder.

For Varnum Howard havde dette været en lykkelig Dag, som han sent vilde glemme, thi han havde ageret Fører for Muriel Neville og hendes Tante, der var ankomne Aftenen forud, som man havde aftalt det ved Afskeden efter Overrejsen om Bord paa „Lucania“.

Howard var overbevist om, at han aldrig havde truffet en mere indtagende ung Kvinde. Hun var straalende livlig og rigtig i Stemning til at nyde al den Skønhed, som udbredte sig for hendes Øjne. Paa sin rolige, stilfærdige Maade ledsagede Tanten det unge Par, idet hun nu og da tøvede ved et eller andet, som interesserede dem mindre; men Tiden havde Vinger, og Howard tænkte kun paa at more de to Damer.

Han havde fast besluttet ikke mere at beskæftige sine Tanker med „Solens Øje“. Den var borte, vilde aldrig mere komme i hans Besiddelse; hvorfor skulde

han da spilde Tiden med at jamre over dette Tab. Klagen vilde ikke bringe den tilbage. Ganske vist var det ham en stor Sorg, men Sorgen gjorde ham ingenlunde til en fattig Mand; han behøvede ikke at undvære de Goder, Penge kan skaffe; den mageløse Ædelsten havde jo i Virkeligheden hverken gjort ham lykkeligere eller rigere end den elendige Efterligning. I hans Øjne havde den mest Værdi, fordi den var en Erindring om hans afdøde Fader. Og naar alt kom til alt, kunde den jo paa en eller anden Maade komme frem igen!

Saaledes hengled de solbeskinnede Timer, og Dagen begyndte at hælde. Fru Carslake havde trukket sig tilbage paa sine Værelser, da hun var meget træt efter den anstrengende Tur i „den hvide Stad“. Muriel Neville blev hos Howard, og de to Unge sad i Damernes Dagligstue ved et af de aabne Vinduer, hvor Aftenvinden tilviftede dem en behagelig Køligheed, medens de førte en Samtale med saa dæmpet Stemme, at ingen vilde have opfanget en Stavelse, hvis der havde været nogen, der lyttede.

„Jeg drømte ikke om, at Udstillingen kunde være saa vidunderligt et Skue,“ sagde hun, „den overtræffer mine dristigste Forventninger, og jeg vilde aldrig have tilgivet mig selv, hvis jeg havde opgivet at komme hertil nu.“

„Hvor længe har De i Sinde at blive?“

„I det mindste en Uge; jeg kunde gerne tilbringe en Maaned uden at faa nok, men jeg maa tage Hensyn til min Tantes Ønsker; og hun har bestemt, at vort Ophold kun skal vare en otte Dages Tid. Gid hun dog vilde bestemme sig om!“

„Det samme ønsker jeg!“ udbrød Howard i en begejstret Tone, medens han saa lige ind i de straalende Øjne, der mødte hans.

„De tager altsaa ikke bort for det første?“ spurgte hun nu.

„Det véd jeg ikke rigtigt, jeg bliver vist nogle Uger.“

„Men De kommer jo og besøger mig i St. Louis, inden De rejser hjem til England?“

„Det haaber jeg!“

„De haaber det!“ lo hun, „hvorfor siger De ikke bestemt, at De kommer. St. Louis er meget ældre end Chicago og var i lang Tid dens Medbejler, men desværre,“ her sukkede hun, „har vi maattet opgive Kappestriden, skønt der virkelig gives Mennesker, som finder, at man kan udholde Livet i min Fødeby.“

Hun havde i Dag fortalt Howard noget om sig selv og sin Tilværelse. Hun var en dygtig Rytterske, og hun holdt meget af at cykle, hun vejede 119 Pund, kunde svømme, ja, hun var en ret berømt Gymnastiker, skønt hun selvfølgelig ikke tænkte paa at vise sig offentligt i denne Egenskab.

„Ak ja!“ tilføjede han med et Anstrøg af Sørgmodighed, „nu er Sommeren snart forbi, og et hvilketsomhelst Sted i den tempererede Zone er behageligt. Dersom intet uforudset hænder mig, skal det være mig en Glæde og en Ære at aflægge et Besøg i Deres Hjem.“

„Saa er det afgjort!“ udbrød hun muntert, „og nu maa jeg virkelig vide noget, som De lovede at fortælle mig i Aften.“

„Hvad er det?“

„Jeg har flere Gange spurgt Dem, hvorfor De ikke udstillede den vidunderlige Diamant, som det var Deres Hensigt.“

„Dertil har jeg haft de allervægtigste Grunde.“

„Og hvilke, om jeg maa spørge?“

„Fordi den er bleven stjaalen fra mig!“

Hun slog Hænderne sammen i den dybeste Bestyrtelse.

„Stjaalen, siger De! Det kan umuligt være Tilfældet,“ hviskede hun, idet hendes Øjne blev store af Forfærdelse.

Hvis dette var Forstillelse, maatte hun være en af Verdens største Skuespillerinder!

„Ja,“ svarede Howard med et svagt Smil, som om det var en ligegyldig Sag. „Jeg ejer ikke mere

„Solens Øje“. En eller anden snedig Person har ombyttet den med en uægte Sten, der er saa udmærket en Kopi af min Diamant, at jeg ikke havde nogen Anelse om Kæltringestreger, før jeg lod min Skat undersøge af en Kender i Chicago; og jeg forsikrer Dem, at jeg var lige ved at tabe Vejret, da han gav mig denne alt andet end behagelige Underretning.“

„Dette er virkelig for galt,“ sagde den unge Pige i en medfølende Tone, „men jeg maa sige, at jeg beundrer Deres Sindsligevægt, ikke et Øjeblik er det faldet mig ind, at De havde lidt et saadant Tab.“

„Jeg er altid glad og fornøjet i Deres Selskab,“ svarede Howard i en inderlig Tone, „desuden er Tyveriet begaaet for over fjorten Dage siden, og jeg har vænnet mig til Tanken om at have mistet Diamanten. Hvad nytter det at sørge over den Ting! Gjort Gerning staar ikke til at ændre, og „Solens Øje“ kommer ikke tilbage, fordi jeg sætter mig hen og er gnaven.“

„Men fortæl mig dog, hvorledes De mistede den?“

„Det er mig umuligt, da jeg hverken véd, naar eller hvor den blev stjaalen fra mig; jeg viste Dem Diamanten om Bord paa Damperen, som De nok husker; ingen saa den i New York, men da jeg kom hertil, laa der en uægte Sten i Safiansæsken. Jeg véd lige saa lidt som De, hvem der har foretaget Ombytningen.“

„Har De da intet gjort for at faa den tilbage?“

„Maa jeg spørge Dem, hvad jeg her kunde gøre? Jeg aner jo ikke, hvor jeg skal søge!“

„Har De anmeldt Sagen for Politiet?“

„Nej, hvad kunde det nytte?“

Howard fo'r sammen. Nu fik Samtalen en farlig Retning, og han kunde ikke jage den Tanke fra sig, at denne bedaarende unge Pige af Tanten havde faaet Lov at være alene med ham for at udspørge ham. Hans Hjerte begyndte at hærdes mod hende.

„Det kunde maaske ikke nytte noget; men det var dog tænkeligt, at en Opdager kunde bringe Dem paa Spor efter den.“

„Jeg gjorde et Forsøg, men det mislykkedes fuldstændigt. Min Opdager gjorde en Rejse paa over hundrede Mil og kom tilbage med en Diamant, som han antog for „Solens Øje“, men som viste sig at være lige saa uægte som den første. Saa tabte vi Modet begge to.“

Muriel Neville betragtede den unge Mand med et Blik, der udtrykte den inderligste Medlidenhed, og det er, som bekendt, ret farligt for unge Damer at føle Medlidenhed med unge Herrer. Havde han blot kunnet tro, at denne Følelse var ægte, vilde han i denne Time ikke have skænket „Solens Øje“ en Tanke!

„Det gør mig meget ondt for Dem,“ sagde hun, „gid jeg dog kunde hjælpe Dem paa en eller anden Maade.“

„Saa vilde De maaske ogsaa anstille Efterforskninger?“ svarede han med paataget Munterhed.

„Hvad faar jeg, dersom det lykkes?“ svarede hun i samme Tone.

„Aa, lad mig se; vi kan jo sige en ny Cykle, en Hest eller hvad De ellers kunde faa Lyst til; forudsat det ikke koster mere end 2—300 Dollars. De véd, jeg kan ikke være ødsel.“

„Jeg synes, Deres Findeløn er meget net, og jeg vil med Glæde yde Dem min Bistand; men kunde De ikke give mig et Par Vink?“

„Hvordan mener De?“

„Jeg mener, at De maa have Mistanke til en eller anden?“

„Det har jeg ogsaa!“ lød hans alvorlige Svar.

„Dersom De vil sige mig, hvem det er, kunde jeg bedre gøre et Forsøg.“

„Det skulde jeg gerne gøre, men dersom jeg nu nævnede en vis Person, hvordan vilde De saa bære Dem ad overfor Vedkommende?“

„Jeg maa have lidt Tid til at overveje det,“ svarede hun med et Smil, der var ganske naturligt.

To Gange var Howard lige ved at nævne Gustav Hazen, medens han saa hende lige ind i Øjnene;

men han vovede ikke at gøre Forsøget. Brown havde antydet, at Hazen maaske stod i Slægtskabsforhold til Frøken Neville og Fru Carslake, og Howard kunde sige sig selv, at han var en Fætter, man ikke kunde være stolt af. I saa Tilfælde vilde hans Navn virke saarende paa den unge Pige, og Howards ridderlige Natur forbød ham en saadan Fremgangsmaade. Som man ser, undergik Howards Sindstilstand i denne Time en gennemgribende Forvandling. Hele Dagen havde der ikke været en Sky paa hans Himmel; og intet vilde være sket, dersom den unge Pige ikke selv havde bragt det usalige Emne paa Bane. Men nu kom han til at tænke paa Orson Brown og besluttede at hjælpe ham, siden Lejligheden frembød sig.

„Den, der har været snedig nok til at foretage Ombytningen," sagde han, „vil ogsaa nok vide at undgaa de Snarer, man sætter for ham! ... Men sig mig, kære Frøken, om De vil tage til Arkansas for at lede efter min Diamant?"

„Til Arkansas!" gentog hun med uforstilt Overraskelse. „Ja, hvis jeg havde grundet Haab om at finde den, skulde jeg saamænd gerne foretage denne Rejse," vedblev hun smilende. „Jeg har aldrig været der, men jeg antager, Arkansas maa ligne Missouri, hvor jeg er født, saa den Tanke kan ikke skræmme mig meget."

Her erklærede hun altsaa bestemt, at hun aldrig havde overskredet Arkansas' Grænser, skønt Howard kun altfor tydeligt mindedes, hvad han havde set i Villaen udenfor Arkville den 17. August. Han var lige ved rent ud at beskylde hende for at fare med Usandhed, thi han havde jo med egne Øjne genkendt hende der for nogle Uger siden. Men han maatte væbne sig med den Selvbeherskelse, der passer for en Opdager, og glemme den Lykke, der havde tilsmilet ham hele Dagen i Solskinnet fra Muriels Øjne.

„Frøken Neville! Vil De tillade mig at gøre Dem tre Spørgsmaal?"

„De maa spørge mig om, hvad De vil."

„Forstod jeg Dem ret før? Sagde De ikke, at De aldrig havde været i Arkansas?"

„Jo, det er en Kendsgerning.“

„Saa kender De altsaa ikke en lille By i den sydvestlige Del ved Navn Arkville?“

„Jeg husker aldrig at have hørt denne By nævne.“

„Bliver De vred over mine Spørgsmaal?“

„Nej, men jeg tilstaar, at jeg ikke fatter, hvorfor De gør dem.“

„Men hvor kunde da Vedkommende begaa en saadan Fejltagelse?“

„Om hvem og om hvad taler De nu?“

„Jeg taler om en Herre, der kender Dem og som paastaar, at han har set Dem sidde paa en Veranda i Udkanten af Arkville,“ svarede Howard.

„Naar?“

„Torsdag Aften, den 17. Avgust.“

„Ja, det er virkelig en Fejltagelse, thi den Aften var jeg mange Hundrede Mil fra det Sted, De omtaler.“

„Maa jeg spørge, hvor De den Dag opholdt Dem?“

„I Filadelfia,“ sagde Frøken Neville lidt køligt. „Min Tante, Fru Rutledge, boende i Walnutgade, var syg og havde sendt Bud efter mig. Jeg kom dertil Lørdag den 12. Avgust og rejste atter hjem Mandag den 21., saa De ser, Deres Ven maa have taget fejl.“

„Det ser saaledes ud, men det hele er sælsomt.“

„Hvad er det, der er sælsomt, Hr. Howard?“ spurgte hun.

Men førend han kunde faa svaret, kom en Pige med den Besked, at Fru Carslake vilde tale med den unge Dame.

„Ser jeg Dem igen i Aften?“ spurgte han, uden ret at vide, hvad han sagde.

„Det tror jeg ikke, Godnat!“

„Godnat!“ svarede han, og da hun var ude af Syne, tilføjede han: „Det glæder mig, at De gaar Deres Vej.“

XXXIV.

Brown opgiver Ævred.

Kunde Howard virkelig have taget fejl, da han troede, han saa Frøken Neville hin Aften udenfor

Arkville? Det forekom ham umuligt, og dog havde hun forsikret ham, at hun var i Filadelfia paa den Tid. I sin Fortvivlelse besluttede han at klare dette Spørgsmaal og at klare det uden nogen Mellemmand.

Han kunde kun gøre det paa én Maade, nemlig ved at rejse til Arkville i egen Person. Denne Plan bragte han i Udførelse allerede næste Morgen efter med et Par Linjer at have underrettet Brown og Buggs om, at han vilde gøre en lille Rejse paa et Par Dage; hvor han tog hen og hvorfor han absenterede sig, meddelte han dem derimod ikke.

Han kom til den sære, gamle Stad Arkville om Aftenen, anden Dagen efter sin Afrejse, og straks næste Morgen kørte han ud til Oberst Bradley, saaledes hed Ejeren af den Villa, hvor han havde set Frøken Neville. Han fortalte aabent og ærligt, hvorfor han aflagde sit Besøg, og den høflige, gamle Herre sendte straks Bud efter sin Datter, som han forestillede for den bestyrtede Howard, der nu gjorde en overraskende Opdagelse. Set fra Siden havde Frøken Bradley en skuffende Lighed med Muriel Neville, men forfra mindede Oberstens Datter kun lidt om hans Hjertes Udkaarne. Med mange Undskyldninger tog Howard Afsked med den elskværdige Familie, og da han var i Nabolaget, besluttede han at ride ud til den gode gamle Onkel Erastus, som modtog ham med den Gæstfrihed, han viste alle dem, der søgte ind i hans lille Hytte. Negeren gentog sin Forsikring om, at han havde set Cal Wagstaff bytte Stenene om, lige før Howard viste sig i Døren.

Her var aldeles ingen Grund til at tvivle om Negerens Sanddruhed, skønt hans Udsagn beviste, at det maatte være den ægte Sten, som Røveren havde betroet i sin Sagførers Hænder. Orson Brown havde for anden Gang lagt „Solens Øje“ tilbage i Safiansæsken, medens Jukes et Øjeblik vendte ham Ryggen; Opdageren havde derpaa bragt Diamanten til Chicago og lagt en eftergjort Sten i Etuiet, inden han leverede det til Ejermanden. Det var en bitter Erfaring for Howard, som her saa, at han var bleven

skammelig narret af et Menneske, hvem han havde vist ubegrænset Tillid. Da den unge Mand kom hjem til Pacific Hotellet, var det ham en stor Lettelse ikke at træffe Orson Brown, thi han følte, hvor vanskeligt det vilde blive at skjule sin Mistro eller med Ro at høre paa Opdagerens endeløse Teorier angaaende Himalayadiamantens Forsvinden.

„Jeg kunde ikke have udholdt hans Betragtninger," tænkte Howard, „han vilde naturligvis have udpeget en Snes nye Personer, som man kunde mistænke, og imens maatte jeg sidde og lade, som om jeg troede, hvad han sagde; det vilde simpelthen have været mig umuligt."

„Nu blev et tykt Brev leveret til Howard, som tog det med sig op paa sit Værelse, hvor han omhyggeligt læste følgende:

„Kære Howard! Nu er jeg paa det omtalte Standpunkt. Det vil sige: jeg er kørt fast, jeg opgiver Ævred. En Opdager kommer vist sjældent saa vidt, at han afleverer en saadan Falliterklæring, men den Retfærdighed, jeg skylder baade Dem og mig selv, tvinger mig til dette Skridt. Safiansæsken med den uægte Sten efterlader jeg Dem, da De muligvis kunde faa Brug for den. Jeg har forsømt de Forretninger, der bragte mig til Chicago, nu har jeg faaet strenge Ordrer, som ikke kan omgaas længere; dette er ogsaa en Grund til, at jeg maa afstaa fra at støve om efter „Solens Øje". I Morgen forlader jeg Byen, og træffes vi nogensinde igen, bliver det sagtens i New York. Med Hensyn til Honorar modtager jeg kun de Penge, jeg har udlagt paa Rejser o. desl. Jeg har ingensomhelst Nytte gjort, og skønt De bød mig en klækkelig Sum, maa jeg paa det bestemteste afslaa den. De husker maaske, at jeg forleden omtalte en Mand, som jeg anser for den eneste, der er i Stand til at løse Gaaden. Den Gang sagde jeg Dem ikke hans Navn, men nu skal jeg give Dem et Par Ord med til ham.

Det er en Kemiker, som giver sig af med alskens Forsøg, i gamle Dage vilde man sikkert have kaldt

ham Alkymist, men Navnet er gaaet af Mode, passer for Resten heller ikke, da han ikke saa meget befatter sig med Guldmageri som med Undersøgelser angaaende Diamantens kemiske Sammensætning. Jeg tror, det er lykkedes ham ad kunstig Vej at fremstille virkelige Diamanter, men Stenene var saa smaa og Omkostningerne saa store, at den Forretning aldeles ikke betalte sig. Men han tror selv, at han en skøn Dag vil naa sit Maal. Og — dette vedkommer jo ikke vor Sag — bor i New York, Femte Allé Nr. — tredje Sal, hvor han har en prægtig Bolig, og hvor han ofrer sine Dage, og undertiden sine Nætter, til de omtalte Forsøg. Naar De opsøger ham og meddeler ham Deres Ærinde, maa De ikke glemme at hilse ham fra mig og meddele ham, at jeg har opgivet Ævred og sagt Dem, at han er det eneste Menneske i Verden, der kan komme til Bunds i denne indviklede Sag. En saadan Erklæring vil smigre ham, og den vil han sætte Pris paa.

Han er i alle Henseender en mærkelig Mand, Stemningsmenneske i høj Grad. Hvis De har det Uheld at besøge ham i en ubelejlig Stund, kan det godt falde ham ind at lukke Døren for Næsen af Dem. Men dersom han er vel oplagt, vil han straks bruge sine vidunderlige Evner i Deres Tjeneste. Han har en stor Svaghed for Diamanter — selvfølgelig — og han kan fortælle Dem mange højst interessante Ting om dette Emne.

En af hans Mærkeligheder er hans Navn; han hedder Soxos. Se lidt paa det. Det kan læses baade forfra og bagfra. De kan vende op og ned paa det, uden at det forandres i Lyd eller Udseende. Skriv det paa et Stykke Papir og hold det foran et Spejl — det er og bliver Soxos; naar det en Gang er kommet Dem for Øje eller for Øre, kan De aldrig blive det kvit, det formelig bider sig fast i Ens Hukommelse! Det er enestaaende i sin Slags!

Naa, Navnets Bærer er i alle Maader lige saa besynderlig som selve Navnet, men det vil De selv opdage, uden at jeg behøver at sige Dem det. Opsøg

ham, lad ham sige Dem alt, hvad der falder ham ind, maaske erfarer De intet, maaske alt, det afhænger af hans Humør; men kommer De til ham i en lykkelig Stund, vil han i en Haandevending klare den Gaade, jeg saa sørgeligt har forkludret for Dem og mig selv.

De og jeg har dog faaet et Par Kendsgerninger konstateret. Den virkelige Diamant er forbyttet af Frøken Neville, Tanten, Gustav Hazen, Cal Wagstaff, Starr eller den forbistrede Buggs. Sommetider tænker jeg mig, at vi muligvis bør sætte Sagfører Jukes med paa den indholdsrige Liste; det er usandsynligt, men ikke umuligt, at han er Manden; jeg er endnu fuld af Mistanker, men jeg gider ikke tale mere om dem, da jeg ikke kan fremføre et eneste anstændigt Bevis, og da jeg definitivt trækker mig tilbage, vil jeg ikke tude Dem Ørene fulde af mine Formodninger. Med mine bedste Ønsker om et heldigt Udfald er jeg Deres

oprigtigt hengivne
Orson Brown."

Som ovenfor bemærket læste Howard dette Brev med den største Opmærksomhed. Han skrev Mirakelmandens Adresse op i sin Notebog, drejede Skrivelsen i Fidibus, satte en Tændstik til og kastede det brændende Papir ind i Kaminen, hvor det hurtigt forvandledes til en lille Askehob. Der var et barskt Udtryk i hans Øjne, da han atter tog Plads i en Lænestol og hengav sig til sine Betragtninger.

„Hvor det er betænksomt af ham, at han saaledes giver mig denne Liste, hvor jeg kan finde den Skyldiges Navn — desværre glemmer han rent at opføre Orson Brown, saa at Listen altsaa er defekt. Han vovede dog ikke at møde mig Ansigt til Ansigt, thi han er saa dreven, at han frygtede, han skulde røbe sig ved en altfor stor Iver for at lede min Mistanke ind paa et galt Spor. Hvad mon han egentlig har i Sinde? Han har jo Venner paa begge Sider af Atlanterhavet, men han tør sagtens ikke stole paa dem.

Han tager vel en skøn Dag til Evropa, sagtens i Forretninger, saa at han faar Rejsen betalt; derefter kan han sætte sig i Forbindelse med et eller andet Kongehus eller med en Rigmand, der har Diamantmani, og sælge „Solens Øje“ for 100,000 Dollars i det mindste. Med en saadan Sum kan han jo leve saa fredeligt og rart, som hans Samvittighed tillader det. Men vi to er ikke færdige med hinanden, min gode Brown!“ udbrød Howard med lynende Øjne. „Han har taget mig for et Fæ, og deri har han maaske ikke fejlet; men jeg skal lade ham udspionere, saa det kan forslaa. Om jeg saa i Aarevis skal passe ham op, om det skal koste mig mere, end Himalayadiamanten er værd, saa skal jeg ikke helme, førend jeg faar ham i Saksen, den lumske Slubbert!“

Man skulde tro, at Mistanken til alle de andre maatte svinde bort under disse Forhold. Hvorfor skulde Howard undgaa den yndige Frøken Neville eller være gnaven paa stakkels Buggs, der havde vovet Livet for ham, naar han var sikker paa, at Opdageren var Tyven? Men den pinefulde Mistro til den unge Pige bundede i Overbevisningen om, at hun paa en eller anden Maade var i Ledtog med Slynglen Hazen, og naar hun ikke havde foretaget Ombytningen, var det kun, fordi baade hun og Hazen ikke havde haft Lejlighed dertil. Begge havde haft onde Hensigter, begge var altsaa — moralsk set — skyldige.

Med Hensyn til Buggs var Howard i endnu større Forlegenhed. Det eneste Bevis mod Tjeneren var den Kendsgerning, at han kendte Værdien af den Ædelsten, Howard førte med sig, derfor maatte hans Herre mistænke ham, og derfor lod han ham ikke undergaa det skrappe Forhør, der maaske kunde have renset Buggs.

„En Ting undrer mig nu alligevel,“ tænkte Howard videre, „og det er, at Brown viser mig hen til den Særling, som hedder Soxos, og som efter hans Sigende vil kunne hjælpe mig til min Diamant, thi i saa Fald maa han jo konstatere, at Brown er Tyven, og det vilde jo være for idiotisk af ham at gaa frivil-

ligt i Fælden. Men Brown tror sagtens, han er gaaet saa snedigt til Værks, at selve Soxos vil være ude af Stand til at opspore ham."

Disse Betragtninger endte med at blive ganske pinefulde for Howard, der stadig kom tilbage til sit Udgangspunkt uden at gøre et Skridt fremad og omsider endte med at faa en svag Fornemmelse af, at han atter var „paa det vildene Hav".

„Hvorfor roser han denne Soxos i saa høje Toner? Hvorfor skal jeg absolut henvende mig til ham? Er Hr. Soxos maaske med i Komplottet? Aa, gid Pokker havde hele Stadsen!" udbrød den unge Mand. „Det ender med, at jeg mistænker alle Mennesker; jeg kan ikke hitte Rede i dette Roderi, og jeg vil ikke tænke mere paa den Sag. Efter den gamle gode Regel skal man tro, enhver Anklaget er uskyldig, indtil han er overbevist om sin Forbrydelse, men jeg vender om paa det hele. Jeg gad vide, om „Solens Øje" nogensinde har pint sin forrige Ejermand, som den piner mig!"

Varnum tvang nu sine Tanker i en anden Retning og lod spørge hos Portneren, om Fru Carslake og hendes Niece var hjemme? Svaret kom straks: det var tre Dage siden, Damerne tog bort, og de havde ikke efterladt nogen Besked til Hr. Howard.

„Jeg har naturligvis fornærmet hende med den Tvivl, hvormed jeg modtog hendes Forsikring om, at hun aldrig havde sat sine Fødder i Arkville, og der talte hun den rene Sandhed. Hun kan jo ikke gøre for, at Frøken Bradley ligner hende. Før den kedelige Tildragelse bad hun mig besøge sig i St. Louis. Skal jeg modtage hendes Indbydelse? Nej, det er vel umuligt!"

Men han blev ikke saa let fri for dette Spørgsmaal, der uafladelig vendte tilbage; tilsidst syntes han, at han havde en udmærket Grund til et Besøg: han maatte gøre Frøken Neville en Undskyldning. Det kunde naturligvis ogsaa besørges pr. Brev, men det burde han allerede have gjort, da han underrettede hende om, at han pludselig maatte forlade Chicago for en kort Tid.

Mon hun vilde modtage ham? Det kunde han kun faa at vide, dersom han forespurgte sig hos hende. Altsaa besluttede han at rejse til St. Louis, hvorefter han meddelte Buggs, at han vilde telegrafere, naar Tjeneren med Bagagen skulde tage til New York, hvor de kunde mødes paa et nærmere betegnet Hotel.

Da disse Foranstaltninger var trufne, opsøgte Howard en af Chicagos dygtigste Opdagere og sagde:

„Jeg har vist Dem min Tjener, han gaar under Navnet Buggs, og han bliver alene her et Par Dage. De skal bevogte enhver af hans Bevægelser, fra han staar op om Morgenen, til han gaar i Seng om Aftenen. Brug flere Personer, hvis det gøres fornødent. Udfind, hvem han besøger, og faa om muligt at vide, hvad han siger. De skal faa Telegram fra St. Louis, Sydhotellet. De kan sende mig Rapport."

Den omtalte Politimand var baade flink og samvittighedsfuld. Han lovede at gøre sit bedste.

„Vi plejer at skrive Rapport hver Aften. Jeg skal allerede i Aften aflægge Dem Regnskab om Hr. Buggs' Gøren og Laden, og De vil modtage Brev fra mig i Morgen og i Overmorgen Aften. Sidste Rapport sendes pr. Telegraf, da den let kunde komme for silde."

„Jeg tror, jeg maa forberede Dem paa, at min Tjener ikke altid er god at komme nær," bemærkede Howard, „han er professionel Nævekæmper, og hans Fortid er langtfra pletfri."

„Vi har før haft at gøre med den Slags Herrer," svarede Manden, hvis Navn var Lyons, „det vilde jo være ret underligt, om vi i vor Haandtering kun traf paa Folk, der var fromme som Lam. Hvis det var Tilfældet, er jeg bange, vi snart kunde pakke sammen saa mange, som vi er."

„Javist, men jeg mener, det er bedst, De i Forvejen véd, hvad De kan vente Dem af Buggs. Desuden er jeg bange, han vil gribe enhver Lejlighed til at gøre Spektakler, saa De skulde tage varligt paa ham."

„Vi skal tage paa ham med Handsker," svarede Manden smilende, „saa længe det gøres behov."

„Og husk, at Buggs selv altid gaar paa med de bare Næver," sluttede Howard.

XXXV.

En Skuffelse ventede Howard, da han naaede St. Louis. Frøken Neville beboede et af Stadens fineste Kvarterer. Huset imponerede ham ved sit smukke Ydre, og Haven var baade stor og velholdt; men da han spurgte efter Fru Carslake og hendes Niece, fik han det Svar, at Damerne var bortrejste, og at man ikke vidste, naar de kom hjem. Ubehagelig overrasket, som han var, glemte den unge Mand at forhøre sig om, hvor de opholdt sig, men efterlod sit Kort med den Besked, at han desværre ikke kunde komme igen.

Paa Vejen havde han tænkt meget over det, han vilde sige, og udmalet sig hele Mødet med de livligste Farver.

Hun vilde sagtens modtage ham lidt køligt, men han skulde være saa ydmyg og saa angerfuld, at hun maatte tilgive ham. Han vilde jage al Tvivl og al Mistro bort, vilde gøre sig saadan en Umage for at være elskværdig —

Men det er jo saa sjældent, at den Slags Drømme bliver til Virkelighed!

„Hun undgaar mig, hun er bleven fornærmet over den Ubetydelighed, og jeg skal ikke mere ulejlige hende! Thi hun er naturligvis hjemme og glæder sig over den nydelige Næse, hun giver mig... men det skal være sidste Gang, jeg giver hende Lejlighed til at afvise mig!"

Nu da dette Besøg var faldet saa elendigt ud, følte han, at han ikke kunde blive en eneste Dag længere end nødvendigt i St. Louis. Han telegraferede til Lyons, at han ikke skulde tilstille ham flere Rapporter med Posten. En var allerede afsendt, men den næste, der skulde afgaa pr. Telegraf, blev den sidste, da Buggs havde faaet Befaling til snarest mu-

ligt at tage til New York, hvor han skulde afvente Howards Ankomst paa Hotel Windsor.

Næste Morgen bragte Hr. Lyons' Rapport, der lød saaledes:

„Ifølge Deres Ordre har vi passet Deres Tjener op, fra De forlod Chicago, og til han gik til Ro. Hele Formiddagen tilbragte han i Hotellets Skænkestue, hvor det lader til, at han er Stamgæst. Han var i daarligt Lune og tog det meget ilde op, da en af de Tilstedeværende, en ham ubekendt Herre, prøvede at indlede en Samtale med ham. En af mine Folk var med mig, han var ikke videre fin i Tøjet, og han gav sig til at tale om Nævekamp med Hr. Buggs, der omsider lod sig formilde og fik sig en Passiar om dette Emne, der i høj Grad interesserede i det mindste ham; men ellers ikke frembød noget, der er værd at meddele. Saa gik Hr. Buggs op paa sit Værelse, hvor han formodentlig fik sig en Lur, thi han viste sig ikke før Klokken 5,20 om Eftermiddagen. For Resten har han vist ikke sovet hele Tiden, thi jeg bemærkede, at der flere Gange blev rekvireret Forfriskninger, som hurtigt bragtes op til ham.

Klokken 5,20 kom han altsaa ned, satte sig i den store Stue ved Siden af Kontoret og blev der til Kl. 5,47; derefter saa han paa Uret og gik hen i Adamsgade, hvor han indtog et solidt Middagsmaaltid, under hvilket han kun vekslede nogle Ord med Opvarteren. Kl. 6,17 forlod han Restauranten og vandrede ind i en Kafé i samme Gade, hvor han forblev til Kl. 8,5. Han fik sig et Parti Billard med en Fremmed eller med en, der ikke lod til at kende ham. De geraadede snart i Klammeri, men da Værten lagde sig imellem, tog Buggs det meget fornuftige Parti at fjerne sig, inden det kom til Haandgribeligheder. Deres Tjener slentrede saa op ad Michiganallé, indtil han naaede den fine Del af Kvarteret. Han undersøgte Husene til højre, som om han ledte efter et bestemt Husnumer. At dette var Tilfældet, fremgik snart af hans Bevægelser, thi han stod stille, som

om han vilde gaa ind, men bestemte sig om og vandrede videre. Lidt efter kom han imidlertid tilbage, bar sig ad som forrige Gang, saa det var tydeligt, at han vanskeligt kunde beslutte sig til at gaa ind. Fem Gange vendte han om ved Porten og endte med at gaa hjem til Hotellet, hvor han Kl. 9,13 steg ind i Elevatoren og trak sig tilbage til sit Værelse. Jeg ventede, til Klokken var halvtolv, og da han ikke viste sig, sluttede jeg, at han var gaaet i Seng. I Morgen skal jeg tage fat igen. Han lader ikke til at ane, at jeg følger efter ham; hvis jeg ser, at han lægger Mærke til mig, overlader jeg Arbejdet til en af mine Medhjælpere.

Medens jeg ventede i Hotellet, sendte jeg en af mine Folk hen i Michiganallé for at høre, hvem der beboede det Hus, hvor Deres Tjener ikke var gaaet ind, og jeg erfarede, at det var Hr. Starr, af Firmaet Starr og Mincus. Det ser saaledes ud, som om denne Herre og Deres Tjener havde fælles Interesser, trods den Forskel, der er i deres Stilling i Samfundet. At Hr. Buggs gik til Værks saa aabenlyst og saa tidligt paa Aftenen, beviser klart nok, at han ikke havde uredelige Hensigter med sit Besøg, hvilket var min første Tanke.

Henry W. Lyons."

Varnum var lige ved at smile ved Læsningen af denne Beretning, der vrimlede af Ubetydeligheder, men han blev alvorlig, da han kom til Buggs' Vandringer i Michiganallé foran Hr. Starrs Bolig.

„Buggs maa altsaa have planlagt et Besøg hos den Mand, han slog halvt fordærvet," tænkte Howard, „og det er jo ganske underligt. Jeg kunde næsten fristes til at blive her et Par Dage og give ham Lejlighed til at bringe sin Beslutning til Udførelse. Hvorfor skulde han ønske at se Hr. Starr uden for at tale om „Solens Øje"."

Men da han allerede havde givet baade Opdageren og Buggs sine Ordrer, gad han ikke tilbagekalde dem; det var saa kedsommeligt og uhyggeligt at

sidde paa Hotellet og drive om i den fremmede By, og med hver Time, der gik, længtes han desuden mere efter at komme til New York og forelægge Hr. Soxos sin Sag.

„Det er jo tænkeligt, at h a n kan finde Gaadens Løsning; hvis ikke, véd jeg sandelig ikke, hvorhen jeg skal vende mig; i alt Fald har jeg aldeles ikke noget at gøre her i St. Louis."

Medens Howard den Aften sad i Rygeværelset, saa han til sin Bestyrtelse Orson Brown gaa lige forbi ud ad Døren; han blev saa overrasket, at han i et Par Minutter ikke kunde aabne Munden eller gøre en Bevægelse.

„Hvad i Pokkers Skind og Ben har han her at bestille," tænkte han. „Saa han mig ikke, eller lod han, som om han ikke opdagede min Nærværelse her?"

Han gik ind paa Kontoret, men kunde ikke finde Opdagerens Navn i Protokollen, derimod stod der William J. White, Chicago, og den unge Mand havde saa ofte set Browns Haandskrift, at han øjeblikkelig genkendte den her.

„Sandsynligvis gaar han sommetider under et andet Navn end sit eget! I hvert Fald er jeg glad over, at han ikke talte til mig, jeg haaber, Skæbnen vil skaane mig for at træffe den Herre igen."

Netop som Howard næste Dag skulde tage af Sted, modtog han følgende kortfattede Telegram:

„Hr. Lyons og en af hans Medhjælpere kommer til at ligge paa Hospitalet to—tre Dage. Deres Tjener slap med en stor Mulkt og er afrejst til New York.

J. J. Lukens."

Howard smilede barsk, det var ikke svært mellem Linjerne at læse, hvad der her var gaaet for sig. Han saa ikke mere noget til Orson Brown, og den anden Dag efter sin Afrejse fra St. Louis kom han til Hotel Windsor i New York, hvor han traf Buggs, der ved Gensynet med sin Herre røbede den mest uskrømtede Glæde.

Saa saare Howard kom under fire Øjne med sin Tjener, spurgte han ham grundigt ud, han indsaa, at nu var der ingen Grund til at tage paa ham med Handsker.

„Min gode Buggs, maa jeg tillade mig at spørge Dem, hvorfor De gik Skildvagt foran Hr. Starrs Hus i Michiganallé den Dag, jeg tog til St. Louis?“

„I du Alstyrende! Hvem har fortalt Herren det?“

„Det kan jo være det samme, siden jeg nu en Gang véd det. Men jeg ønsker at vide, hvad de Kunster skal betyde!“

Buggs saa slukøret ud i Luften og svarede omsider:

„Ja, jeg skal sige Herren, at jeg vilde op til den gamle Fisk, men da det kom til Stykket, saa turde jeg alligevel ikke.“

„Hvad vilde De hos Hr. Starr?“

„Jeg vilde barestens bede ham undskylde, at jeg drev ham den Skalle i denne hersens Tesalong.“

„De vilde gøre ham en Undskyldning!“ udbrød Howard i stor Forbavselse. „Men, Buggs, det plejer De da virkelig ikke at gøre.“

„Nej, det var vist ogsaa første Gang, og det blev da heller ikke til noget.“

„Men hvem bragte Dem da til en saadan Beslutning?“

„Det gjorde Herren — og saa Onkel Rastus!“ lød det besynderlige Svar.

„Jeg! Hvad i Alverden har jeg sagt, der kunde gøre saa meget Indtryk paa Dem?“

„Naa, det var nu egentlig ikke saadan lige det, Herren sagde, det var Maaden og saadan Herrens Væsen i det hele taget. Ser De, Hr. Howard, der er ingen Dikkedarer ved Dem, De gaar inte og galer og bander og udspekkelerer, hvordan De kan slaa Benene fra dem, der har traadt Dem over Ligtornene! Naar jeg saa, hvordan De bar Dem ad, saa faldt det mig ind, at jeg var en rigtig elendig Skidtknægt, og jeg formelig skammede mig over mig selv. De sagde, at jeg havde slets inte Lov til at børste den

gamle Fisk af, fordi jeg var tre Gange saa stærk som ham; naa — og de Ord, de aad sig ind i mig, og jo mere jeg tænkte paa dem, jo flovere blev jeg. Jeg prøvede jo paa at stramme mig op med Sprut, men den blev bare værre, og omsider saa gav jeg mig til at vanke op og ned, jeg vilde gaa op og sige til den Gamle, at jeg var saa Satans ked af hele den Komedie, jeg havde lavet med ham, og at jeg gerne vilde „sidde den af", saa længe han vilde; men — men jeg ku' li'som ikke faa mig til'et. Da jeg kom hjem, lovede jeg mig selv, at det skulde blive Alvor i Morgen den Dag, men saa var det, jeg fik Besked om, at jeg skulde hertil, og saa var den Potte ude, men jeg er af den Formening, at det var en flov Historie for mig."

„Sagde Onkel Erastus noget til Dem?".

„Nej, men det var da inte svært at se, at han var et rigtig pænt Menneske, skønt han var saa ravende sort."

Disse Ord viste Howard, hvor mægtigt Eksemplet kan virke.

Men Buggs var endnu ikke færdig.

„Sig mig nu, hvad var der paa Færde, da De pryglede de to Mænd, lige før De forlod Chicago?" spurgte Howard.

„Aa, jeg mærkede, at de rendte i Hælene paa mig, de vilde sagtens snakke et lille Ord med min Portemonix, og jeg var saa morderlig gnaven, at jeg syntes, der maatte gøres noget. Derfor fik de en Omgang, og den lettede alligevel svært paa Humøret!"

„Paa D e r e s Humør, Buggs, ikke paa de to Herrers!" sagde Howard, og saa tilføjede han: „Sig mig en Ting endnu. Forleden Dag, da vi talte sammen, bemærkede De, at min Diamant var bleven ombyttet med en uægte Sten; hvor vidste De det fra?"

„Det vidste jeg, fordi Herren selv havde sagt det."

„Havde jeg! Naar?"

„En Aften paa Hotellet i Chicago, da jeg sad i Stuen, faldt De i Søvn; De véd kanskesens, at De

sommetider snakker i Søvne, og det var akkurat, hvad De gjorde den Aften. De sagde li'saa tydeligt, at „Solens Øje" var bleven stjaalen fra Dem, og at De vilde give meget for at vide, hvem der havde puttet den Glastingest i Æsken. Men da De ingenting bemærkede desangaaende senere hen, saa tav jeg ogsaa stille, skønt jeg godt forstod, at den Fyr, De sad med den Dag i Kaféen, han var saadan en Sporhund, og han var mere end det, han var en Løjser helt igennem!"

„Der har De saamænd Ret, Buggs," fo'r det ud af Howard, „men nu skal De faa Lov at være i Fred, for jeg har Forretninger, som maa besørges."

Fra Hotel Windsor vandrede Howard lige til Hr. Soxos' Kontor, besjælet af den Overbevisning, at han meget snart skulde faa Gaaden løst. Hr. Soxos var hjemme og i sit allerbedste Lune.

XXXVI.

Manden med det besynderlige Navn.

Den mærkelige Hr. Soxos havde indrettet sig i to Værelser i 5. Allé Nr. —. Det forreste var et Slags Modtagelsesværelse eller Dagligstue, medens det andet, og største, nærmest lignede et kemisk Laboratorium med Retorter, Kolber, Kar og mange fine Apparater og Instrumenter, blandt hvilke han gjorde sine Forsøg hver eneste Dag — ofte til langt ud paa Natten. Naar han forlod sit „Værksted" og begav sig til sit Hjem, laasede han omhyggeligt sine Døre, og ingen fik Adgang til det bageste Rum, naar Husets Herre ikke selv ledsagede Vedkommende.

Varnum Howard havde aldrig saa snart banket paa, førend han hørte raske Skridt indenfor, der standsede paa samme Tid, som Døren aabnedes paa vid Gab.

„Vær saa god at træde ind, det glæder mig meget at se Dem."

Hr. Soxos' Ydre passede mærkværdig godt til Nav-

net. Han var knap fem Fod høj, skaldet som et Æg og omtrent af samme Form; han havde en slaaende Lighed med de smaa Dukker af Hyldemarv, der altid springer op, hvordan man end stiller dem. Man kunde ikke tænke sig ham i vandret Stilling, dersom han prøvede paa at lægge sig ned, maatte han vist straks sidde op eller komme til at staa paa sine pæne smaa Fødder. Ansigtet var rundt og rødt som en opgaaende Maane, uden Spor af Skæg; Munden var stor og venlig, Tænderne blændende hvide, og den vittigste lille Opnæse rejste sig mellem et Par skælmsk glimtende Øjne. Han saa ud til at være omkring halvhundrede Aar, men han brugte aldrig Briller. Hans Klædedragt var baade omhyggelig og smagfuld, syet af det fineste Klæde hos en dyr og moderne Skrædder; intetsteds kunde man opdage Plet eller Lyde paa hele den tiltalende lille Skikkelse, saa det var næsten ubegribeligt, at han kunde arbejde i denne Dragt, men det var alligevel Tilfældet, da Hr. Soxos havde en medfødt Gave til at undgaa Smuds af enhver Art. Hans Stemme var blød og indsmigrende som en Kvindes.

Howard traadte ind og gjorde Mine til at række ham sit Kort.

„Tak, Hr. Howard, men det er ganske overflødigt, da vi to har set hinanden før!“

Den unge Mand havde ved første Blik haft det samme Indtryk, men han kunde alligevel ikke mindes, hvor han havde truffet denne mærkelige Personlighed.

„Ja, det er vel saaledes, siden De siger det, men jeg tilstaar med Skam, at jeg hverken husker Tid eller Sted for vort Møde.“

„Sid ned, sid ned, Hr. Howard,“ sagde Soxos og pegede paa en stor magelig Stol, medens han selv tog Plads i en Sofa, hvis Fjedre maatte være meget bløde, thi den lille Mand hoppede flere Gange op og ned, inden han kom til Sæde.

„Saa De husker mig ikke!“ tog han Ordet, idet han smilede saa venligt, at Øjnene næsten blev borte

i utallige smaa Rynker, „da véd jeg saa overmaade vel, hvor jeg skal føre Dem hen, unge Mand. De er en Søn af Kaptajn Fitzjames Howard, der døde i 1875, og førstkommende ellevte April fylder De 26 Aar. De bor i Hampstead i den nordlige Del af London med Deres gamle Husholderske, Jomfru Hannah Preston. Jeg antager, De er paa Vejen til Chicago for at se vor vidunderlige Udstilling, eller at De vender tilbage derfra?“

„Jeg kommer ganske rigtigt fra Chicago,“ svarede den forbavsede unge Mand endelig, „det lader til, at De er en af min Faders Bekendte.“

„Deri har De Ret. Han var en af de fineste Mænd, der har traadt paa Jorden, og modig som en Løve! Han fortjente tilfulde de Hædersbevisninger, der blev ham til Del. Den Diamant, der kaldes „Solens Øje“, og som han tog fra den Sepoy, han spiddede under Cawnpores Mur den 13. Juli 1857, er en af de skønneste Stene, jeg nogensinde har set. Hvis mine Forsøg vedblivende lykkes, mener jeg, at jeg kan frembringe Mage til „Solens Øje“, men jeg tør aldrig haabe at fordunkle dens Glans, thi den er fuldendt.“

Der var altsaa Hemmeligheden ved Hr. Soxos' straalende Humør. Han gjorde Fremskridt og nærede grundet Haab om et glimrende Udfald af de Forsøg, der havde sysselsat ham i saa mange Aar.

„Men se nu lidt paa mig,“ vedblev han, „kan De ikke huske, vi traf hinanden i Paris, hos Boucheron, i Fjor om Foraaret? Tænk Dem om, min Dreng!“ Her rakte han sin lille buttede Haand frem og gav Howard et velment Klask paa Knæet.

Med et faldt det som Skæl fra den unge Mands Øjne. Det eneste, der undrede ham, var, at hān ikke lige straks havde genkendt Hr. Soxos. Nu mindedes han tydeligt, at han havde passiaret lidt med ham en Dag, medens hans Diamant var udstillet i Boucherons berømte Vindue i Palais Royals Gallerier.

„Naa, nu dages det nok!“

„Ja, jeg beder Dem oprigtigt undskylde min mærkelige Glemsomhed.“

„Aa, her er Undskyldninger ganske overflødige; mit Ydre er saa almindeligt, at det umuligt kan fæstne sig længe i nogens Erindring.“

„Dersom jeg husker ret, vekslede vi for Resten ikke mange Ord hin Dag?“

„Det er aldeles korrekt, kære, unge Ven.“

„Blev min Faders Navn omtalt?“

„Ikke med et eneste Ord; jeg gjorde Bekendtskab med Kaptajnen i Amsterdam et Par Aar efter, at han var vendt tilbage fra Indien. Jeg var meget yngre end Deres Fader, men allerede den Gang interesserede jeg mig særlig for Diamanter, og han havde „Solens Øje“ med sig. Han vilde have den grundigt undersøgt af de dygtigste Kendere, og dem finder man i Amsterdam; det véd vi alle.“

„Og Deres Dom var enstemmig?“

„Ja, alle var begejstrede, men hvordan kunde det ogsaa være anderledes. Denne Himalayadiamant er en af de faa Stene, der er fuldkommen skønne. Var det ikke lidt voveligt at bringe den til Frankrig i Fjor?“

„Det er selvfølgelig altid farligt at rejse med saa store Værdier, men den Gang gik det godt.“

„Og De bragte den selv hjem med Dem?“

„Lige hjem til min Bolig i London, hvor jeg forvarede den i et dirkefrit Jernskab, som har sin Plads i mit Soveværelse.“

„Viste De den frem, hver Gang en af Deres Venner ønskede at se den?“

„Ja, det var min Stolthed.“

„Har De modtaget mange Gæster i Deres Hus, siden vi saas i Paris?“

Howard blev lidt underlig til Mode ved disse paa hinanden følgende Spørgsmaal, men han svarede med den største Beredvillighed og uden Omsvøb.

„Naa, netop den Kendsgerning, at Diamantens Værdi er saa uhyre stor, er den bedste Sikkerhed mod Tyve. Hvad nyttede det, om man stjal Orloffdiaman-

ten eller Regenten? Ingen vilde købe den, thi den vilde øjeblikkelig blive genkendt og Tyveriet opdaget. Selvfølgelig kunde Vedkommende beholde den for sin egen Mund og fryde sig ved dens Spil — og — jeg maa indrømme, at jeg selv ofte har tilbragt Timer i Beskuelsen af slige Skatte."

Howard maatte tænke paa Browns Beskrivelse af denne mærkelige Mand. Dersom han var i godt Humør, vilde han besørge Samtalen holdt vedlige; og hans Gæst tænkte ikke paa at afbryde ham, saa fængslende var hans Ord.

„Hvor findes den bedste Samling af ædle Stene, Hr. Soxos?"

„Der gives fire. Den største er de britiske Regalier i Londons Tower, hvor Kohinor formodes at befinde sig."

„Det er den almindelige Tro," sagde Howard, „men der er jo kun faa Mennesker, som virkelig har set Kohinor. Den Sten, som fremvises, er kun en ganske værdiløs Kopi, ikke sandt?"

„Aldeles rigtigt, thi Kohinor opbevares paa Windsor af Dronningen. Den anden tilhører den østrigske Krone, i det saakaldte Schatzkammer paa Hofburg i Wien. Den tredje i Vinterpaladset i St. Petersborg. Den fjerde grundlagdes af Avgust den Anden og opbevares i den grønne Hvælving i Dresden. Der findes Vidundere, thi ingen Ædelsten kan jo sammenlignes med Diamanten."

Det venlige runde Ansigt blev pludselig højtideligt, det saa ud, som om Hr. Soxos imponeredes alene ved Tanken om disse Skatte. Det var tydeligt, at han formelig „troede" paa Diamanter.

„Hvilken Privatmand ejer den bedste Samling?"

„Den afdøde Harry Philip Hope, af Firmaet Hope & Co. i London. Som De maaske véd, havde han den berømte blaa Diamant, der vejede fire og fyrretyve Karat. Dette bliver mellem os," tilføjede Hr. Soxos, idet han vippede over mod sin Gæst og ligesom hurtigt vippede tilbage i Sofaen, „men jeg har en Anelse om, at Hr. Hopes Diamant er et Stykke af den blaa

Diamant, der blev stjaalen fra den franske Krone. Aa, den skulde De have set, Hr. Howard! I den franske Krone fandtes den uforligneligste Samling af ædle Stene. Hopediamanten blev sleben om og fik en anden Form."

„Hr. Soxos," bemærkede Howard nu med et barsk Smil, „i den senere Tid har jeg beskæftiget mig en Del med eftergjorte Diamanter. Kan De sige mig, om man bruger at bære dem?"

„Nej, her i Landet bruger ordentlige Folk ikke at bære det Stads, undertiden har Damerne Halsbaand af uægte Perler, ikke Diamanter."

„I Evropa gemmer mange deres ægte Stene og bærer Kopier af deres nedarvede Smykker."

„Ja, det er rigtigt, men det gør man ikke her til Lands. Amerikanerinderne tør bære deres Juveler, og man hører kun sjældent Tale om, at de stjæles fra dem. Ved den sidste Pariserudstilling var det mine Landsmænds Damer, der bar Prisen med Hensyn til Perler og ædle Stene. Her er et meget stort Marked for Juveler — der er i de sidste 25 Aar indført for omtrent 200,000,000 Dollars Diamanter og Ædelstene. Man anslaar Værdien af alle de Diamanter, der eksisterer, til 1000,000,000 Dollars, dog tror jeg, den er betydelig større. Men," udbrød han pludselig, idet han hoppede i Sofaen, „her sidder jeg og snakker op ad Vægge og ned ad Stolper — og glemmer rent Deres Ærinde."

„Mit Ærinde — hvad er det da?" spurgte Howard med et Smil.

„De har mistet „Solens Øje", det er blevet stjaalet, og De kommer for at bede om min Bistand, som jeg med Glæde vil yde Dem."

„Hvor kunde De nu vide, hvorfor jeg kom her i Dag?"

„Men kære, unge Ven, det kunde jeg da straks se paa Dem. Folk plejer jo at henvende sig til mig, naar de er i Knibe. De saa nok saa fornøjet ud, men jeg læste ikke destomindre hele Historien i Deres Ansigt, som om det var en aaben Bog. Jeg

sagde lige straks til mig selv: Hr. Howard har haft det Uheld at miste sin Himalayadiamant, og han finder den aldrig i Livet, dersom jeg ikke faar en Finger med i Spillet.“

„Har De haft Brev fra Orson Brown?“

„Nej, saamænd har jeg ej. Det er Aar og Dag siden, jeg hørte fra Hr. Brown. Vi har ikke haft noget at bestille med hinanden siden denne Diamanthistorie i Cincinnati ... men lad mig nu ikke begynde at væve om den...“

„Ja,“ svarede Howard i en alvorlig Tone, „min vidunderlige Ædelsten er ganske rigtig bleven stjaalen, og jeg har ikke den fjerneste Anelse om, hvor jeg skal søge, eller hvad jeg skal foretage mig for at finde den igen.“

„En Cigar?“ foreslog Hr. Soxos hastigt.

„Ja, mange Tak, dersom jeg maa faa Lov at ryge her?“

„Vær saa god, men De maa prøve en af mine Cigarer!“

Han kom frem med to uhyre sorte — saa store, at han maatte sætte sig forsigtigt ned, da han havde faaet den i Munden, ellers var han gaaet paa Næsen ned ad Sofaen. Han trak paa Cigaren som en Dampmaskine, og man saa tydeligt, hvor han nød den, skønt den var saa stærk, at hans unge Gæst behandlede den med en vis Forsigtighed og vilde have ombyttet den med en af sine egne, dersom han ikke havde været bange for at støde den mærkelige Mand.

„Naa, min unge Ven,“ foreslog Soxos, „lad os saa tage fat paa Sagen, thi jeg antager, De snarest muligt — om ikke før — ønsker at faa Deres Diamant tilbage. Lad os begynde, da De fik den Idé at besøge Verdensudstillingen — jeg syntes, De sagde, det var henimod Midten af Juli?“

„Ja — jeg tog en hastig Beslutning efter først at have opgivet Planen.“

„Aa, vær saa elskværdig at fortælle mig alt, hvad der angaar denne Rejse og Diamanten.“

Howard meddelte nu udførligt baade om Buggs'

Indbrudsforsøg og den næste Dags Hændelser. Han ventede at blive beskyldt for Ubesindighed, da han fortalte, hvorledes han fæstede Buggs, men Soxos nikkede kun med Hovedet og sagde:

„Videre!“

Howard. der nu forstod, at han maatte tale rent ud, hvis han vilde opnaa noget, berettede nu Historien om sit Bekendtskab med Frøken Neville og Tanten, som han først havde truffet i Ægypten og senere med Glæde genfandt om Bord paa „Lucania“, kort efter at Damperen havde lettet.

„Frøken Neville og Fru Carslake!“ gentog Soxos tankefuldt. „Hvorfor rejste De ikke med Damerne, da de forlod Ægypten?“

„Jeg glemte at sige, Damerne ved Telegram kaldtes til en syg Broder til Fru Carslake. Deres pludselige Afrejse overraskede mig, men den vedkom mig jo egentlig ikke.“

„Nej, vist ej! Altsaa nu er vi om Bord paa „Lucania“ med „Solens Øje“ i Safianæsken liggende i Deres indvendige Vestelomme. Diamanten blev ikke fremvist paa Vejen fra London til Liverpool?“

„Ikke til et Menneske! Men Frøken Neville havde ved vort første Møde hørt Tale om Skatten, og det var mig en Glæde at lade hende beundre den.“

Saa kom hele den Historie, Læseren kender. Howard glemte ikke at berette det lille Optrin mellem den unge Pige og Gustav Hazen lige saa lidt som Buggs' Mistanke. Soxos nikkede, men gjorde ingen Bemærkninger.

„Medens Diamanten blev fremvist, fik kun de tre nylig omtalte Personer Lov til at berøre den. Hazen mishagede mig, og ham passede jeg særlig paa.“

„Ganske rigtigt! Han er en slem Knægt — en rigtig slem Knægt! Nu har De altsaa fortalt mig al Ting, fra De tog bort, til De naaede New York. De har intet glemt?“

Howard tænkte sig om:

„Nej, det tror jeg ikke!“

„Godt. Saa har „Solens Øje“ gjort sin Jomfru-

rejse over Atlanterhavet og er nu i Amerika. Hvad saa mere?“

Howard anstrengte sig for at huske Begivenhedernes Rækkefølge; han glemte ikke det mislykkede natlige Angreb paa Gaden i New York, hvor han troede at genkende Hazen.

„Og al den Tid var der ingen uden De, som havde Fingre i den lille Safiansæske? Tænk Dem godt om!“

„Nej, ingen. Jeg kastede et Blik paa Diamanten, før jeg gik til Ro, og naar jeg stod op, for at se, om der laa paa sin Plads. Hvis Hr. Durfree havde bedt mig derom, vilde jeg have vist den til hans Frue, men han bad mig om at vente, til jeg kom hjem — jeg er bange, den gode Dame kommer til at vente længe.“

„Aa, det kan man saamænd aldrig vide!“ bemærkede Hr. Soxos med et besynderligt tillidsfuldt Smil. „Fra New York tog De til Chicago, men da De paa en nærmere bestemt Tid havde aftalt med Frøken Neville...“

„Det sagde jeg ikke...“

„Jamen, derfor minder jeg Dem om det! Gjorde De en lille Omvej for at se vort skønne Land og ikke vente for længe paa den unge Dame i Chicago? Videre i Teksten!“

Beretningen om Togplyndringen stod nu for Tur, og Howard fortalte den saa livligt, at Hr. Soxos komplimenterede ham.

„Den Slags Optrin er saa almindelige i visse Egne, at man næsten bliver ked af at høre om dem. Jeg kender Cal Wagstaff af Omtale, men jeg har aldrig selv truffet den Mand. Det var sandelig godt, at han omsider blev taget ved Vingebenet og kan faa sin velfortjente Straf. Husk Dem godt om og lad mig faa en udførlig Beskrivelse af Deres Sammentræf med Røveren efter Togplyndringen.“

Beretningen var lang og spændende. Howard glemte intet og endte med at beskrive sine Følelser, da han af Starr og Mincus fik Besked om, at hans

berømte Diamant knap var 25 Cents værd mellem Brødre.

„Det var en slem Overraskelse!“ lød det fra Soxos i en medfølende Tone.

„Ja, det kan De tro! Jeg var ved at gaa bagover. En hel Klokketime gik, inden jeg ret kom til Forstaaelse af, hvad der var hændet mig.“

„Tvivlede De da om Hr. Mincus' Erklæring?“

„Nej, thi hans Forretning har jo et ypperligt Navn. Det var utænkeligt, at en saadan Kender kunde tage fejl.“

„Ja, ret usandsynligt i det mindste!“ svarede Soxos, idet han tog Cigaren ud af Munden og saa ned paa Gulvet med en gaadefuld Mine. Pludselig saa han op og udbrød fornøjet:

„Det gaar jo storartet! Vi har bragt „Solens Øje“ over Atlanterhavet, langt ud i Vesten — det vil sige, vi t r o r, vi har den med derude — vi viser den frem i Chicago, og — vupti! — saa er det slet ikke „Solens Øje“!... Højst besynderligt!... Hvordan skal vi forklare dette?“

„Den eneste Forklaring er, at man har foretaget en Ombytning.“

„Ja!... Og saa tilkaldte De Orson Brown, der nu optræder for første Gang i Historien?“

„Desværre bliver vi snart færdige med ham. Han prøvede at hjælpe mig, opgav Ævred og viste mig til Dem, da han ikke kunde gøre mere ved denne fortvivlede Sag.“

„Ja, det har jeg allerede forstaaet, inden De sagde det. Brown er en flink Fyr, som flere Gange har vist store Evner og usædvanlig Dygtighed. Men her var han altsaa uheldig?“

Howard tav et Øjeblik.

„De er ikke færdig med Deres Historie,“ bemærkede den lille Mand i en venlig Tone.

„Ønsker De at høre, hvad Brown gjorde?“

„Saa vidt De husker det og tillige, hvad De og Deres Tjener tog Dem for. Jeg gentager, at jeg maa vide alt.“

Den unge Mand fortalte altsaa med den størst mulige Nøjagtighed, og den anden lyttede opmærksomt. Endelig naaede Howard det, han ansaa for et meget vigtigt Punkt, nemlig den Kendsgerning, at Cal Wagstaff ombyttede Stenen, mens han opholdt sig i Onkel Erastus' Hytte.

„Dette véd De kun fra Negeren?" spurgte Hr. Soxos.

„Ja, men ham stoler jeg ubetinget paa, og det vilde De ogsaa, dersom De kendte den gamle Mand."

Soxos nikkede.

„De tror altsaa, at Cal Wagstaff foretog Ombytningen?" spurgte Howard.

„Aa, undskyld et Øjeblik!" og efter disse Ord brast Hr. Soxos ud i en Latter, der var saa voldsom, at den rystede baade ham og Sofaen. Han morede sig øjensynligt over noget, Howard ikke havde opdaget, og det varede et Par Minutter, inden han kunde tale.

„Men, min kære unge Ven," udbrød han omsider. „Er De da blind? Kan De endnu ikke forstaa det hele?... Nej, det ser jeg, men det er for morsomt, ha, ha, ha!"

XXXVII.

Traadene samles.

Varnum Howard sad ganske stille, til den nye Latterstorm havde lagt sig. Han fattede endnu ikke Grunden til den mærkelige Mands overstrømmende Munterhed. Imidlertid havde han ladet sin Cigar gaa ud, da han mærkede, at han vilde faa Hovedpine, dersom han blev ved at ryge.

„De maa tilgive mig, bedste Hr. Howard," sagde Soxos nu ganske alvorligt, „jeg ser, den Cigar mishager Dem, lad mig byde Dem en, der er lidt fyldigere."

„Tusind Tak, men jeg tror, jeg vil tage en af mine egne, jeg kan lige nu ikke taale saa fin Tobak."

„Ja, de har den Fejl, at de er lidt for lette;

men for at komme tilbage til Sagen... De berettede om Browns Besøg hos Sagføreren i Arkville og om Fremkomsten af den uægte Sten Nr. 2, hvilket aldeles gjorde det af med den stakkels Opdager; og det var virkelig intet Under!"

Howard gik videre, og under Fortællingen lyttede Soxos, medens han nu og da klukkede af Latter.

„Vil De være saa elskværdig at vise mig den Kopi af „Solens Øje", som De har med Dem."

Med en flov Mine trak Howard Etuiet frem, trykkede paa Fjederen og rakte det til Soxos, hvis Fuldmaaneansigt udtrykte Væmmelse, mens han tog fat paa Glasstykket, som om det var et modbydeligt Dyr.

„Og d e n Tingest kunde narre Dem! Dem, der i Aaringer har været Ejer af den uforlignelige Original! Bedste Ven, det forbavser mig i højeste Grad!"

„Mig ogsaa! Og jeg fatter ikke, at jeg kunde tage fejl, men jeg anede jo ikke Svig!"

„Visvas, det burde De min Sandten have set med et halvt Øje."

Han gled ned af Sofaen med en næsten drengeagtig Bevægelse, gik hastigt ind i det inderste Værelse og kom igen med en lille Hammer i Haanden.

„Se lidt paa mig."

Han lagde den uægte Sten paa Gulvet, bøjede sig ned og ramte den med et rask, lille Slag, der splintrede den i hundrede Stykker.

„Se, hvor nydeligt den gik itu," udbrød han spodsk, idet han samlede Stumperne op i et Stykke Avispapir og kastede dem ind i Kaminen. „Nu er De da fri for at vanære Dem ved at slæbe om med denne uanstændige Efterligning. Her er Etuiet, gem det i Deres Lomme og luk det ikke op, før vi kan lægge den virkelige Diamant paa dens Plads."

„Det skal være mig en stor Glæde, hvis det virkelig lykkes Dem, Hr. Soxos."

„Derom behøver De ikke at nære Skygge af Tvivl. Men gennemtænk nu hele Historien og husk, om De muligvis har sprunget en eller anden Ubetydelighed over."

Howard kom ganske rigtigt i Tanker om flere Smaating, der syntes at vække Hr. Soxos' Opmærksomhed. Nu sad den unge Mand og ventede paa, a tden sære lille Mand skulde komme med en eller anden „Teori", men Soxos beholdt sin Mening for sig selv.

„Det staar mig ganske klart," sagde han omsider med den alvorligste Mine, idet han lagde Benene overkors og ved denne uforsigtige Bevægelse var lige ved at gaa paa Hovedet ned af Sofaen, „det staar mig klart, at De allerførst fattede Mistanke til Frøken Neville og Fru Carslake."

„Aldeles rigtigt!"

„Derefter til Hr. Gustav Hazen, Deres Tjener Buggs, Cal Wagstaff, Hr. Starr tillige med et Par mindre fremtrædende Personer og endelig til Opdageren Orson Brown."

„Som Sagen staar, er jeg overbevist om, at Brown er den Skyldige."

„Hvordan det?"

„De indrømmer jo, at han ombyttede Stenene."

„Nej, ikke han, men Cal Wagstaff gjorde det, mens den gamle Neger saa paa det."

„Men heraf følger, at Brown o g s a a foretog en Ombytning."

„Hvorfor det?"

„Dersom Wagstaff byttede Stenene," sagde Howard, „maatte det være „Solens Øje", han havde hos sig, og som han paa en eller anden Maade, da han blev fanget, praktiserede i Hænderne paa sin Sagfører Hr. Jukes. Denne viste Diamanten til Brown, som selv tilstaar, at han lagde Kopien i Papiret og bragte Originalen med sig, men i Stedet for at levere mig den lagde han en anden uægte Sten i Etuiet."

Soxos saa den unge Mand lige ind i Ansigtet med en gravalvorlig Mine. Howard ventede et Øjeblik paa, at han skulde udtale sig, men han sagde kun:

„Hvad saa mere?"

„Saa mener jeg, der er ikke mere. Brown bar sig ret snedigt ad, men jeg udfandt dog, hvordan han havde narret mig."

„Er det ikke faldet Dem ind, at det var ret mærkeligt, han vilde fortælle Dem, hvordan han snigløb Jukes, naar han dog maatte kunne forudse, hvilke Følger denne Oprigtighed maatte faa? Hvorfor skulde han egentlig meddele Dem en Tildragelse, som kun han selv kendte, som ingen anden kunde røbe, naar h a n tav stille?“

„Ja, det var ogsaa underligt, det maa jeg tilstaa.“

„Og kunde Hr. Jukes selv ikke have spillet Eder dette lille Puds? Han havde da god Lejlighed dertil.“

„Det tænkte jeg selv paa, men det vilde være næsten utænkeligt, at han havde en Kopi af „Solens Øje“ ved Haanden.“

„De mindes ingen Omstændigheder, der kunde have givet Gustav Hazen Lejlighed til at udføre sin Plan?“

„Han k u n d e have gjort det, da han lod Diamanten falde ned paa „Lucania“s Dæk, men han maatte i saa Tilfælde have staaet og ventet med den uægte Sten i Haanden.“

„Men sæt, at dette virkelig var saa, at han kort sagt er fulgt efter Dem fra London i den Hensigt at tilvende sig „Solens Øje“, og at han havde taget de nødvendige Forholdsregler, saa at De ikke straks opdagede Tyveriet?“ spurgte Soxos.

„Hvorfor skulde han da have udvekslet vrede Ord med Frøken Neville, da han kom ud fra sin Kahyt?“

„De véd hverken, om de var vrede eller om, hvad de handlede; Hazen kan have talt om noget ganske andet. Buggs' Indbildningskraft kan godt have været lidt livlig.“

„Men hele Hazens Færd, efter at vi kom i Land, beviser, at han ikke havde faaet fat i „Solens Øje“.“

Hr. Soxos svarede ikke paa denne Erklæring, han var øjensynlig fordybet i Betragtninger, som Howards Ord havde fremkaldt. Pludselig saa han op med et skælmsk Smil:

„Hvad Dato har vi?“

„Det er Torsdag den 13. September.“

„Og næste Torsdag bliver altsaa den 20.?“ bemærkede Hr. Soxos i en lidt usikker Tone.

„Det er aldeles rigtigt.“

„Naa, vil De være saa elskværdig at indfinde Dem her næste Torsdag, altsaa i Dag otte Dage, Klokken 3 om Eftermiddagen?“

„Jeg skal nok være her paa Slaget tre, medmindre der indtræffer uoverstigelige og uventede Hindringer.“

„Alle Traadene er samlede,“ bemærkede Soxos, som nu igen var alvorlig. „De kan intet gøre mere.“

„Deres Ord giver mig Haab om, at jeg faar gode Efterretninger paa Torsdag.“

„Det lover jeg Dem, ja, hvad mere er, jeg skal den nævnte Dag og Time tillade mig at overrække Dem den ægte virkelige Himalayadiamant, ogsaa kaldet „Solens Øje“; og nu vil De maaske undskylde mig, thi jeg har uopsættelige Forretninger.“

XXXVIII.

Heureka!

Aldrig vil Varnum Howard glemme den Uge, som fulgte efter hans Besøg hos Hr. Soxos. Hans Tanker drejede sig uafladelig om den mærkelige Mand og det Løfte, han ved Afskeden havde givet; men trods det Indtryk, Hr. Soxos havde gjort, kunde Howard alligevel ikke lade være at pines af den kedsommeligste Mistillid, ja, han gik saa vidt, at han mistænkte den lille, venlige Mand for at staa i Ledtog med den Bande, der havde narret og bestjaalet ham — der var ogsaa Forstaaelse mellem Soxos og Orson Brown, og begge de to værdige Sammensvorne morede sig maaske i dette Øjeblik over den Lethed, hvormed det var lykkedes dem at putte den dumme Englænder Blaar i Øjnene.

Men lidt efter lidt svandt Mistanken, og alt som Dagene gik, fattede han stedse mere Tillid til den mærkelige Mand, der ofrede al sin Tid og alle sine Evner for at opfinde, hvordan man kunde fremstille virkelige Diamanter. Under det sære Ydre anede

man en absolut Hæderlighed, der maatte indgyde Tiltro. Han var en rig Mand og havde ikke saa meget som hentydet til noget Honorar, skønt Howard med Glæde vilde have belønnet hans Anstrengelser.

Den rimeligste Forklaring af den Frist, Soxos havde forlangt, var, at han vilde aflægge et Besøg i Chicago eller St. Louis, maaske paa begge Steder, og han ulejligede sig vist ikke derhen, hvis han ikke troede, Himalayadiamanten var i en af de to Byer. Denne Formodning ledede atter Howards Tanker hen paa Frøken Neville, Fru Carslake, Orson Brown og Starr. Skønt Browns Handlemaade var saa ubegribelig, kunde Howard alligevel ikke lade være at mistænke ham mere end nogen af de andre. Soxos havde moret sig med at faa Howard til at udtale sin Mening om Sagen, idet han nu òg da kom med en lille, højst forvildende Bemærkning, men han havde aldeles ikke afgivet sin personlige Opfattelse. Han var øjensynlig en Mand, der ikke forsnakkede sig.

Howard følte sig fristet til at udspionere den underlige lille Mand, og en Dag vandrede han helt hen i femte Allé, hvor han kunde passe paa det Hus, Soxos beboede. Men han betænkte sig, da han indsaa, at en saadan Fremgangsmaade var uværdig. Og desuden — dersom Soxos var saa snedig, som han havde Ord for, vilde han i en Haandevending opdage Howards List og i Vrede opgive det Hverv, han saa beredvilligt havde paataget sig.

Howard aflagde et Besøg hos Faderens gamle Ven, Hr. Durfree, i det Haab at erfare noget mere om Hr. Soxos, men han fandt Huset lukket, da Familien endnu ikke var kommen hjem fra Landet, og saaledes var den stakkels unge Mand atter overladt til sig selv.

New York er en Stad, hvor ingen behøver at kede sig. Howard kørte rundt i Central Parken, besøgte Museer og Forlystelsessteder, gjorde en Udflugt til Coneyøen, ja tog en Dag til Filadelfia, hvor han igen overraskedes ved at møde Orson Brown, der steg

ud af Toget vestfra og med Vadsæk i Haanden gik forbi. Opdageren kastede et Blik rundt om, men viste ikke Tegn til, at han havde set nogen, han kendte, og ilede saa med hastige Skridt op ad Gaden.

„Det er højst mærkeligt, at jeg nu to Gange har set den Opdager, uden at han opdager min Nærværelse," tænkte Howard, som derefter drev om paa Gaderne, til han om Aftenen med Toget vendte tilbage til New York.

Imidlertid nød Buggs Livet. Han pintes ikke som sin Herre af Spænding og Uro, han havde Penge nok, og han morede sig kongeligt, især da han ikke mere generedes af Spioner, thi siden Howard havde talt ud med ham, nærede han ikke Spor af Mistanke til sin Tjener; de andre kunde maaske være skyldige, men Buggs havde saa aabenhjertigt gjort Rede for sig og sin Færd, at han i Howards Øjne var hvid som en Engel.

Derimod drejede den unge Mands Tanker sig meget hyppigt om Frøken Neville, ja hun hjemsøgte endogsaa hans Drømme. Han fik mere og mere Fornemmelsen af, at han havde gjort hende den skændigste Uret, og havde han haft Tid, er det højst sandsynligt, at han igen var rejst til St. Louis for at faa en Forklaring med hende. Flere Gange satte han sig hen for at skrive til hende og udtrykke sin Sorg over at have fornærmet hende, men han var saa bange, at han skulde faa sit Brev sendt uaabnet tilbage, at han aldrig gjorde det færdigt.

Og desuden — det nytter jo ikke at nægte den Kendsgerning — desuden k u n d e han ikke slippe for den nagende, pinefulde Forestilling, at hun maaske alligevel paa en eller anden Maade stod i Forbindelse med det Uheld, der var overgaaet ham, men paa den anden Side følte han, at dersom hun aabent og ærligt sagde ham Sandheden, vilde han straks tilgive hende, selv om det viste sig, at hun ikke ganske dadelfri var gaaet gennem Fristelserne. Men det var jo Vanvid at vente sig sligt af en ung Dame

med saa megen Selvfølelse! Det indsaa Howard, og han var selv ikke blottet for Stolthed; naar han mindedes, hvorledes hun havde affærdiget ham paa Grund af Tonefaldet i nogle faa Ord, lukkede han sig inde i sin Værdighed, besluttede ikke at skænke hende en Tanke, gav sig til at vandre op og ned ad Gulvet — og — det lyder vanvittigt — men hans oprørte Tanker kredsede alligevel om hende som Møl om Lyset!

Naar alt kom til alt, maatte han tilstaa, at hans to Maaneder i Amerika havde været usædvanlig rige paa Skuffelser og Ærgrelser. Han havde mistet sin vidunderlige Diamant, og det saa ud, som om han havde fornærmet en meget kær Veninde i den Grad, at der ikke var Tilgivelse for ham. Fremtiden laa for ham som en Ørken, thi selv om han virkelig genfandt „Solens Øje", vilde han rejse hjem med et tungt Hjerte, hvis han ikke fik et opmuntrende Ord fra den yndige Muriel.

Han havde under sit forrige Besøg i New York gjort Bekendtskab med flere elskværdige amerikanske Familier, men han undgik dem alle, thi han var ikke i Stemning til at være selskabelig.

Og midt i disse sørgelige Betragtninger kunde han gribes af Anger og Ruelse over den Uret, han havde gjort andre. Der var Øjeblikke, hvor han ønskede at kende Orson Browns Adresse for skriftlig at bede ham om Forladelse. Men han anede jo ikke, hvor han skulde sende sit Brev hen, og han trøstede sig omsider med den Tanke, at Opdageren ikke anede den Mistanke, han havde næret, saa at det egentlig var ganske overflødigt at tilstaa og bede om Tilgivelse. Til andre Tider huserede Mistillidsdjævelen saaledes i hans Sjæl, at han gik ud paa Molen og passede paa, naar Cunardlinjens Skibe sejlede af Sted, for at se, om Orson Brown ikke skulde være med at gøre en lille Rejse til Evropa. Men han traf ham ikke, lige saa lidt som han afsendte noget Undskyldningsbrev.

Derimod fik han skrevet til Sagfører Jukes, hvem

han gav sin Adresse med den Tilføjelse, at han — — Howard — var rede til at holde sit Løfte, hvis Jukes kunde bevise, at det virkelig var „Solens Øje", han opbevarede. Formodentlig har Sagføreren ladet Stenen undersøge med det Resultat, at den var eftergjort, thi der indløb ikke Svar paa Howards Brev. Jukes var ogsaa bleven narret og gad sagtens ikke skriftlig berøre et saa lidet opmuntrende Emne.

Paa Slaget tre Torsdag Eftermiddag den 20. September bankede Varnum Howard paa Døren til Hr. Soxos' Kontor. Han var øjensynlig ventet, thi der blev næsten øjeblikkelig lukket op af selve Husets Herre, som modtog sin Gæst med samme overstrømmende Venlighed som første Gang.

„Det glæder mig oprigtigt igen at byde Dem velkommen, min kære, unge Ven."

Med disse Ord vinkede han Howard ind i Stuen, bød ham samme Stol som før og krøb selv op i Sofaen med de elastiske Fjedre.

„Jeg kan meddele Dem den glædelige Nyhed, at jeg har faaet fat i en Cigar, der er lidt fyldigere end den, De fik her forleden Dag. Prøv den, jeg er vis paa, den vil smage Dem!" tilføjede han, idet han kom frem med en rædsom kulsort Tingest; men Howard rystede energisk paa Hovedet.

„De er vist udmærkede, naar man bare kan taale dem; men jeg vilde blive dræbt paa Stedet, dersom jeg gav mig i Kast med den, De her byder mig."

„Min unge Ven, De burde sandelig udvikle Deres Smag. De aner ikke den Nydelse, man har ved at ryge virkelig god Tobak."

Howard var uhyre spændt paa at høre noget om den Sag, der laa ham paa Hjerte, men han vilde ikke trænge ind paa Hr. Soxos, hvis venlige Fuldmaaneansigt var aldeles uigennemskueligt. Imidlertid opdagede den unge Mand, at der kom et ret lovende Glimt fra Soxos' Øjne, saa vidt man kunde skelne dem gennem de tykke Røgsøjler, der slyngede sig om hans Hoved. Tavsheden varede et Minut eller

to, saa greb den underlige Mandsling sin Hat, gled ned paa Gulvet, aabnede Døren og udbrød:

„Lad os to gaa en lille Tur.“

„Gerne,“ svarede Gæsten og gik med Soxos ad Broadway til.

„Spadserer vi paa Lykke og Fromme, eller styrer vi mod et bestemt Maal?“ spurgte Howard lidt forsagt.

„Jeg har en lille Mistanke om, at vi styrer mod et aldeles bestemt Maal,“ lød det opmuntrende Svar.

Der blev ikke gjort den mindste Hentydning til „Solens Øje“.

Begges Tanker drejede sig selvfølgelig om den vigtige Sag, men Howard havde foresat sig, at Soxos skulde lede baade Samtalen og de øvrige Bevægelser. Altsaa vandrede de af Sted, udvekslende en Del intetsigende Bemærkninger, til Soxos lagde sin buttede Haand paa den andens Arm.

„Denne Vej, kære Ven!“

Og saa drejede han pludselig ind i Tiffanys berømte Forretning, medens Howard i den højeste Spænding fulgte ham lige i Hælene.

„Hr. Kunz,“ sagde Soxos, idet han hastigt gik helt ind i den store Butik, „maa jeg forestille Dem min Ven, Hr. Howard, som jeg talte om forleden Dag.“

Hr. Kunz er Tiffanys dygtigste Diamantkender.

Medens de tre Herrer udvekslede de sædvanlige Høfligheder, forekom det Howard, at den lille Mand blinkede til Diamanthandleren, men han var ikke ganske vis i sin Sag.

„Jeg har ført min unge Ven hid,“ forklarede Hr. Soxos, „fordi han, som De og jeg, interesserer sig levende for ædle Stene, særlig Diamanter. De skulde vel ikke tilfældigvis have noget i den Retning at vise ham, Hr. Kunz?“

„Jo, ganske vist,“ lød Svaret i en ligegyldig Tone. „Jeg haaber, jeg har flere Ting, han vil synes om. Hvad mener Hr. Howard om denne Sten?“

Et Steds fra, Howard huskede siden aldrig hvorfra, tog Hr. Kunz et lille Fløjlsetui og lagde det aabent

paa Montren foran Howard, der udstødte et Skrig, thi der — saa nær, at han kun behøvede at strække Haanden ud for at tage den — der laa hans Himalayadiamant — „Solens Øje“.

Her var ingen Fejltagelse mulig, og i dette Øjeblik fattede Ejermanden ikke, at han nogensinde havde kunnet lade sig narre af de elendige Efterligninger, man havde fabrikeret.

Heureka! Han havde fundet den!

Juveleren saà paa ham med en fornøjet Mine, Hr. Soxos kluklo, saa at han rystede over hele Legemet. Howard rakte forsigtigt Haanden ud, tog den straalende Ædelsten op fra Fløjlssengen, og da han drejede den i Lyset, saà han det gamle Spil, der saa mange Gange havde frydet hans og andres Øjne.

„De ser lidt forbavset ud, Hr. Howard,“ bemærkede Hr. Kunz med et Smil.

„Jeg er forbavset, forvildet, fortumlet!“

„Og hvorfor? Jeg tror næsten, De har set denne Diamant før?“

„Netop derfor! Det er den Ædelsten, jeg har mistet, den Diamant, der kaldes „Solens Øje“, som jeg i flere Uger har søgt efter, og som jeg troede, jeg aldrig mere skulde se.“

„Jeg formoder, det maa være den, i hvert Fald er det en Diamant af reneste Vand, lidt over 70 Karat i Vægt, en uhyre Sum værd, og den Herre, der bragte mig den, sagde, det var den Sten, Kaptejn Howard tog fra en Sepoy under Cawnpores Mure i Aaret 1857.“

„Hvem var den Herre? — om jeg maa spørge?“

„Det er den Herre, som nylig forestillede os for hinanden!“

„Hr. Soxos!“ udbrød Howard, og vendte sig imod ham.

„Det forekom mig,“ erklærede Soxos med sin højtideligste Stemme, „at jeg — for at undgaa enhver Misforstaaelse — maatte have Stenen undersøgt af en saa udmærket Kender som Hr. Kunz. Dersom jeg havde leveret Dem Diamanten i mit Kontor med den

Forsikring, at det var „Solens Øje“, vilde der maaske have været en Skygge af Tvivl i Deres Sind, men nu, efter min udmærkede Vens Udtalelse, maa De være ganske beroliget Hr. Howard.“

„Det skulde glæde mig,“ bemærkede Hr. Kunz efter at have bukket for Hr. Soxos, „om jeg kunde faa Lov til at beholde Diamanten en kortere Tid for at udstille den i vort Vindue, men Hr. Howard har saa længe maattet undvære Synet af sin Skat, at jeg vel ikke tør haabe, De tillader mig det. Hr. Soxos bragte mig den først i Gaar, idet han paalagde mig kun at vise den til ham selv og en af hans Venner. Jeg ønsker Dem til Lykke, Hr. Howard, De ejer en af de skønneste Stene i Verden.“

„Naa, ja, det er ganske rigtigt!“ udbrød Soxos hastigt, „put den nu i Deres Lomme og kom hjem med mig.“

Da de Side om Side gik hen ad Gaden, sagde den lille Mand:

„Er De nu overbevist om, at De igen er i Besiddelse af den virkelige Himalayadiamant?“

„Ja, det er hævet over al Tvivl!“

„Og jeg antager, De gerne vil høre, hvordan jeg fik den tilbage, det skete for Resten først i Gaar. Er der slet ikke gaaet et lille Lys op for Dem, kære, unge Ven?“

„Jeg har spekuleret og tænkt, saa mit Hoved værkede, spørg mig derfor ikke om noget, men tal rent ud.“

„Vent til vi kommer hjem i mit Kontor, for laasede Døre, og med et Par af mine gode Cigarer skal De faa hele Historien.“ Og saaledes skete det.

XXXIV.

Hele Historien.

Altsaa sad de to Herrer i Soxos' Kontor under Laas og Lukke for at have Fred. De sad paa deres

vante Pladser, Varnum Howard lyttende med spændt Opmærksomhed, mens hans Vært klarede Hemmeligheden angaaende Himalayadiamanten, ogsaa kaldet „Solens Øje“. Nu var alt Skælmeri svundet fra den buttede lille Mands Væsen; Sagen var meget alvorlig og optog ham saa stærkt, at han ikke kunde tænke paa Spøg. Han tog Ordet:

„Maaske gør vi bedst i at gennemgaa Begivenhederne i Rækkefølge. De fortæller, saa skal jeg efterhaanden kaste Lys over dem. Hvem var den første, De mistænkte, da De havde opdaget det Tyveri, der var begaaet?“

„Saa vidt jeg husker, faldt min Mistanke straks paa min Tjener Buggs, skønt jeg alligevel ikke rigtig kunde tro, han var Tyven.“

„Buggs er fuldstændig uden Skyld. Han krøb ind ad Deres Vindue, fordi Indbydelsen til et lille natligt Besøg, som han selv sagde, var f o r fristende. Men han gjorde sit mislykkede Forsøg efter egen Indskydelse, for egen Regning; ja, han havde ingen Anelse om, at De havde den uvurderlige Skat i Deres Pengeskab.“

„Men hvorfor tror De, at han bad om at komme i min Tjeneste?“

„Aa, det er da let at begribe! Hele Deres Optræden den Nat tiltalte ham, han fandt det „storartet“, at De i den lette Natdragt tog Handsken op og vilde vove en Kamp med ham; Folk som Buggs nærer en grænseløs Ærbødighed for deres Overmænd, og han har fra først til sidst været Dem tro med Haand og Mund; ja, han har flere Gange, som De selv bemærkede, vovet Livet for Dem uden at betænke sig.“

„Himlen være lovet for denne Erklæring!“ udbrød Howard med uskrømtet Glæde. Saa tilføjede han lidt forsagt: „Den næste er Gustav Hazen.“

„Undskyld, De springer en over — Frøken Neville!“

„Ja, ja da! Den næste er altsaa Frøken Muriel Neville!“

„Jeg er tilfældigvis en Bekendt, ja en Ven af Frøken Neville og hendes Tante og af den unge Piges Forældre, som tilhører en udmærket agtværdig Familie. Frøken Muriel er saa skyldfri som det Barn, der blev født i Gaar. Tanken om at begaa nogen Uret mod Dem er aldrig vaagnet hos hende.“

„Vil De forklare mig Hændelsen om Bord paa „Lucania“?“

„Fru Carslake var søsyg, den unge Pige vilde opmuntre hende med Synet af den mageløse Diamant, som De havde omtalt, den Gang De traf hende i Ægypten. De to Damer glemte i deres Begejstring baade Tid og Sted, mens Ventetiden gjorde Dem nervøs og urolig.“

„Men Hazen da?“

„Han er en fjern Slægtning af Damerne, en daarlig Person i alle Maader, for hvem Familien har gjort alt muligt i Haab om at se ham holde sine talrige Løfter om Bod og Bedring. Da hun kom ud af Tantens Kahyt, stod Hazen, som havde set Dem overlade hende Ædelstenen, og ventede paa hende udenfor Døren; han bad hende om Tilladelse til at beundre Vidunderet, men da hun desværre kendte ham og hans Tilbøjeligheder, nægtede hun harmfuldt at aabne Etuiet for ham. Han prøvede at skræmme hende med Trusler, og saa erklærede hun ham, at hun for Fremtiden ikke vilde vide af ham at sige.“

„Himlen være atter lovet,“ raabte Varnum Howard i overstrømmende Taknemmelighed. „De har væltet en tung Sten fra mit Hjerte. Men hvad tog den elskværdige og haabefulde unge Mand sig saa for?“

„Han havde haft en Plads i den Forretning, hvis Navn stod trykt paa hans Kort, og besad derfor et overfladisk Kendskab til ædle Stene. Han blev grebben af Lyst til at komme i Besiddelse af den skønne Diamant, men han kunde ikke eje en Kopi af „Solens Øje“, thi det er hævet over al Tvivl, at han ingensinde har set Deres Skat, ja han har vist aldrig hørt den omtale, førend han kom om Bord paa „Lu-

cania". Han lod den vist falde ned paa Dækket for at faa Lejlighed til at undersøge den nøjere og veje den i Haanden, thi han har selvfølgelig straks tænkt, at han lettest naaede sit Maal ved at ombytte den ægte Sten med en eftergjort. Dersom De ikke saa bestemt havde affærdiget ham, vilde han sikkert have søgt at indsmigre sig hos Dem. Men Gustav Hazen er uskyldig for Loven — han fik ikke Lejlighed til at stjæle Stenen; han „tænkte" paa det, men Tanker er som bekendt toldfri. De saà selv af hans Fremgangsmaade, at han ikke havde foretaget nogen Ombytning, men fuldt og fast troede, at De havde „Solens Øje" hos Dem. Jeg for min Part er overbevist om, at han stadig holdt Øje med Dem, efter at De havde forladt „Lucania". Uheldigvis gik De selv lige i Løvens Gab, da den lille Udflugt vestpaa førte Dem i en Egn, hvor Cal Wagstaff og hans Bande holdt til. Ganske vist var Hazen med Cal, men der er ingen Grund til at tro, at Anføreren havde planlagt sit Overfald for at faa Deres Diamant, da De vilde have sluppet fri for Plyndring, hvis Hazen ikke havde røbet Dem. Men bryd Dem ikke mere om ham, hans Rolle er ikke vigtig i vort Drama, og lad os gøre en lille Afstikker til Chicago. Her finder vi Hr. Starr paa Listen. Hr. Starr og Hr. Mincus er imidlertid hævede over enhver Mistanke. De er grundhæderlige Mænd begge to."

„Jamen, hvordan vil De forklare, at Hr. Starr prøvede at komme i Lag med Buggs?"

„Hr. Starr kunde ikke fatte, hvorledes De kom til at betro hans Kompagnon den uægte Sten. Han var tilstede ved Deres andet Besøg og fik det Indtryk, at De var Offer for en eller anden ualmindelig snedig Bedrager. Derfor begyndte han i al Hemmelighed at anstille Undersøgelser. Nu maa De indrømme, at den gode Buggs har et alt andet end tillidvækkende Ydre; Hr. Starr fik den Tanke, at Deres Tjener var i Komplot med Tyvene, og det var i den allerbedste Hensigt, at han anmodede Buggs om en Samtale under fire Øjne. Buggs' Væsen irriterede ham, og han endte med at antyde, at De vist

aldrig havde ejet den virkelige Diamant. Her var det, at Buggs slog ham i Gulvet, og saaledes endte denne mislykkede Forklaring tillige med den Rolle, Starr og Mincus har spillet i Historien om „Solens Øje“.“

„Nu kommer vi tilbage til Cal Wagstaff,“ foreslog Howard. „Han stjal Ædelstenen fra mig og byttede den, mens han var i Onkel Erastus' Hytte, ikke sandt?“

„Paa ingen Maade! Det vilde dog være højst mærkeligt, om han i det Sekund, medens De gik fra Vinduet til Døren, kunde faa det besørget. Wagstaff, der jo havde en Forkærlighed for baade ægte og uægte Stene, stod og sammenlignede dem. Onkel Erastus er en gammel Mand, meget skikkelig, men hans Syn er svækket af Alder, saa hans Erklæring har ingen Vægt. Men da Cal blev fangen af Dommer Dabney, havde han kun sin falske Diamant i Lommen. Han forfulgte Dem baade for at faa „Solens Øje“ og med det samme Hævn over Buggs. Den Sten, De tog fra Cal, da han laa besvimet udenfor Onkel Erastus' Hus, var den samme, som De bar i den indvendige Vestelomme, da De kørte paa Lokomotivet i Førerhuset.“

„Men saa — du store Himmel! — saa var det altsaa ingen Diamant, jeg bragte med mig over Atlanterhavet?“

„Nej, det var det rene Glas!“

Og nu brast Hr. Soxos i en Latter saa stormende, at hele Sofaen gyngede, medens Varnum Howard sad og stirrede paa ham med forvildede Øjne.

„De mener altsaa, at „Solens Øje“ aldrig kom til Amerika?“

„Nej, min kære unge Ven, hvor kan jeg have den Mening, siden den vidunderlige Sten nu ligger velforvaret i sin Safiansæske i Deres Lomme! Jeg mener bare, at „Solens Øje“ ikke kom herover i Deres Selskab, jeg mener, at Deres Øje ikke har mødt Solens en eneste Gang i de sidste fire Maaneder før Deres Afrejse. Det var en ganske sjælden god Kopi, De tog med Dem, og som fulgte Dem paa Deres

eventyrlige Rejse — undtagen da den blev stjaalen eller da dens Tvilling kom i Deres Hænder. Ikke en af alle de Mistænkte har nogensinde saa meget som set et Glimt af Himalayadiamanten!"

Varnum Howard sad som lamslaaet i maalløs Bestyrtelse. — Han fattede endnu ikke Sammenhængen, og Soxos maatte forklare sig nøjere.

„Kære Howard, nu forstaar De, hvorfor baade De og Brown løb sur i Sagen. Alle Eders Slutninger gik jo ud fra, at Ædelstenen var bleven ombyttet, e f t e r at De kom til New York, medens Sandheden er, at Tyveriet blev begaaet i Hampstead i Deres eget Hjem."

„Du gode Gud! Saa var det —"

„Aa, vent et Minut! Som jeg forleden sagde Dem, vidste jeg ved første Blik paa Dem, hvad De vilde mig. De husker maaske, at jeg kom med flere Spørgsmaal, som De straks besvarede, skønt De ikke forstod dem helt. Jeg brugte min sunde Fornuft, der øjeblikkelig førte mig lige til Maalet. Jeg v i d s t e, at De i Fjor Foraar havde „Solens Øje" med Dem i Paris — dér havde jeg altsaa et sikkert Udgangspunkt. Uden at De mærkede det, sagde De mig, hvem der havde besøgt Dem i den Tid, der laa imellem Deres Hjemkomst fra Frankrig og Deres Afrejse til New York. Sagen klarede sig helt, mens De fortalte mig, hvor snedigt Orson Brown havde narret Sagfører Jukes, thi da begreb jeg, at Opdageren gav Jukes den Sten, De havde med om Bord paa „Lucania", og kom tilbage til Dem med stakkels Cals kønneste Kohinorefterligning, som jeg var grusom nok til at knuse her for en Uge siden. Altsaa er det en Kendsgerning, at Ombytningen er foregaaet under Deres eget Tag — af en Person, som De aldrig har mistænkt."

„Hr. . . ."

„Vent endnu et lille Øjeblik!" bad Soxos, idet de buttede Hænder gjorde en afværgende Bevægelse, „og hør paa en lille morsom Historie. For to Dage siden kom Hr. Robert H. Durfree, min Nabo, Deres

Hr. Faders gamle Ven, hjem fra Catskills med sin Familie. Jeg aflagde ham en lille venskabelig Visit i Forgaars Aftes, bød ham en af mine allerbedste Cigarer (som jeg saà ham kaste ud ad Vinduet, da han troede sig ubemærket). Lidt efter brast jeg i Latter, saa at Hr. Durfrees Vægge rystede. „Durfree," sagde jeg saa, „jeg véd, De alle Dage har været en lystig Fætter, men Deres sidste Paafund siger Sparto til alle de andre!" Han blev lidt rød i Kammen og spurgte, hvad jeg mente. „De husker vel, at De i Foraaret tog over Kanalen og tilbragte en Ugestid i Amsterdam — ikke? Dér købte De en udmærket Kopi af „Solens Øje" — den var saa god, at den virkelig fuldstændig narrede Howard, og det var jo Deres Hensigt — ikke? Spøgen skulde opklares, naar den unge Mand paa Deres Opfordring bragte Stenen til Chicagoudstillingen — ikke? Og De har virkelig haft Held med Dem, kære Ven, for Howard anede intet, førend han af Starr og Mincus erfarede Sandheden. De kan tro, at han blev forbavset!" Mens jeg fortalte, veg al Farven fra vor fælles Vens Kinder, og jeg saà, han skulde til at spille den krænkede Uskyldighed, men jeg stoppede ham i Farten. „Howard kendte sin Faders og sin egen gamle Ven godt nok til straks at lugte Lunten. Han véd, De altid har været en uforbederlig Skælmsmester. Han forstod, at her kun er Tale om et elskværdigt lille Puds, De spiller ham — han indrømmer, at han er gaaet artigt i Vandet!" De ser, jeg gav ham en eneste lille Udvej — som han forresten øjeblikkelig benyttede. Han lo — naa, ikke saa lystigt som jeg! — gjorde en Undskyldning, gik hen til sit private Pengeskab og kom tilbage med „Solens Øje", som han overrakte mig, idet han spurgte, naar han fik Fornøjelsen af Deres Besøg — jeg maa dog tilføje, at han straks efter omtalte sin Hustrus daarlige Helbred i saa bedrøvelig en Tone, at jeg ikke vil raade Dem til nogen Visit — jeg er bange, De kunde komme til Ulejlighed!"

„Jeg kan ogsaa godt undvære at se baade ham

og Fruen," svarede Howard bittert. „Thi jeg kan daarligt hykle."

„Derfor svarede jeg ogsaa, at De allerede havde taget Billet til næste Skib, og da De ikke vidste, han var kommen hjem, vilde De sandsynligvis opsætte Deres Besøg hos ham."

„Men der er alligevel én Ting, jeg ikke fatter."

„Hvad er det?"

„Jeg har ejet „Solens Øje" i saa mange Aar, og dog lod jeg mig narre af en Efterligning. Den blev vist frem utallige Gange, ja, Hr. Mincus var ikke vis i sin Sag, førend han nøje havde undersøgt Kopien. Jeg vidste ikke, at man overhovedet kunde fabrikere saa smukke falske Stene?"

„Her i Landet kan de heller ikke laves. Men Durfree er en Luks, en Pokkers Luks; han købte sin i Amsterdam, og min Mening er, at denne Kopi kommer fra Indien, hvor de er ganske utrolig drevne i at efterligne ædle Stene."

„Jeg antager, at De selv vilde have taget fejl i dette Tilfælde?"

„Nej, hverken jeg eller nogen virkelig Kender. Det var ene og alene af Høflighed mod Dem, at Chicago-Juveleren undersøgte Deres Diamant saa nøje, for at bevise noget, han straks anede, da De viste det saakaldte „Soløje" frem. Den anden Sten, som Brown tog fra Jukes, er sandsynligvis fabrikeret i Attleharo. Brown forstaar sig ikke paa Diamanter og lod sig narre, men De siger jo selv, at De øjeblikkelig fik Mistanke, da De saà Stenen ved Gaslys. Havde det været Dag, vilde De nok have set Forskellen, og Juveleren opdagede ogsaa uden kemisk Undersøgelse, hvordan det forholdt sig."

„Jamen, hvordan forklarer De nu Wagstaffs Fremgangsmaade? Hvorfor betroede han sin uægte Diamant til Jukes, og hvordan skal man forstaa hans Opførsel, dersom han ikke byttede Stenene?"

„Det er saamænd let nok," svarede Soxos. „Da han blev fanget for Togplyndringen, samlede han naturligvis alt, hvad han havde af Værdigenstande, baade

Penge, Juveler og Efterligninger, for at hans Sagfører skulde tage sig af ham. Han anede jo ikke, at det var en uægte Sten, De tog fra ham i Negerens Hytte, og blev meget forbavset over Browns Besøg; men snu som han er, forstod han straks, at her kunde gøres noget, naar han bare greb Sagen rigtigt an. Han saà, De mistænkte ham for at have den virkelige Diamant, og han prøvede paa at faa det mest mulige ud af den Forretning."

„Men Hazen da?"

„Da Hazen hørte, hvad Brown vilde, troede han ogsaa, at Cal maatte have byttet en af sine falske Stene med den virkelige Diamant, og han vilde i saa Fald ogsaa have en Bid af Kagen."

„Tak! Og nu, kære Hr. Soxos, lad mig sige Dem, at jeg selvfølgelig aldrig kan betale den Venlighed, De har vist mig, men jeg beder Dem saa bønligt alligevel at sige mig, hvad jeg skylder Dem; og De maa gerne være fordringsfuld."

„De skylder mig aldeles intet! Det har været mig en stor Glæde at kunne hjælpe Dem; men maa jeg give Dem et velment Raad, saa skulde De i Fremtiden være lidt mere forsigtig med at fremvise Deres Skat. Der er flere Spøgefugle end Hr. Durfree, og Spøgen kunde en anden Gang ende paa en mindre morsom Maade for Dem!"

„Aa, et Spørgsmaal endnu! Hvorfor var Hr. Durfree saa ivrig efter at faa mig til at udstille „Solens lens Øje"? Han kunde da begribe, at Tyveriet derved maatte komme for en Dag?"

„Han vidste, hvor gerne De foreviste Deres Skat, og han var overbevist om, at De snarere vilde mistænke andre end ham. Desuden kunde Diamanten blive stjaalen, og saa var han jo reddet."

* * *

Muriel Neville sad ved Siden af Howard med nedslagne Øjne og blussende Kinder. Efter megen Ta-

len frem og tilbage var det endelig lykkedes den unge Mand at gribe hendes modstræbende lille Haand.

„Ja, Muriel," sagde han med dæmpet, inderlig Stemme. „Jeg har faaet Himalayadiamanten tilbage, for dens Skyld er der hændt mig mange, mærkelige Ting, men alt er endt godt, og jeg haaber, der venter mig en endnu større Lykke!"

De mørke, straalende Øjne mødte hans med et Blik, han kun havde skimtet i sine Drømme; hun saà paa ham, som om hun ikke forstod ham, men den fine Rødme, der farvede hendes fløjlsbløde Kind og gled hen over den fine Tinding, røbede hurtigt den søde Hemmelighed, som hun nu ikke længere kunde skjule.

„Men Varnum, siden De har fundet den Skat, De havde mistet, kan De jo ikke forlange mere."

„Ganske vist har jeg „Solens Øje," men nu forlanger jeg Solen selv, den, der ene kan gyde sin varme Straaleglans over min Vej gennem Livet, og denne Sol er De, Muriel, De er mig dyrebarere end alle Golkondas, Indiens eller Kimberleys Diamanter!"

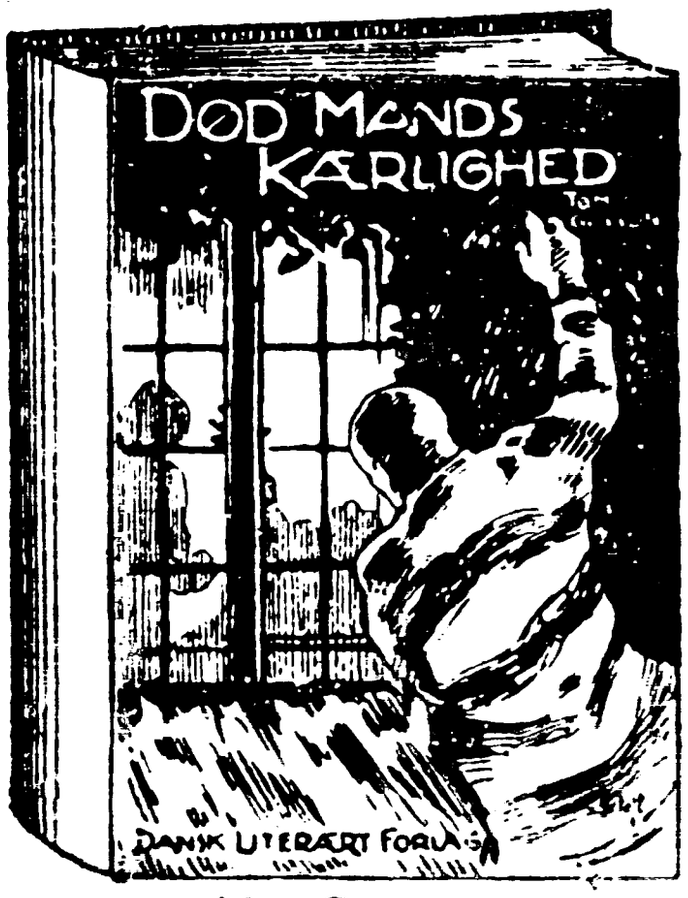
„Nej, Varnum, det — det maa De virkelig ikke!"

Men han gjorde det alligevel. Den svagt modstræbende Skikkelse droges nærmere, og hans varme Læber berørte hendes med al en ung Kærligheds Inderlighed, med al den ubeskrivelige Fryd, der rummes i det første Kys.

„Kæreste Muriel, du siger ikke Nej?"

Og det gjorde hun heller ikke.

Ende.

Kr. 2,00.

Kr. 2,50.

Berlingske Tidende:

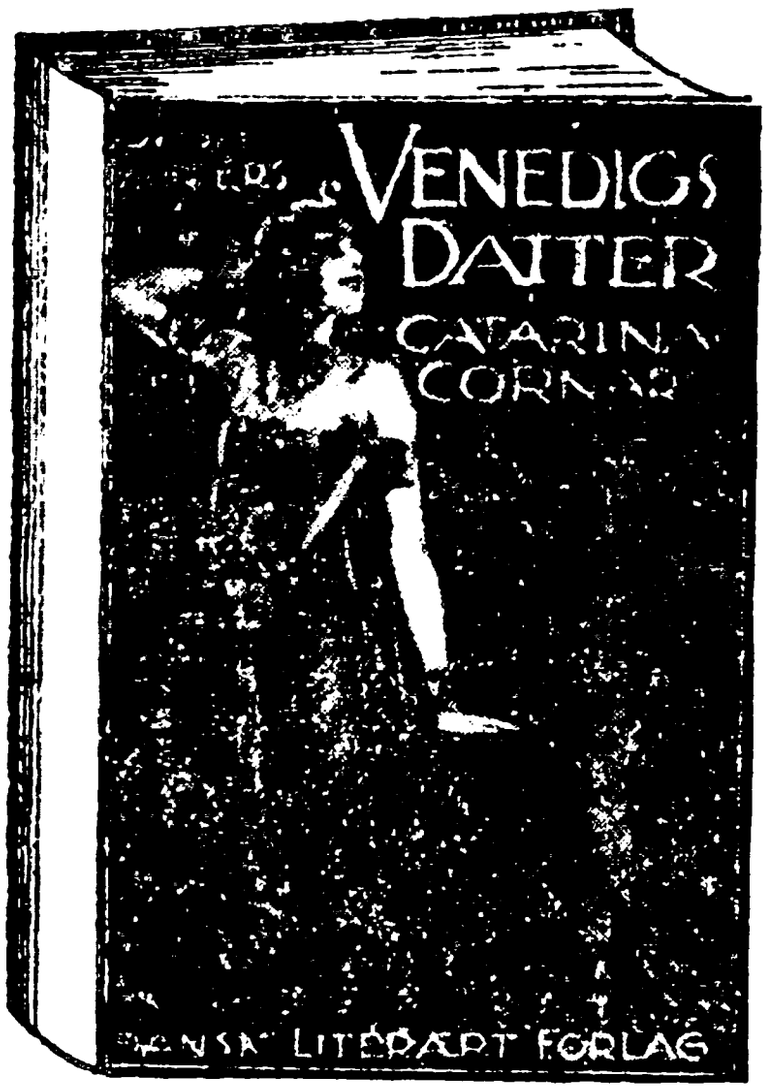
Det er en baade underholdende og virkningsfuld Roman, Fru Eggers her har skrevet, og maaske hendes modneste og dygtigste Arbejde. Der er ikke faa Steder af virkelig Skønhed, saaledes Catharinas Sorg ved hendes Førstefødtes Død, et af de mest fængslende Partier i hele Bogen, og selve Typen, Kvinden, der af Frygt for den Kærlighed, der skal gøre hende afhængig af en anden, søger sig et Værn i Grusomhed mod de Mænd, der lokkes af hendes Skønhed, er ingenlunde uinteressant og i det store og hele vel udført.

Ekstrabladet:

En Bog om trofast Elskov til Døden er Fru O. E.s tykke Roman. Det er en Fortælling, der vil røre mange Hjerter. Dæmpet og inderligt skildres især Afslutningen af den skønne Dronnings Kærlighedseventyr og efterlader et blivende Indtryk paa Læseren

Ribe Posten:

Venedigs Datter er en Kærligheds Højsang, ikke den ubundne den vilde, der kan melde sig Gang paa Gang, men den ene store, altbesejrende Kærlighed.

Kr. 2,00

DLF
DANSK LITERÆRT FORLAG

Kr. 2,00

DANSK LITERÆRT FORLAGS BILLIGE SERIER

J V RODES
EFTFLG
J SKRÆM